Opłatę pocztową opłacono ryczałtem.

Безплатний додаток до „Діла“ ч. 6.

IV
ЭС-17023
1933/1-11

Львів, 1 січня 1933.

Зиз

ЮВИЛЕЙНА ЯЛИНКА „ЗИЗА“ З ПРИВОДУ 10-ЛІТТЯ ЙОГО ДІЯЛЬНОСТИ.

ЛЬВІВСЬКА Б.В. АН УР. № Ж. 1317 П

Передплатнику любий! — Не ридай дитинко,
„Зиз“ і для Тебе приладив ялинку;
На ній він повісив найгарніші цяцьки,
Усе товариство — зизово-писацьке.

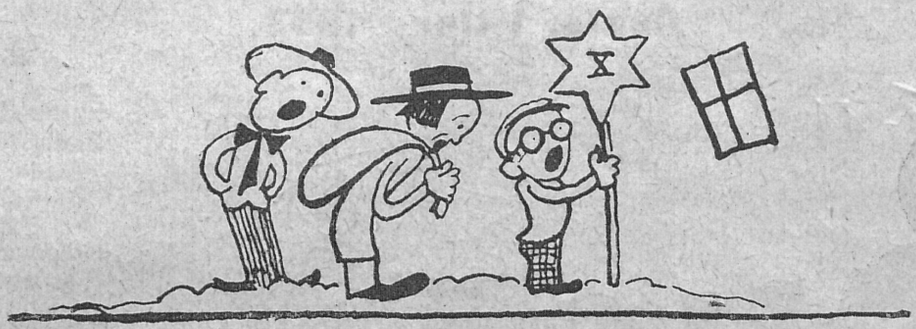

ТРИ ПРАЗНИКИ

РІЗДВО, НОВИЙ РІК, ЮВИЛЕЙ,
АЖ ТРИ ІМПРЕЗИ РАЗОМ!
ЧИ МОЖЕ „ЗИЗ“ ВИПАДОК ЦЕЙ
ПУСТИТИ НИНІ ПЛАЗОМ?!

РІЗДВО — ПОТІХА ДЛЯ РІДНІ,
А ПРИКРІСТЬ ДЛЯ БОГЕМИ...
ПОРОЖНИЙ СТІЛ І СІРІ ДНІ.
ЯКІ ПРЕКРАСНІ ТЕМИ!

НОВИЙ РІК! СКІЛЬКИ ЗНОВУ ТЕМ!
СИЛЬВЕСТЕР І МАЛАНКА...
ПИШИ ХОЧ ДЕСЯТКИ ПОЕМ
ПРО КРІЗИ, ПЛЯЙТИ, МАНКА.

А ЮВИЛЕЙ! ВЖЕ ДЕСЯТЬ ЛІТ,
ЯК „ЗИЗ“ У НАС ВИХОДИТЬ.
КОЛИ ПОДУМАЄШ ЯК СЛІД,
ТО ТЕМА ТЕМУ РОДИТЬ.

НА ЖАЛЬ УСІ ТІ ТОРЖЕСТВА
ЗНАЙШЛИСЯ В „ЗИЗА“ СТУПІ.
КОЛИБ ОДНО, КОЛИБ ХОЧ ДВА,
А ТО АЖ ТРИ НА КУПІ.

*ВОЗЬМЕШ ОДНО — **ЗА ДРУГИМ ЖАЛЬ,***
А ДРУГЕ — ТРЕТЄ ПРОСИТЬ.
І НЕ ПОСУНЕШСЯ Й НА ЦАЛЬ,
ХОЧ МУКИ МАЄШ ДОСИТЬ.

РІЗДВО, НОВИЙ РІК, ЮВИЛЕЙ —
АЖ ТРИ ІМПРЕЗИ РАЗОМ.
У ВІРШІ „ЗИЗ“ ВИПАДОК ЦЕЙ
ТАКИ ПРОПУСТИТЬ ПЛАЗОМ.

Галактіон Чіпка.

ВІД РЕДАКЦІЇ.

Від 1. січня 1933 р. „Зиз“ починає **10-ий рік свого існування.**

Це досить. Може і забагато. 10 літ гумору у таких часах? **Ану,** спробуйте самі, шановна громадо передплатників!

З нагоди цього ювилею представляємо Вам, читачі, наш генеральний **штаб співробітників,** очевидячки у вірних портретах — карикатурах.

Наша програма: викликати у Вас бодай усміх серед нашої буденщини, сірини, пригноблення. Далі: вколоти, шпигнути, вперіщити, гримнути там, де треба у громадських справах, щоби не задихнулись ми від рідної атмосфери.

Наше бажання: — всі передплатники самі його добре знають.

Наші побажання: — смійтесь якнайчастіше завдяки „Зизові“ і присилайте нам свої дотепи, але такі, щоби й ми та інші могли з них сміятись.

Хочете нам побажати Веселих Свят і щасливого Нового Року?

Зробіть це почтовим чеком або переказом.

■

Настали такі часи, що...

Воліємо мати сто віритслів, як одного довжника.

Питаємо приятеля: „Чому не женишся? чи в нинішних часах може чоловік ще що втратити?!“

Кажемо до політика: „Невже-ж Ви ще й досі того самого погляду?“

Віримо на слово чести тільки тому, хто на векслі дає два добрі підписи ручителів.

Називаємо злодієм тільки того, хто вкрав нам, а не іншим.

„Зиз“ не може видержати конкуренції з поважними політичними статтями.

Мама питається своєї доньки, коли і за кого має вийти замуж.

Найщасливіша подружа пара це та, яка перед шлюбом порозумілась щодо розводу.

Мами є винні, коли доньки лишаються невинні.

Дійти до грошей можна хіба банкроцтвом.

Неодин буржуй, щоби не згинути з голоду стає пролетарем: нпр. пролетарським редактором.

На 100 українців 90 є проповідниками єдиної правильної політичної лінії, а 10 є провідниками партій поза всякими лініями.

Орест Ордан.

Ювілейні міркування.

Є певний трагізм в українській гумористиці.

Психольогічний.

Сміємося тяжко і дотеп, якщо має бути добрий, мусить бути тяжкий. Стокілевий.

Про Пілсудського, або в стилю Пілсудського.

Нема в нас цього погідного, як південне небо сміху, пінистого і легкого, як добре вино.

Був колись, — але Москалі забрали.

Тепер сміємося грубо і залюбки... нецензурно. Сміх тільки для мущин, з яким ділимося залюбки з добре знайомими жінками.

В гумористичній літературі нема покищо місця на такий сміх. Тому, замісць сміятися, насміхаємося. Немилосерно. Здебільша над собою.

Це називається „політичною сатирою."

Вибираємо з муравлища наших „великих людей" одну-дві мурашки, які найбільше вертяться — і популяризуємо.

Так мусить бути, бо нема сьогодня карієри без популяризації.

А ті мурашки самі налазять під голку.

Знаю діячів, які все питаються: „що ся діє?" (від того їх назва) — і які стараються за карикатуру в „Зизі". Карикатуриста поважають, люблять і обіцяють посаду у міністерстві, якщо стануть міністрами (не мішати з „міністрантами"!).

Такий діяч, якщо його нарисують в „Зизі", спершу вдає ображеного. Так лицює. Але згодом лагіднішає:

— Я не гніваюся за добрий дотеп, але під умовою, що він справді „добрий" („добрий", значить підхлібний або нешкідливий). Цей Ваш останній, був добрий (діяча представлено як японського цісаря на ослі. Осел був його ворог, точніше віритель).

Або:

— Чомусь протекцію маю у Вас! Давно вже не висмівали мене в карикатурі. Але ця остання, була знаменита. Не могли б Ви зробити мені з неї портретового побільшення? І просить на одно мале, львівське пиво.

Або:

У вітальні одного діяча, бачив я недавно німецький „Сімпліціссімус". З карикатурою канцлера Шляйхера...

А поруч „Зиза", з карикатурою того діяча.

Враження було потрясаюче.

— — — — — — —

Але не про це мав я писати. Моя тема: **десятиліття „Зиза".**

Десять літ масакри нашого загумінка!... Час, продовж якого можна освоїтися з найбільш дошкульною тарантелею.

За десять літ спопуляризовано кожну мурашку з претенсіями. Кожний діяч, включно до власників коріннх склепів найшов своє насвітлення.

Десять літ, — гей, люди!

За невирівнані за той час передплати, можна б купити каменицю для видавництва, авто для редактора і приличні убрання для всіх співробітників.

Накази конфіскати за той час, зібрані та продані „на шмельц", — могли б оплатити ювілейну вечерю.

Десять літ товкти каміння на гостинці, могли б виробити з редактора мязи атлета. В цирку Корнацького поклав би на лопатки всіх атлетів і самого Корнацького вкупі з буфетовою. І міг би стати послом.

А так, товче тепер своєю головою об голову адміністратора, навіть не подумає про кладення на лопатки, — і не є послом.

І реве: — Каїне, де твій тіточний брат Авель?

Що значить по нашому:

— Післяплатнику, де твій тіточний брат, передплатник?

А невідомий, таємничий голос відповідає:

— Нема, забрали...

— Хто забрав...? — стогне адміністратор.

— Лікарі. На обсервацію. З розумом в нього не в порядку.

— — — — — — —

І правда. Бо хто нині платить передплату?... Навіть за часопис, що святкує свій десятилітній ювілей.

Альтер его.

■

СЕРЦЕ З ШОКОЛЯДИ.

Коли до шибки сніжинки припадуть
і пригадають, що це Святий Вечір,
самотно й тихо на край стола сяду
і кину серцем у темну далечінь.

Полетиш, серце, мов голуби білі,
за семі гори і за ріки семі,
до тої хатки, що в балці присіла
і де дівчина зі серцем як кремінь.

Коли там у хаті засвітять ялинку
(на ній довкола чічки з шоколяди) —
— тоді ти, серце, впадеш на хвилинку
й на тій ялинці під свічечку сядеш...

Ялинка блисне, як сни молодечі
і в сяйві серце дівчина догляне,
і може вчує, що в той Святий Вечір
ген-ген в далині без серця хтось вяне...

Ака.

Клопоти зі святомиколаївськими дарунками.

Нашими дарунками на св. Миколая напитала собі редакція „Зиза" біди. Перш усіх явилася у нас п. Тишинська з фалянгою служниць, членів „Будучности", які гостро домагалися доставлення їм обіцяних наречених. Але їх вдалося нам заспокоїти, мовляв, тепер піст, скоромного не годиться їсти, а по Різдві якосьто Пан Біг дасть.

Лекша була справа з п. Парфанович-Вовчук, яка вправді зголосилася за листом Аль Капоне (ми його маємо, тільки один з членів редакції десь його глибоко заховав), але опяніла медовими місяцями свого подружжя, неконче то так і настоювала на тверезість.

Найгірше вийшла справа зі шіфкартою до Америки. Зголосився за нею до нас один з членів Головної Управи „Рідної Школи". Та коби то лише за картою там і назад, а то він домагався усього того, що звязане було зі шіфкартою, як їхав до Америки делеґат „Рідної Школи" п. Ясь Левчук. І дай йому 250 долярів місячної платні і 400 зл. місячно для жінки в краю і то точнісько на кожного першого без ніяких обтягнень (хочби всі учителі з голоду поздихали!) і доляри на листи і доляри на порторія і доляри за брошуру. І запевни йому рівновартну посаду в інших інституціях, якщоб до його повороту „Рідна Школа" розлетілася — і це, і те, і тамто.

Ми слухаємо і міркуємо: можеб і дати! Звісна річ: їде людина морем-океаном, може втопитися, може у хвилях збовваніти, можуть її рекіни схрупати, або морські сирени розкохати, може за той час і жінка в краю змикитити... Та ось він (ніби той член Головної Управи) з останнім параґрафом: І ціла та наша умова мусить бути задержана **в тайні.**

Стоп! Буде з вас! — кажемо. Таких тайн „Зиз" не признає. Він не ксьондз, не доктор, не пластун.

І на тім ми розійшлися.

■

А як тоді?

Добродій Н. купив собі самохід першої марки і бере до нього приятеля, щоби показати йому, як моментально вміє задержати авто.

Їдуть, їдуть, 80 на годину, накінець добродій Н. гальмує і... трах! Гальма ломиться й авто вдаряє об дерево.

— Ну, гарно! — каже приятель — але як задержиш ти його, як нема дерев?

ІСТОРІЯ „УСІКНОВЕНІЯ ГЛАВИ“ КАТ. СОЮЗУ.

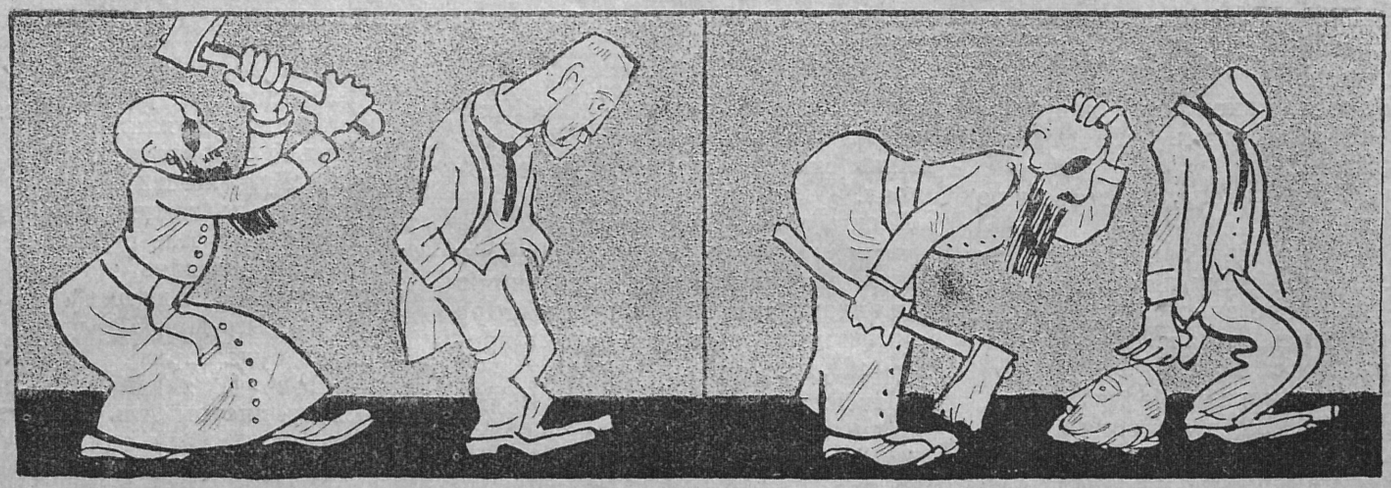

Всесв. сліпий Ректор: Пожди небоже, зітну я цю голову!

Лишенько моє! Таж це не Чубатий, а Лукавецький...

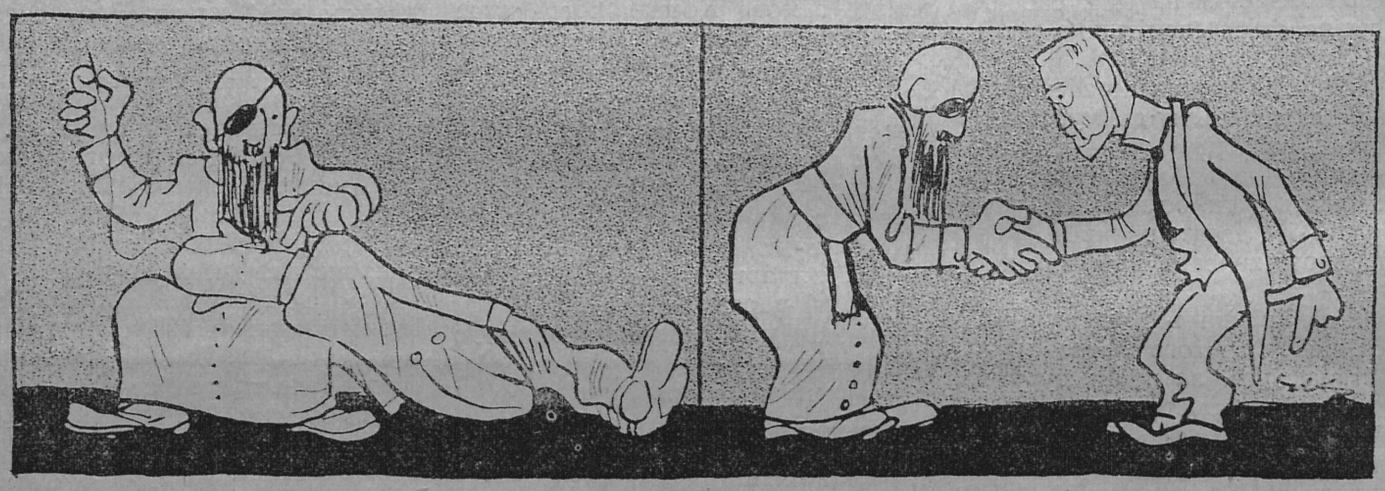

Треба біду якось полатати...

Вибачте, пане раднику, це маленька помилка...

ЯК ПОБОРЮВАТИ НЕГРАМОТНІСТЬ?

Ідучи назустріч акції боротьби з неграмотністю, „Зиз“ хоче докинути і свою лепту до хвального почину Хвального Т-ва „Просвіта“. У першу чергу витаємо з почуванням гордости прегарний твір виданий цього місяця „Просвітою“ п. з. „Інструкція і методичні вказівки для навчання неграмотних“ і горячо поручаємо його покищо всім грамотним. Робимо тільки одно маленьке застереження. Хто хоче користати з цього підручника для поборювання неграмотности, нехай раніше виправить там (а як не вміє, дасть другому виправити — „з хати до хати з рук до рук“!) усі похибки. Вже при совісному виконанні цієї праці число неграмотних, які вміють писати, сильно зменшиться.

Можливе, що видавці цієї „Інструкції“ мали на меті т. зв. показову методу, себто хотіли показати людям, як не треба писати.

Іронія долі.

— З виїмком одного випадку всі гроші, які я де льокував, щезли, мов у воздух полетіти.

— А який був цей один виїмок?

— Гроші, які я вложив у підприємство для будови літаків... ці остали при землі.

Добрий пацієнт.

— Я, знаєте, маю залізне здоровля. За ціле моє життя тільки одніський раз радився лікаря.

— Як це? А ось учора бачив я доктора Дужого, як заходив до вас.

— Так, це він мене лікував десять літ тому і тепер що тижня приходить за грішми, які я йому винен.

В добі „йо-йо“.

Батько до сина, що в'одно бавиться „йо-йо“.

— Бійся Бога, хлопче! Що ти гадаєш робити в життю, як тобі тільки забава в голові?

Син: Я хочу стати професором гри в „йо-йо“.

НАШІ ДІТИ.

Одна добродійка, що займає високе становище в Союзі Українок, відмовилась зложити жертву на церкву при вул. Потоцького, заявляючи, що вона здекларована атеїстка. Це викликало велике огірчення в таборі „Союзу Українок“, який завзято поборював усякі „ізми“. Деякі пояснюють, що головним мотором атеїзму цієї добродійки була скупість. Тепер батько згаданої добродійки ходить по всіх церквах та відмолює гріхи своєї доні.

У менажерії.

— А тут ось вуж-давун, boa constrictor, що може нараз проковтнути цілу свиню. Шановні пані й панове! Не наближайтеся, прошу.

Показала.

Пані: Та я й не можу порозуміти, як ти, нездаро, могла збити таку грубу тарілку.

Слуга: Та ось як! (і кидає другу об землю).

З МИСТЕЦТВА.

Недавно появилося 2—3 число журналу „Мистецтво“ (L'art). Журнал розкішно виданий, а для нас тим цікавий, що і мистецький і веселий. Сторінка „Пензлем в око“ виявляє небуденний гумористичний хист співробітників цього журналу. Жаль дуже, що такі таланти марнуються і не зголошуються на співробітників у „Зизі“.

Без дозволу редакції „Мистецтва“ передруковуємо декілька фахово зредагованих причинків до рецензій :

„Маємо якусь епідемію на мистецьких критиків. Один якийсь А. Сірий в „Українськім Голосі з 19/6. 32. понаписував байки і оповідання з 1001 ночі...

А. Сірий переборщив міру. Це, пане Сірий, щось з фантазії сірої кобили. Тоді, як ми такими речами куди глибше і відповідніше, займалися, як ви собі думаєте, Вам не встигла мама носа витирати“.

Думаємо, критик рецензії в „Мистецтві“ торкнувся не своєї справи, бо оцінка сірої кобили належить до ветеринарів-коновалів.

Магістер і нагі жінки:

„Мистецтво“, полемізуючи з „Дзвонами“, пише:

„Петро Ісаїв, магістер фільософії (таким титулом бідолаха представився публиці), заторкнув „Мистецтво“:

...Мимо цього, що там вміщені аж три образки наших жінок, що можуть розбуджувати змисловість, при цій нагоді треба осудити цілий модерний напрям, який збільшує сучасну неморальність“.

Від себе додаємо, що про збільшення неморальности нагих жінок, не повинна забирати голосу ані редакція „Мистецтва“, ані магістер, тільки магістрат, евентуально гінекольог.

Читаємо дальше в „Мистецтві“:

„Один молодець, що зветься Михайло Островерха, пише всюди критики. Хтож цей Островерха? Мистець? Архітект? Різьбар? Ні! Це тенор...“

Здається нам, що вся причина тієї полеміки — це зависть. Відомо, що критик Драган, перший тенор, Мольо Голубець, другий тенор, здебільша всі наші критики — тенори. І колиби так п. М. Островерха був бас, а вмів іще підбасовувати (Анумцям), то не булоби цього галасу знечевя.

ЛЕЛЕ.

Ось на що!

Два французькі журналісти сидять у париському ресторані на бульварі і подивляють чорного портієра мурина, що пишно прибраний стоїть при дверях.

— Тільки навіщо — каже один — дали вони йому таку білу краватку?

— Це на те — відповідає товариш — щоби можна точно зорієнтуватися, де в нього починається голова.

ДВОБІЙ РЕДАКТОРІВ.

Ред. Мудрий і Паліїв вели між собою газетну баталію...
(З газет).

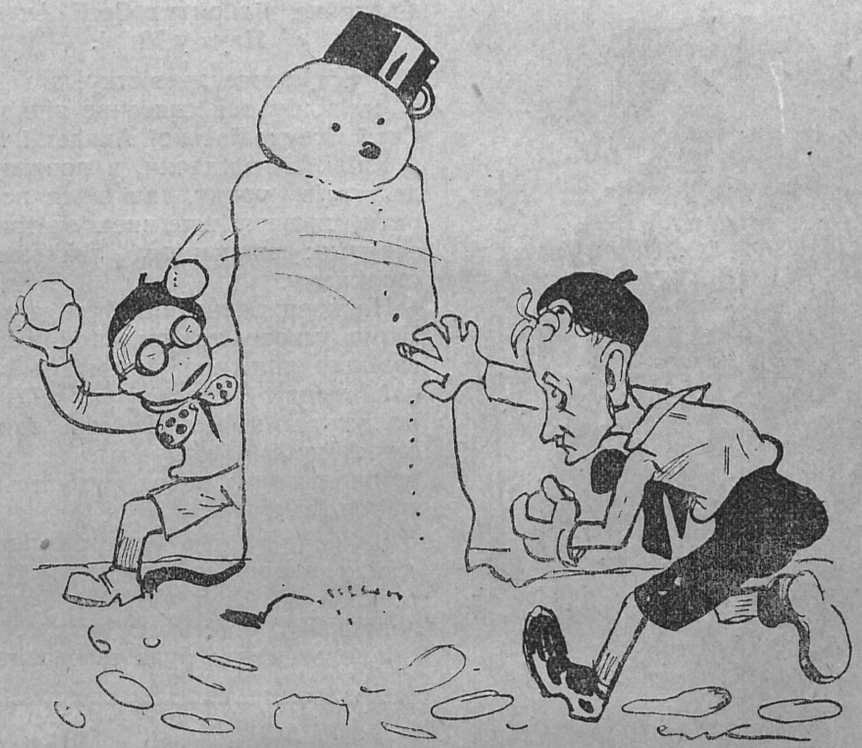

На Ринку баба снігова,
Пластинки снігу вються,
А вколо неї хлопці два
Безпечно снігом бються.

Добрий знак.

— Знаєш, мій шеф починає мною інтересуватися.

— Як це зміркував ти?

— Вчора питав мене, чи я тут занятий у бюрі.

■

Бувалець.

До вязничої келії входить ключник і начальник тюрми.

— Вибачайте — каже начальник до вязня — через недогляд вас передержано два дні довше, як належалося.

— Нічого, пане сендзьо, відрахуєте мені їх за другим разом.

■

Також мисливий.

До Галактіона Чіпки, що просто з ловів вступив до ресторану, присідає незнайомий добродій і питає:

— З ловів?

— Так!

— З яким результатом?

— Одна серна і два заяці.

— Це мало! Я сьогодні усмертив 6 заяців, 12 кріликів, 9 гусей, 13 курок і навіть 4 качки.

— То з Вас добрий стрілець.

— Ні, я кухар з „Готелю Жоржа“.

Довідався.

Такий собі простенький чоловік приступає несміливо до хитромудрого добродія. Поздоровляє його збентежений і питає:

— Чи з вами, Курдидик, маю шану говорити?

— Ні — відказує — я Курдидик — брат.

— Ах, даруйте! я думав, що це ви самі.

■

Собі не завязала.

— Що значить той вузол на твоїй хустинці?

— Це жінка завязала мені, щоби я не забув купити їй білети до театру.

— А до якого театру і на яку виставу?

— Оце саме вона забула мені сказати.

■

Горяче кохання.

З газет.

„В робітні „Стрем“ на Знесінню працювали від довшого часу Розалія Сікор і Михайло Струг, а знайомство їх перемінилося небаром у горяче кохання. Сьогодні, підчас праці, Струг вхопив за сокиру і розчерепив голову любки“.

РЕВІЯ НАШИХ

Патріоти й директори втікають далеко,
Як побачать, що надходить з острим пером Еко.
(Не дивуйтесь, що він тутки виступає вдвійку:
Поруч нього другий „Койзак" і квачик Чорнійко.)
(Е. Козак з лівої ст. і Чорній з правої).

Між лещатарями.

— Куди йдете?
— На сніг.
— А де-ж він?
— Ходіть зі мною до каварні, то побачите в ілюстрованих часописах.

Старі емерити і діти від пипки,
Сміються з „кавалків" директора Скрипки.

Святочне відкриття Сесії Академії Наук у Київі.

Преса принесла вістку, що 15-го ц. м. відбулося святочне відкриття Сесії Всеукраїнської Академії Наук у Київі. Очевидячки, в приявности делеґатів уряду, які мали перевірити, чи вчені вже вивчили три катехизми: марксизму, ленінізму та сталінізму.

Наукових сензацій було чимало. Перш усього до почесної президії ввійшли політики, що мають славу найбільших атлетів і в одній губі можуть тримати пів коли звичайних Айнштайнів. Був між ними теж комуністичний посол варшавського сойму Домбаль.

Далі: тому, що українізація вже майже закінчена, промови у Всеукраїнській Академії Наук було виголошено російською мовою.

Цвяхом свята була телеґрама від

Де заяця, лиса і дівчини дрібка,
Там напевно їх вполює Галактіон Чіпка.
(Роман Купчинський).

4-ох галицьких „академиків": товаришів С., В., К. і Щ., які жаліють, що не можуть приняти участи в святі огнища комуністичної науки. Якщо ця звістка правдива, то галицькі видавництва справді мають жаль до наших товаришів-академиків, що досі ще не виїхали до Київа. Вони могли би після довшого побуту у Казакстані або інших Соловках написати нарешті щось цікавого і заткнути за пояс Юрченка, автора „На соловецьких островах".

Наші діти.

— Забороняю тобі ходити до Левка, бо погано вихований.

— То позволиш, мамусю прийти йому до мене. Я так добре вихований.

Має в себе „вундеркінда" також „Зиз" одного,
Що сховався за псевдонім аж „Ромця Малого."
(Роман Пашківський).

Шкода!

Одна жінка потопала в річні. Врятував її якийсь сміливий плавун і виніс на беріг. Чоловік врятованої почав засипувати спасителя подякою:

— Ох, добродію! як мені дякувати вам за вирятування моєї бідної жінки. Ви ризкували своїм життям, ви герой, ніколи вам цього не забуду. Та вибачте... Чи не булиб ласкаві завернути ще раз до води за її капелюхом: Зовсім новий, щойно куплений і шкода його втратити.

Що казати про других...

— Я не думав ніколи, Павле, що твої студії будуть мене стільки коштувати.

— Та ще мусиш знати, тату, що я належу до тих, які найменше вчаться.

Без портфелю.

У ночі нападають бандити на одного з міністрів.

— Життя або портфель!

— Панове, вспокійтеся, я міністер без портфелю.

Кандидат.

Працедавець: Та чи ви почуваєтеся на силах заняти посаду, на якій 14 годин денно не можна вам буде виходити?

Кандидат: О, це мене зовсім не лякає — я вісім літ пересидів у вязниці.

В школі.

Учителька: Чому океан не виливається з берегів?

Одна з учениць: Бо в океані є богато губок.

СПІВРОБІТНИКІВ

ЗИЗОМ НА „ЗИЗА".

Нині я закладаю в ручку нове перо.

Втягаючи в груди торжественно девятьлітний воздух нашої редакції, починаю оце історію „Зиза".

*

З початку було слово.. І так слово по слові, аж дійшло до сварки. А від сварки дійшло вже до „Зиза".

Найлекше було з грішми, бо звичайно ніхто з ініціяторів їх не мав. Та по довгих торгах обовязок неплачення друкарні паперу і гонорарів узяв на себе Леле.

На відповідального редактора зголосився О. Боднарович, виказавши перед редакційною колеґією усі дані потрібні до евентуального відсиджування редакційних справ у криміналі. І так пішло, як з Петрового дня — і так девять літ. Девять літ як сім голодних коров.

*

У цих девятьох роках „Зиз" зробив величезну суспільну роботу.

У першій мірі устійнив український правопис. До цієї пори не було там ніякого ладу. Дехто приміром писав „зараз" у значінні „під цю хвилю", або „в цей мент" у значінні „зараз", а під цю пору пишуть всі за приміром „Зиза" „тепер". Колись писали „сьогодні" або й „сьогодня", а зараз пишуть всі „нині".

Дальші найголовніші заслуги „Зиза".

Раз: „Зиз" не змінював ніколи лінії.

Два: не робив ніколи угоди.

Три: не сотворив ніякої нової партії.

А чотири, пять і шість — не перечислиш, чого то „Зиз" не зробив.

*

Головних редакторів мав „Зиз" аж кількох.

З початку редаґував Леле і Чіпка. пізніше Чіпка і Леле. Як Чіпка написав дотеп, то Леле плакав, як Леле написав то Чіпка ревів.

У шестім році існування і сміявся і плакав сам Еко. А тепер плачуть усі друкарні, які колинебудь друкували „Зиза", разом з найновішим редактором.

*

Через „Зиз" перейшла ціла фаляґа молодих талантів: Ко-ко, Ко, Ако, Іко, Око і навпаки. Найвизначнішим співробітником був Орест Ордан, якого афоризмів не посмів скритикувати навіть сам М. Рудницький.

Всі вони живуть нині гарними спогадами... обіцяних гонорарів.

*

На цьому не кінець історії „Зиза". Та я мусівби перейти тепер до наших передплатників, а це історія безконечна.

Я не клену їх, та через них вступаємо ми в десятиліття нашого існування з подертими черевиками.

Авенір Люшня.

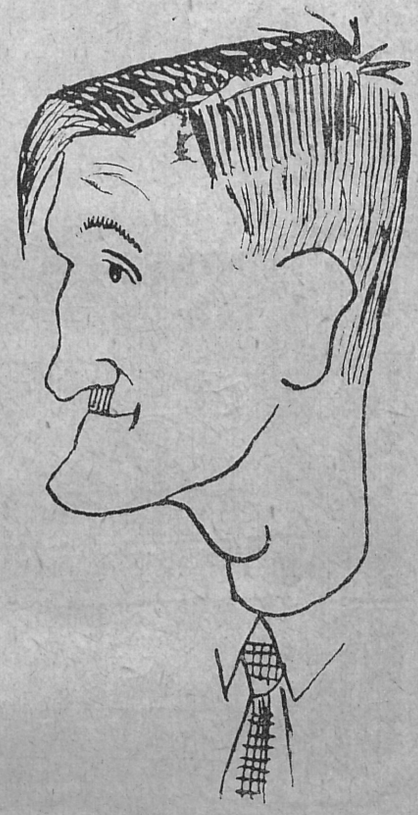

Від рана до ночі мучиться сарака,
Вірші, статті, фейлєтони гатить Гольтіпака.
(А. Курдидик).

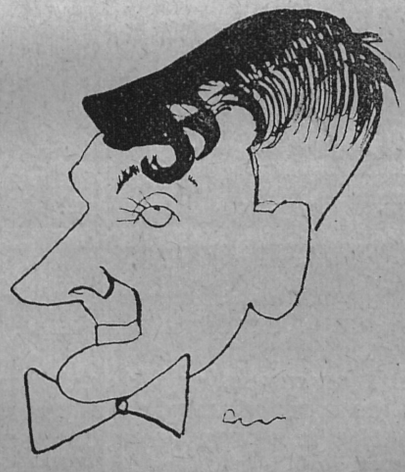

Хоч пише про войну, він любить веселе,
Де ґітара і „девятка", там найдете Леле.
(Л. Лепкий).

Він у „Зизі" фейлєтонах „альфа" та „омеґа"
І Руданський не доріс ще до Альтера Ега.
(Р. Голіян).

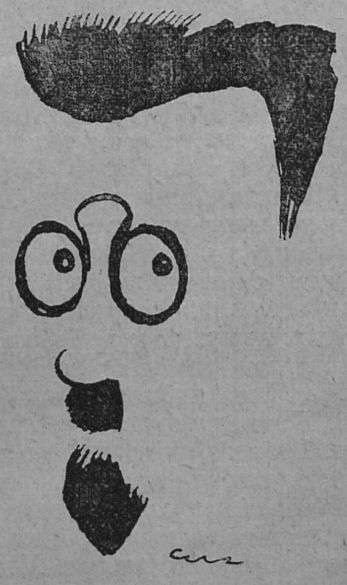

Коли якась справа вже дуже на „ана",
До помочі кличуть Ореста Ордана.
(Михайло Рудницький).

Виправдався.

— Уважайте, пане, як ходите! Я маю нагнітки на ногах.

— Ох, даруйте! Я їх не доглянув.

Має „Зиз" самих геніїв, а таки між ними,
Таланту найбільше мають скромні аноніми.

КОЛЯДНИКИ НАШИХ ДНІВ.

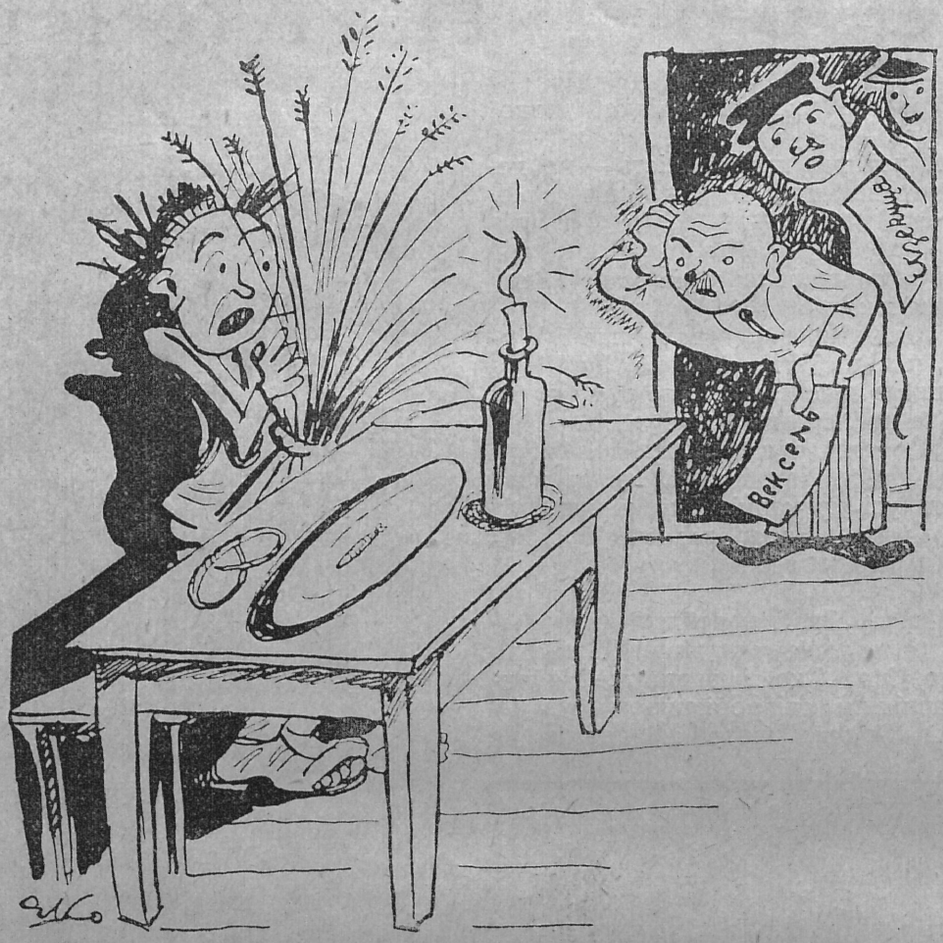

Добрий вечір тобі, пане господарю, радуйся.
Та ідуть до тебе три празники в гості...

ЧЄСНИЙ ДЄДЮ!

Як імаю за пюро, абим пісав тото письмо, то кортить ме багацько повісти, а нима як. Єдно, жи тежко, бо хоцень ем письменний, то віходит ни до складу, а друге, жи хандра ме екась млоїт тагінь за пичінку тисне — і чую, жи нидам ради. В голову енче приходи, а енче з пюра скапує. Вагітъ на серцю тай шлюс.

Ой чеси, бо чеси! Як бим мав від Бога таке дане, ци з уродзене, жи мігбим всьо тото віршунком списати, так ек то пишут у ві Львові ружні ридахтори, то би сє нарід чисто сплакав. І то ни лиш кубіти, а й хлопи. Бо шо сє тичит кубіт, то ни штука. Бабу до сміху не тра ласкотати, а до плачу силувати. Вона на лярум: або сі регоче, або плаче. Метка на ласкоти, рахувати, а на плач ще венци. В хлопа енакше. Хлоп як терпух. Затнесі, закусит зуби і вітримає, аби шо. Хіба ек випе, або ек худобина відійде, то сльозу пустит.

А я вже не той. Єкийсь панцькуватий. Шо будь, зара скоботе; і в носі крутит. А від жилю до плачу нидалеко.

І жиль ми за всім. За світом, жи често сє скапарив, за політиков, жи пішла тагінь з Петрового дне і за тим, жи вам повісти тим разом ни можу.

Аби сє хоцень на той рік Памбі змилував та сфольгував на кризус, а нашим, кому того треба, дав венци розуму.

Чого нам треба, то кужден знає. Мирної злагоди поміж собов, без сварки сє вобходити, аби еден другому гадюки ни підпускав тай печінок ни псув.

Нисамовитого нині багацько, а чеси най сє преч каже. Халянров ни дасть ради, хіба хлопським розумом, бо штука кінці вєзати, як всьо сє рве, а ту ше й на задні колеса треба сі дивити.

Ни хтівбим нинїка бути політиком, а навіть послом. Пошинівку послови нима того шо давно, зробити ніц ни годен, а з колеї мало пожитку. Шо з того, жи метко сидіти, ек їдеш, коли твердо ступати ек ходиш.

Давно не то було. Навіть адукатови сє віплатило. Тепер іно сє стратит, а ні собі ніц ни придбає, ні людьом ни поможе.

Хіба ще хлоп. Хлоп інакше. Ледви сто злотих стратит на місець, а за решта може прикупити пара морґа поле. Єкби так було в нас з трицет послів хлопів, то вони за каденцію вікупили всі фільварки і ни требаби земельної реформи.

Єдно ме тішит, жи нима ще в нас безробітє. Бо й не може бути. Правду повісти, і коли є робити? На фабриці, ци в склепі, тра светкувати едні сьвета і другі; наших свет, то як мішок розвезав, а все по три дни і по венци. Колиж робити? Коби ще жидівський каляндар був у нас у пошинівку, то вже би і руков ни рушив.

Тому крузус нам ни при чім. Ми все знайдемо штудерацію.

І то ме тішит і то ме радує.

А на тім кінчу і вінчую Вас з тими светами, Різдвом Христовим, абисте дочикали від Нового Року до Богоявленіє, а Відбогоявленіє до Воскресеніє і тілько літ, кілько вам Панбі призначив вік.

А тото пісав

ГРИЦЬКО-ГУЦАЙЛО ГУЦЬКІВ.

■

В менажерії.

— Татусю, чому жирафа має таку довгу шию?

— Мусить, дитинько, таку мати, бо якби дістала до своєї голови.

Поміж друзями.

— Чи повіриш? Він посмів мене назвати „старим дурнем“!

— І не мав рації, тиж прецінь ще зовсім молодий.

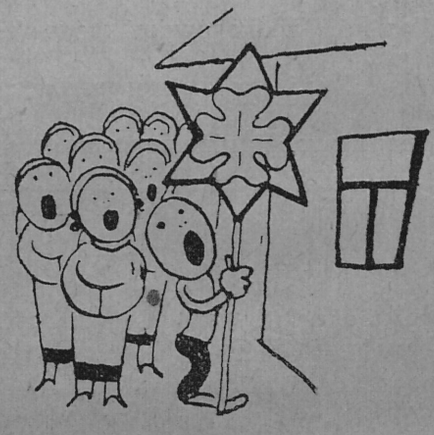

КОЛЯДА.

Звізда їм ся обявила,
Нову путь вказала,
Що кухонне, свіже масло
Все ліпше від сала
А щоб його їли усі,
Вороги і друзі
Згуртували свої сили
У „Маслосоюзі“.
І тепер всі з колядою
Весело співають,
Раді, що сирки дешеві
Й добре масло мають.

Найбільший український ювілей від Хрещення Руси.

Що таке ювілей?

Ювілей, це подія, що свідчить про витрималість і терпеливість, гідну зафіксування в історії. Це пр. 25-ліття подружжя, 10-ліття побуту тещі в хаті, 25-а дитина або 10-а дочка. З другого боку це доказ, скільки літ можна виставляти на пробу людське довіря або людську кишеню. Сюди належать: 10-ліття директорства, 25-ліття журналістичної праці і т. д.

Які бувають ювілеї?

Ювілеї бувають приємні і неприємні. У першому випадку до вас в хату злазиться ріжна публика, обійсть вас, обіпе і співає „многая літа", а ви потім цілий рік платите те, що понабирали на борг на ювілейне свято. У другому вам кажуть: „Злізай, старий злодію!" і за вашу тиху і ревну працю віддають вас у розпорядження прокуратури на доказ, що люди є вдячні.

Що таке ювілей „Зиза"?

Ювілей „Зиза" — це велике свято Галицької Волости. Це доказ, що сатирично-гумористичний журнал може виходити 10 літ, маючи 3 точних передплатників, редактора і співробітників, що 10 літ мають безнадійну надію на гонорар по 2 сотики від рядка, адміністратора, що має право на небо за своє вичікування на передплату. Ювілей „Зиза" — це ще один історичний факт, що проречисто потверджує мудрість примовки: „за хліб камінь".

Чи „Зиз" має право на ювілей?

Якщо має на нього право директор, що продрімав 25 літ у бюрі й обтяв 100 службовикам найбільш життєву конечність, якщо має на нього право політик, що продовж 10 літ 10 разів зміняв партію і дов в нас до нинішної політичної „ситуації — то „Зиз", який 10 літ будив цього директора, а політикові радив дати 25 буків — безумовно має право на всенаціональний ювілей з фондами та стипендіями.

Що „Зизові" належиться?

В ювілейному році „Зизові" належиться: 3.800 зол. від передплатників, 1700 зол. від кольпортерів і 2500 зол. від укр. книгарень. „Зизові" належиться ще пошана, почесть, памятник, ювілейні таблиці й академії, його редакторові камениця, а співробітникам по віллі. Але „Зиз" скромний був і скромний є:

„Зиз" буде вдоволений, як передплатники, кольпортери і книгарні подарують йому в ювілейному дарі те, що йому вже 10 літ від них належиться.

Осій Гольтіпака.

ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ СЕЗОН ПОЧАВСЯ.

Як відсвяткують наші лещетарі Різдвяні Свята в недокінченій домівці в Славську...

Віра.

— Чи ти віриш у пекло?

— Ні!

— Одружися, то повіриш.

Вищі студії.

— Яка ріжниця між промоцією і шлюбом?

— ?

— При промоції перед тим здається іспит, а потім присягається, при шлюбі — навпаки.

Докази.

Старий Грек і Француз з Марсилії балакають, покурюючи люльки.

— Мій народ — каже Грек — здавен-давна був першим на світі в ділянці культури, науки й мистецтва. Ось доказ: Підчас розкопок в Атенах, найдено пятнацять метрів під землею два стовпи, сполучені мідяним дротом. Це певний знак, що наші предки знали вже телеґраф.

— Ба! — відповідає Марсилієць. — У нас також робили розкопки, докопалися до трицяти метрів та нічого не найшли. Доказ, що мої предки послуговувалися вже бездротним телеґрафом.

Довга служба.

— Чи ваша жінка має служницю?

— Не знаю. Була, коли виходив я з дому, але від того часу минуло вже кілька годин.

По дорозі.

— То ви, добродію, просите руки моєї доньки і потрудилися аж на другий поверх до нас?

— Труд був невеликий, бо я і так мав діло до товариша, що живе над вами.

Як у вуйка.

Малий Юрко пішов із мамусею до фризієра. Перед стрижкою фризієр питає як має стригти. Мамуся хоче відповісти, але Юрко перебиває:

— Так, як у вуйка Ліля: З великим гладким колісцем посередині.

Поміж жінками.

— Як думаєш, скільки літ може мати Носацька?

— Цього ніхто не може довідатися.

— Бачиш, а кажуть, що жінки не вміють вдержати тайни.

Знавець краси.

Два туристи проходжуються по березі моря під кінець гарної днини.

— Мій Боже! — каже перший із захопленням — як чудово заходить тут сонце!

— О так, обзивається другий — зокрема вечером.

З КОЛЯДОК МАЛОГО РОМЦЯ.

Зі злого в гірше.

— Знаєш, яку я стрілив дурницю. Я сказав тому молодому ідіотові, що господиня дому має коровячий вигляд. А це його мамуня.

— А цей молодий ідіот мій син.

ПРИВІТНІ ТЕЛЄГРАМИ,

які надіслано „Зизові" від українських редакцій.

Після кардинальної пенетрації абстракційних докумуляцій, що приходили в авторитативному конструктивізмі релятиву, хай пероптична екстратура Вашого обективізму переможе перманентну павперизацію ідеольогічних досягнень і змоторизує Вашу інтратність доорбійних амортизацій і конгльомерату потенціональної оптимізації Вашої Адміністрації **„Діло"**.

Спираючись на послідовність конструктивности, що базується на послідовности ідеольогії, спираємося на послідовність нашої конструктивности і гратулюємо Вашій ідеольогії. **„Новий Час"**.

Наш австралійський, абісинський, камерунський, ескімоський, кальмуцький і інші кореспонденти пересилають Вам з нагоди 10-ліття привіт. **„Неділя"**.

За незабутній гумор, що розвеселює тих, яким ми не признали нагороди за втрачені корови, многая Вам літа! **„Народня Справа"**.

Від целебсів, за права яких до жінки Ви постійно боретесь — благословення на нову дорогу. **„Нова Зоря"**.

Радикальні дуби, яких тінь впала нам на голову і слону, що пасуться під тими дубами, кличуть: У 10-ліття „Зиза" — геть попівські руки від гумору й сатири. **„Гром. Голос"**.

Визнаючи Вашу працю, ми заперечуємо вашу роботу. Слава Вам і ганьба! **„Український Голос"**.

Пересилаючи від ЦК УНДО і Парляментарної Репрезентації привіт, кличемо: Хай живе УНДО і Парляментарна Репрезентація! **„Свобода"**.

Прислужникам міжнароднього капіталу, що виснажують своїм гумором вже 10 літ пролетаріят і наймитів, пересилаємо всупереч нашій протибуржуазній і противювілейній ідеольогії палкий привіт від робітників червоної Галичини. **„Нове Слово"**.

Ваш журнал хай стане бастилією зорганізованого робітництва графічного, котре бореться дорогою еволюції за підвишку платень. **„Земля і Воля"**.

Нехай присягне!

Обжалований: Пане суддя, я тільки дав йому раз рукавицею по лиці. Присягаю вам!

Суддя: А чи присягнете, що не забули витягнути пястука з рукавиці?

Порадив.

Один молодий, дуже чванливий, хоч малого таланту поет зайшов раз до Вольтера і почав йому розповідати про свої успіхи і пляни на будуче.

„Я хотів би в мому новому творі порушити тему, про яку ніхто передімною не думав..."

„Напишіть похвалу собі — відповів Вольтер — ось тема, зовсім нова."

Зрозуміла.

Батько: Що? то Івась Кривко хотів тебе цілувати? Чекай, я його навчу!

Доня: Татусю, не треба, він вже вміє!

Ризикант.

— Прийдеш сьогодня до мене? Моя жінка хоче сьогодня сама всьо варити — перший раз!

— Добре! прийду... Чи раз ділив я вже з тобою, друже, долю і недолю?

Злобний.

— Мужу, купи мені щось на руку, або на шию, або на палець...

— Ага, кусник мила?

Колізія.

— Чогож ти такий лихий?

— Ах, дзвонить мені о семій телефон. Я натурально не встаю, я не дам себе в неділю рано будити!

— Но, отже?

— Так, а тепер не можу заснути, бо хотів би знати, хто це дзвонив?

Зрівняються.

— Хочете одружитися з моєю донькою? Алеж вона вже має 27 літ, а ви щойно 21!

— То не шкодить, я її люблю!

— Краще зачекайте ще шість літ. Тоді і ви будете мати 27 літ.

Славко, хлопчик невеличкий,
Має гарні черевички;
Добре носить, скоро взує,
Бо в **КОМЕТІ** їх купує.

Наші економісти.

(Автентичне).

Лист до видавця: „...А за мою книжку „Як дійти до добробуту" пришліть мені бодай яких 100.— зол., бо не маю чим векслів попратити. З поважанням

Росткович.

— Віддай мені мої гроші!
— Ой бігне, не маю...
— Кажи правду, бо і так
Зараз відгадаю.
Ця ліхтарка, оцей „Даймон"
Метода єдина,
Вона краще все освітить,
Як лучі Рентґена.

ДИР. МАРТЮК БЛАГОСЛОВИТЬ РЕВІЗОРІВ В ДОРОГУ.

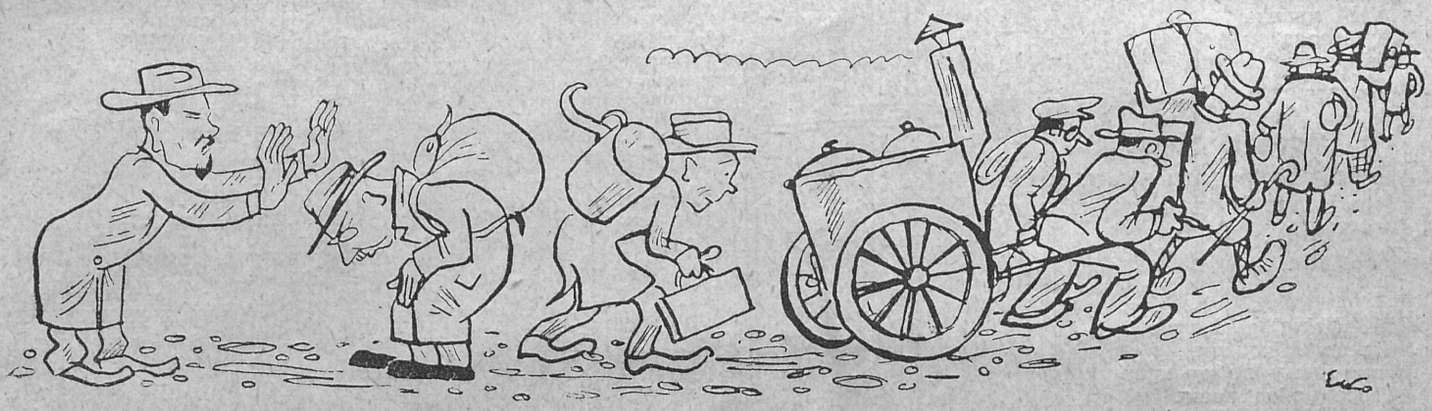

Для облегчення скрути в Рев. Союзі, Дирекція висилає ревізорів РСУК. на повіти.
(З газет).

Лекція чемности.

— Слухай, Ромку! Як ти кому мимохіть станеш на ногу, що маєш зробити?

— Попрошу в нього вибачення.

— Гарно, а як той хтось, звору-шений твоєю чемністю, дасть тобі 20 сотиків, то що зробиш?

— Стану йому на другу ногу.

——

— Позич мені 20 зол., потребую їх, щоби заставити годинник.

— На те не потреба грошей.

— Якраз потреба, бо мушу відібрати його від годинникара.

■

Відкриття каварні в Гостинниці.

Народна Гостинниця у Львові це Готель. Це також товариство — знане з того, що одиноке по війні звальоризувало уділи на 70% і що має енергійного директора, який вдержує незвичайну, як на нас, чистість по коритарах та комнатах.

У гостинниці є ресторан та каварня, також знана. Бо раз на два роки її відчиняється і замикається, при чому зміняє заєдно назву. Для тверезих це доволі приємне, бо ця сама назва навкучиться, але для підхмелених клопіт — назви мішаються у голові, бо і не можуть туди трафити, хоча вивіска в ночі освічена, а назви легко запамятати, бо самі свої.

Відкриття в гостинниці каварні „Уніон-у" сповнило членів організації укр. міста Львова українців, націоналістів, комуністів і ремістів щиро радісно. Кинено зов „Свій до свого" і рунули як на відпуст.

Дивувався Львів, дивувалися ресторатори, дивувались чужі і свої.

— Що за диво? В чому річ, яка причина? Обіди по 1 зол.? Кава по 40 сот.?...

Та ніхто не міг відгадати, аж директор Гостинниці Пащак пояснив: „Не штука — каже. — Як я направив підлогу і причіпив **червоні фіранки, то** Українці мусять ходити"...

А ви також українець. пане директоре, а чому самі не ходите? — питав наш співробітник. — Таж „Свій до свого"...

Говоріть — буркнув директор, скубнувши вуса. — В тім-то й річ, що тепер не знати, хто свій, а хто ні. Я ходжу тільки туди, де привик.

■

Як ангели заспівали
понад Вефлеємом,
йшов їх голос понад поле
і ритмом і римом.
А пастушки збудилися,
вслухуються в тони:
„Що це — кажуть — хіба в небі
є з **„ДОСТАВИ"** дзвони?"
І аж ангел розтовмачив
пастушкам цікавим,
що в ангелів такий голос,
як дзвонів з **„ДОСТАВИ"**.

■

Не згубив.

Хлопчик чогось шукає на дорозі. Прохожа добродійка питає за чим він шукає?

— За золотим — відповідає хлопчик.

— Ти його згубив?

— Ні, але хотівби найти.

■

Ой не так світила на небі та зірка,
що за нею з далі ішли тріє царі
і не так блестіло те срібло і злато,
яке до вертепу несли вони в дарі,
і не так яріли їх царські корони,
хоча на них були перли й діяманти,
як блестіла ясно, яріла і грала
тих царів обува з пасти ЕЛЄГАНТА.

СВЯТОЧНИЙ СОН.

Дивний сон мені приснився —
Що десь, ніби з неба,
Дістав усе, що хотів,
Що мені лиш треба.
А найбільш зі всіх дарунків
Втішив серце моє:
Даруночок солоденький
З **ФОРТУНИ НОВОЇ.**

■

Льогічно.

Учитель пояснює дітям, що Римляни приняли за одиницю "двацять", а Французи і ми від них „десять", бо маємо десять пальців у рук.

Один з учеників: То, Римляни числили і на пальцях ніг?

■

Дає собі раду.

— Отож, вам не трудно висказуватися по англійськи?

— Так, мені це не робить труднощів, але англійцям, бо вони мене не розуміють.

■

Перед операцією.

Пацієнт: Скажіть мені щиро, пане, доктор, чи мали коли невдачі при операціях?

Доктор: Ні, мій друже. Мої клієнти нераз, я ніколи!

■

Теж ідея.

— Знаєш, Юлько покінчив самогубством.

— Також ідея! Що йому стрілило до голови?

— Револьверова куля.

МІКА! Найсолодше слово
МІКА! звучить так чудово.
МІКА кохана
Муштарда
Всім знана
„МІКА"!!!

У Народній Торговлі.

— Прошу мені дати пів кґ. вина.

— Вина не продаємо на вагу, тільки на міру.

— То прошу пів метра вина.

Де „Утіха" кіно грає
(Пасаж Міколяша),
Там одежу добру крає,
Стара война наша.
Там **ДУФАНЕЦЬ** відчинив
Кравецькі майстерні
Шиє вбрання, що аж гей
Гарні та модерні.

Спорт.

— Твоє обличча зовсім подряпане. Чи ти може займаєшся спортом?

— Я ні, але моя жінка.

ВІСТИ З АМЕРИКИ.

Навіть суха Америка
Нарешті змудріла,
Що без пива і без хмелю
Не буде в них діла.
І всі тепер з Рузевельтом
Кричать все — О, диво!
Хочем пити, хочем мати
Тільки **ЛЬВІВСЬКЕ ПИВО!**

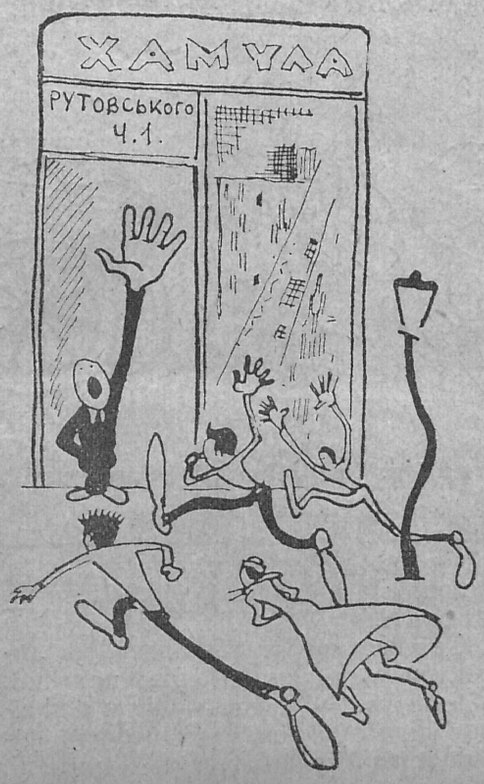

Що за галас, що за крик.
Чи з „Просвіти" злетів Брик?
Чи там Вітос робить віче,
Чи хто кому зуби лічить?
На Рутовського один
Все біжить немов у дим...
Біжать хлопці і дівчата
Якби щось забули:
Це на свята всі купують
Килими Хамули.

Стара война.

Емеритований полковник дає кравцеві переробити на „цивільні" військові штани. За кілька день дістає від кравця рахунок:

За розмілітаризування і розброєння штанів зал. 20.— з подякою держав.

С.

На свята бувають морози,
Що в очах витискають сльози,
Та на це рада найдеться,
По кожух до **Глушевського**
Вступити прийдеться.

Як на горах пастушки
стерегли маржини,
закурили папіроски
з паперців **„КАЛИНИ".**
І за теє, що вони
„КАЛИНУ" вживали
ангели їм Нову Радість
першим повідали.

Колись.

Парох у селі Кобиловолоки читає Євангеліє на Різдво: „Авраам роди Ісаака, Ісаак роди Якова і т. д." Старенька бабуся прислухується і каже: — Гай, гай; як то колись бувало.

В **УНІОНІ** є музика
і є публика що дня
від Храпливого до Брика,
від Луцького до Ваня.
Меценаси і доктори,
директори, професори
журналісти й редактори —
наші тузи й наші зорі.
А всі ходять — бо весело,
а всі їдять — бо дешево —
усі радо там приходять,
гарно вечорі проводять.

Це залежить...

Суддя до свідка: Ви знаєте обжалованого — скажіть, чи він спосібний до дефравдації?

Свідок: Мій Боже! Пане сендзьо. це залежить, на яку суму.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КООПЕРАТИВНИЙ БАНК

„КРАЄВИЙ СОЮЗ КРЕДИТОВИЙ"

у Львові, Ринок ч. 10.

(Від 2-ої половини січня 1933 р. — у власному домі при вул. 3-го Мая 15.)

Число телефону 433. — Конто Почтової Щадниці ч. 143.467. — Жирове конто в Банку Польськім.

як Центральна Каса Укр. Кооператив приймає вклади ощадности, обезпечує їх в твердій валюті та акредитує укр. кооперативи всіх видів, щоби піднести господарський розвій укр. народу.

Земельний Банк Гіпотечний

АКЦІЙНА СПІЛКА

Львів, вул. Словацького 14.

Телефон ч.: 3-82 і 52-92.
Конто в П. К. О. ч.: 149.000.
Адреса телеграфічна: Землебанк—Львів.
Жировий рахунок в Банку Польськім.
Акційний капітал зол. 5,000.000. — Власна каменица.
ВИКОНУЄ всякі банкові чинности,
ПОЛАГОДЖУЄ перекази заграницю до всіх місцевостей світа,
КУПУЄ і ПРОДАЄ цінні папери, девізи, валюти по курсі дня — на найкорисніших умовинах.
ПРИЙМАЄ і ВИПЛАЧУЄ вклади в золотих і долярах,
ПЕРЕПРОВАДЖУЄ інкасо у всіх місцевостях краю і заграницею.
У ВСІХ КРАЯХ ЕВРОПИ И АМЕРИКИ ВЛАСНІ КОРЕСПОНДЕНТИ.

Враз зі святочними чи новорічними бажаннями вручіть своїм найдорощим життєву полісу Товариства взаїмних обезпечень на життя й ренти.

„КАРПАТІЯ" у Львові, Ринок ч. 38.

(Власна каменица) — а це буде найкращий доказ Вашої дбайливости за будучність Ваших найближих.

НАЙКРАЩИМ ДАРУНКОМ з нагоди імянин, свят і хрестин є вкладкова книжечка враз з пушкою ощадности Кооперативного Банку

„ДНІСТЕР"

У ЛЬВОВІ, ВУЛ. РУСЬКА Ч. 20.

„Зиз" виходить двічі в місяць. Адреса: Підвалля 7/III. ч. телефону 57-79. Річна передплата 12 зол., півріча 6 зол., квертьріча 3 зол. Поодиноке число з портом 60 сот. В продажі 50 сот. — Для заграниці 2 доляри річно. Конто ПКО Краків ч. 404.910.

Відповідальний редахтор РОМАН ПАШКІВСЬКИЙ.

З друкарні Вид. С-ки „Діло" у Львові.

Opłatę pocztową opłacono ryczałtem.
Рік X. Ч. 2. Львів, 20 січня 1933. Ціна 50 сот.

Зиз

ВОВКИ У ЛЬВОВІ

Преса счинила крик, що появилися вовки у Львові.

Радні міста під редакцією „Діла“:
— Ах, рятуйте, пане Галактіоне Чіпка!...

Галактіон Чіпка:
— Вовків не стріляю, тільки серни, врешті не знаю, чи згодиться на це УНДО, радикали, а головно вся опозиція...

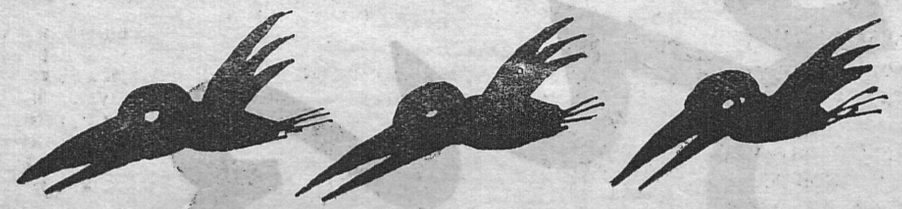

З и м а

ВУГЛЯ НЕМА І КОЖУХА НЕМА,
ЧОЛОВІК МЕРЗНЕ ЯК ПЕС —
ПРАВДУ СКАЗАТИ: ЗИМА
НЕПОТРІБНИЙ В ПРИРОДІ ПРОЦЕС.

З ДРУГОГОЖ БОКУ САНКИ АБО ЛІД
КУДИ ХОЧ — ГАРНИЙ ПАТЕНТ.
ЛІД І САНКИ — ЩО КАЖІТЬ,
ДЛЯ КОХАННЯ Є СВІЙ СЕНТІМЕНТ.

ЗРЕШТОЮ: МРІЇ. ЗИМА Є ЗИМА.
ХОЧ МИ ВСІ ЖДАЛИ ЇЇ.
В ВУХА КУСАЄ — ДАРМА
І МОРОЗ ЩЕ НІКОГО НЕ З'ЇВ.

ПРАВДА ЩО ПРАВДА: ЗИМА ЦЕ „ВОНА".
ВІД ЖІНОК ВЗЯЛА СВІЙ РІД.
ХТОСЬ ЇЇ КЛИКНУВ - ПРИЙШЛА
А ТЕПЕР — ХОЧ І РОЗВІД БЕРІТЬ.

„З К З".

Від Адміністрації:

Повідомляємо наших передплатників, читачів і симпатиків, що „Зиз" тепер виходитиме 5-го і 20-го кожного місяця.

Пригадуємо при тому про відновлення передплати за перший квартал 1933 р.

Останнє слово

Михась розвязує загадку-хрестиківку:

— Ще мені бракує послідн : слово, каже до батька.

— О, то запитай мами, вона все має послідне слово.

Постійний

Жінка: Чи будеш мене любити й тоді, як буду мати сиве волосся?

Чоловік: Чомуж ні? Дотепер я любив тебе прецінь у кожній красці волосся.

Пізнав

Румунський міністр скарбу, міністр освіти і Марконі прийшли випадково разом на почту відобрати собі гроші. Але забули свої лєгітимації і урядовець не хотів їм видати грошей. Марконі потрусив рукою і зараз відозвався у льокалі якийсь голосник.

Це вистарчило і урядовець видав Марконьому гроші.

На це приступив міністр скарбу до урядовця і каже:

— Прошу мені показати свій портфель. Урядовець пошукав у кишенях і перестрашений кричить:

— Хтось мені вкрав!

Міністр скарбу виймає зі своєї кишені портфель урядовця і віддає йому.

— Так, тепер вірю, каже той і видає міністрові гроші.

— Добре, мої панове, відозвався міністр освіти, кожний із вас щось знає, але я не умію нічого!

— Дякую, це вистарчить! І урядовець видав йому також його гроші.

Непоплатний фах

— Ви по фаху?

— Редактор української газети.

— А з чого жиєте?

Пояснив

— Що то є традиція?

— Традиція то переказ, пане професоре.

Дурниці! Традиція, то є щось таке, що переходить з батька на сина. Хто мені дасть примір на традицію?

— На руханці мені трісла з заду традиція.

Що гірше

— З Марусею гніваюся. Вона про мене наговорила страшні брехні!

— Будь задоволена, що не говорила правди!

Причина

— Як міг Наполєон жити без телєфону? —

— Тому власне помер!

А було це в Манджурії.

І прийшов Новий Рік на землю.

Чорна була саме тоді ця земля, безсніжна і болотниста, як душа Самурая Кананіяки, що передше гандлював гейшами до Аргентини, а опісля задля ладу і спокою в Азії, став великим губернатором країни, що називалася Манджурією.

Кананіяка робив рай з країни Манджів. Всіх її мешканців породягав до гола і велів провадити фізичне виховання, системою беріберіберібері

Посвяточне

Поколядували ми, хоч не мали голосу і не було при чім (а все через ті заяви в „Новім Часі"), виспалися три дні так, що голова спухла від подушки (якої мари лізти десь, як всюди біда?), почіхалися по святах, що цеж щойно 10-го, а з платні вже ні сотика — і дочекалися Нового Року.

A propos цього: Новий Рік традиція. Приходить коміняр, приходить сторож, листонош, монтер, смітяр, каналяр і тим подібні традиціональники, кожний стискає тобі руку і каже:

— Дай Боже багато грошей і здоровля!

Та яких грошей має дати Бог багато, як покищо я мусів дати кожному хоч по золотому? І яке здоровля, як мене після кожного того традиційного золотого мало дідько не вхопив?

І взагалі з традицією у нас кепсько: Давніше поставили традиційний самогон на стіл, сотню традиційних папіросок „герцеговіна" і хай живе традиція! Попив самогону і по пяному і на „Рідну Школу" дав і на „Відродження" дав і колядникам сипав гроші. А сьогодні, по тверезому — годі.

Тверезий дивиться в майбутнє, а в майбутньому, не передбачує ніяких прибутків. І недасть.

*

Новий Рік спеціяльно дика традиція і треба з неї обовязково „виплисти на чисту воду" — як кажуть наші дуби з радикального пралісу. Про це я сам переконався.

Сяде ото чоловік у вечір перед Новим Роком на стілець, задивиться на циферблят годинника і розпускає слину:

— За три години кінець. І чоловік знов старший. І знов чоловік витерпів. Щоденно мав якусь приємність: Рату, вексель, податок, Касу Хорих, курсора, засідання, тещу. Було й так, що злазилося по двоє-троє на один день, а в більшості на зміну йшло. Розмаїто...

І не знаю з якої рації, коли чоловік перегляне отак рік свого життя, портфель і калитку, не знаю чому тоді дістає ідіотичний настрій. Дивиться чоловік на годинник й усміхається, як поштова скринка:

— За годину Новий Рік. Не будеж такий як був. Буде кращий! Хай живе Новий Рік!

І випє чоловік на радощах склянку чаю і посліпає поза 12-ту в ночі (пункт о 12-ій цілує тещу і жінку і бажає їм довго жити — ну?) й остаточно о пів першої в ту ніч не бачить ніякої зміни. Жінка стара, теща здорова, як грім, кишені порожні. А єж Новий Рік!

А на другий день прилазить ріжнота, стискає руку, бажає тобі грошей і денервує тебе. Одинока сатисфакція — можеш писати: 1933, 1933, 1933 і т. д. За це наглого суду не передбачують.

От чому кажу: Виплиньмо на чисту воду! А як ні — спускаймося на дно! Мій погляд: Кожна стара біда ліпша, як нова і Старий Рік ліпший!

*

А врешті — Новий Рік за нами. Маємо чергові два дні свят: Йордан. І теж з традицією. З кропилом.

І теж, думаю, слід би цю традицію закинути, зглядно змодернізувати. Кропило — сьогодні нічочо не вдіє.

Сьогодні требаб декого не кропилом кропити, а буком.

От в тім дусі хай винесуть постанови за зміною і цеї традиції наші організаційні централі. Скористаємо на цьому всі.

Авреліян Ріпа.

Політична „Питія".

Секретар УНДА до дра. Дашкевича:
— Як ви питали мене приватно про справу Лугів то, я сказав тоді, як секретар УНДА, що це може бути добре, а тепер, коли ви питаєте мене як секретаря УНДА, то я вам приватно скажу, що це може бути зле.

Діягноза

Тато Клим пішов до лікаря спеціялісти від вух.

Лікар його оглядає:

— Чуєте, що говорю?

— Чую.

— Отже, чого не чуєте?

— Я не чую, як кашляю.

Лікар записав рецепту.

— Буду тепер ліпше чути?

— Ні, але будете голосніше кашляти!

Новорічні інтервю репортера „Зиза“

Так принято в світі, а також і в нас, що з приводу Нового Року преса висилає своїх репортерів до визначних діячів, які в такому інтервю подають свої думки про минулий рік та погляди на майбутній.

Наш репортер мав чималі труднощі, тому що святкуємо тепер аж два нові роки і треба було ходити двічі.

Почав від УНДА.

Стук, стук...

— Прошу!

— Чи можу говорити з генеральним секретарем?

— Будь ласка...

Генеральний секретар, якого причіпка до назви „генеральний“, звучить доволі грізно і по військовому, в дійсності, з вигляду і вдачі подобає скоріше на декана, або традиційного панотця з добрих минулих часів.

— Ви від „Зиза“?.. — спитав увічливо з жіночою мягкістю.

— Так — відповів наш репортер. — Приходжу довідатись дещо з приводу Нового Року і в звязку з крізою в центрі партії, про яку так голосно заговорила наша опозиційна, а також чужа преса. В чому річ?

— Криза в нас усе була, вона не переводиться від початку істнування партії.

— Чи є можливість ліквідації опозиції або непорозуміння?

Генеральний секретар похитав головою:

— Це зайве. Опозиція мусить бути і непорозуміння також. Річ у тому, що опозиція знаючи чого не хоче, хоче чого не знає, а ми не знаючи чого не хочемо, хочемо навпаки... Думаю, що вам ясно?

— А який ваш погляд на крізу?

— Як таку?

— Ну, так..

— Це вже інша справа. Крізою називаємо крізу в партії і політиці, а економічну крізу називаємо скрутою і до неї не маємо відношення, бо нею займається кооперація, зокрема дир. Творидло як фахівець і пос. Пеленський.

Від УНДА пішов наш репортер впрост до концерну українського Нортклiфа, на вул. Руську і Боїмів.

Директор і власник цього найбільшого укр. пресового концерну, людина з вигляду енергійна, рішуча, орієнтується в справах — помітно це хочаби по рухах і мові. З вигляду як Вальдемарас: Ріст, причіска, жест і екстеріє.

— Доброго здоровля!

— Витайте В чім діло? Говоріть до речі і коротко.

(Наш репортер збентежений, зацукався...)

— Я декілька слів...

— Прошу.

— Як є з новою партією?

— Нема нової партії!

— А т. зв. опозиція?..

— Є!!

— Чого хоче?

— Секрет.

— Ага.

— Ну, так.

— П-жання!

— Кл...няюсь!...

Дальше буде

Филик.

●●

„Хитрий Малорос“.

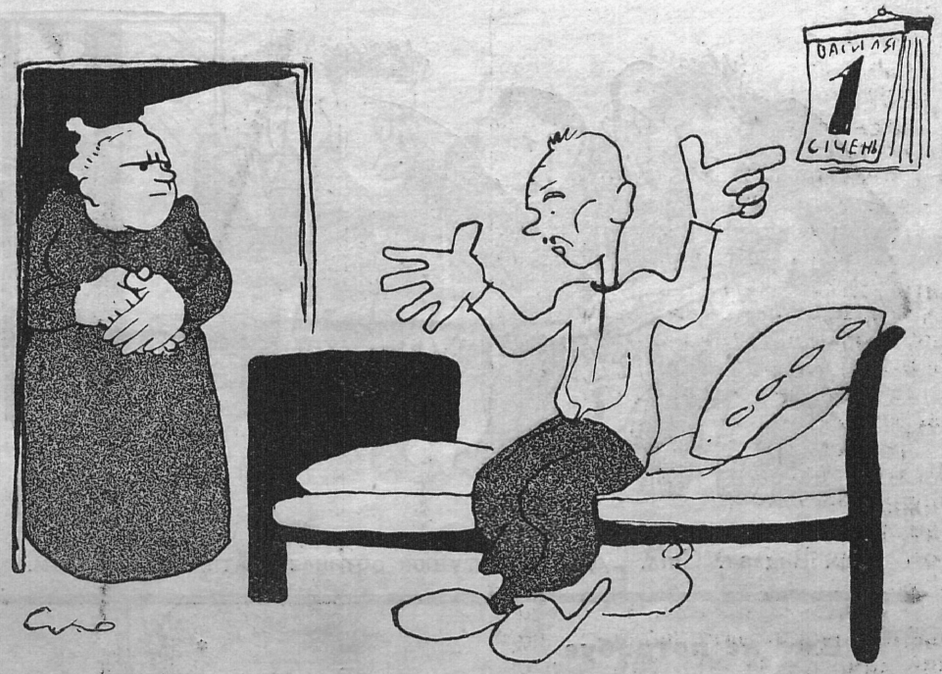

Господиня до субльокатора Українця:

— Нині вже 14-го січня, а ви ще чиншу не заплатили!

— В мене нині 1-го січня, новий рік Обходжу два календарі: як хто мені винен, то новий а як я винен, то старий...

Зяті

— Мій зять є дуже порядним чоловіком — про придане навіть не згадує.

— А мій, то навіть мені дочку відослав. С.

Не надавався

Дир. Скрипка купує у ювілєра пару заручинових обручок. На другий день приносить їх назад.

— Чи обручки не надаються? питає ювілєр.

— Обручки так, але я ні, — відповів дир. Скрипка. С.

В школі

Учитель: Чим є твій батько?

Ученик: Хорим!

— Але я питаю, що твій батько робить?

— Кашляє!

— Алеж не це, питаю, що він робить, як є здоровий?

— Тоді не кашляє.

— Знова не це — я питаю, що твій батько робить, як не є хорий і не кашляє?

— Тоді мій батько є здоровий. С.

Веселі свята

— Ви певне плянуєте собі весело перебути йорданські свята, пане Рович?

— Ну, то залежить від жінки!

— Так, то ваша пані така помислова?

— Ні, але я думаю може вона відїде до родини!

Кличка

В одному банку було кілька панян — машиністок, на назвисько: Кон. Щоби їх відріжнити, називали одну, яка була досить корпулєнтна: баль — Кон, другу, що убиралася в дуже прозорі суконки: скіопті — Кон, третю, що легко „липла“ до хлопців: синдеті — Кон, а четверту, що не перебирала у висловах: лєксі — Кон.

■■■

Кріза в „Ділі“.

Дир. Видавн. Спіл. „Діло“ Колтунюк обтинає платню редакторам.

Вже не потребує

Пан Красий є дуже добрим шефом. Як є в доброму гуморі, тоді оповідає своїйому персоналеві дотеп. Дотеп є добрий, але—все той самий.

Персонал знає, що своїйому шефові винен. Хоч кождий чув вже дотеп пана шефа сто раз — то все таки за кождим разом усі ревуть зі сміху. —

Раз пан Красий знов приходить до бюра в золотому гуморі і оповідає свій традиційний дотеп. Всі беруться, розуміється, за боки зі сміху. Тільки Славко сидить за своїм столом страшно поважний.

— Щож, пане Славку — питається ображений шеф — вам може мій дотеп не подобався, що не сміється?

— Алеж я не потрібую вже сміятися, пане Красний,—каже Славко — бо я вже дістав виповідження, так чи так трачу посаду.

На природі

Учителька: Що це є барометер?

Учениця: Прилад до міренння горячки воздуха.

Цяпка і його чура

— Мені здається, що ти куриш мої папіроски — питає Цяпка свого чуру.

— Таж пан поручник позволили мені курити.

— Но так, але не мої папіроси.

— Щоби курити свої, то й дозволу не треба.

Подруги

— Власне вертаю з „Інституту Краси“!

— І що? Певно був замкнений?!

*

— Ви маєте таке елєгантне пальто і капелюх у вас першорядний. Не розумію тільки, чому у вас такі драні штани?

— Ба, бо бачите штанів ніхто в ресторані не вішає на кілок.

Перечислилася

— Пані Карова, ви післали мені одно яйце, але я вам була позичила два?

— Ах, простіть, пані Пікова, то я певне перечислилася!

Неможливо

— Ваше личко я мусів вже бачити де інше.

— Виключене! Я його, від коли живу, маю все на тім самім місці!

Помилка

Один добродій дістав із „Маслосоюзу“ пару сирків. Лишив їх у редакції, а тільки один взяв до хати та положив на кредєнсі і забув про нього. Перед обідом пригадав і питає жінки:

— Де подівся сир, що стояв ось тут на кредєнсі?

— Я думала, що це мило, каже жінка і взяла до прання, але воно не хотіло давати піни, то я викинула.

Відтявся

Дир. Храпливий до ред. Курдидика:

— Як на вас дивлюся, то здається мені, що в краю голод!

— А як я на вас дивлюся, то здається мені, що ви його спричинили!

Щоб тільки „па русски“.

Смішно воно виглядає, коли наші підкарпатські руснаки хотять удавати русских та стануть писати по московськи. Тут і там впакують я кесь слово, яке десь колись чули, яке подобається їм дуже своїм русским звуком, але яке значить цілком що іншого: Так приміром читали ми недавно про „*Летючій день*“, читали ми й про „Чистый *выходок для бѣдных* дѣтей“. Вершок знання русского язика виказав „Автономний Земледільський Союз“, видавши оголоски з нагоди смерти посла І. Куртяка. Стояло там чорне на білому: В Бозѣ упокоившагося земное тѣлесное *влагалище* похоронено будет в Хустѣ. Хто уміє хоть трошки по російськи, знає, що слово влагалище означає: похву в медицині відповідає латинському слову: вагіна. За життя не мав І. Куртяк ніколи „земного тѣлеснаго влагалища“. Відки воно взялося в нього по смерти?! —цього не знає й Автономний Земледільський Союз!...

Дещо із жирафи,
А дещо із краба —
В дійсності зелена
Богемічна жаба.
Для театроманів
Він є без сумління —
Це Лужницький Русьо
Автор „Жабуріння“.
Оте „Жабуріння“
Комедія музична —
З хором і балєтом,
Притому комічна.
Участь там приймає
Добродійка О—вич
Музику до неї
Зложив Балтарович.

В найближчих днях мустецька сценка „Богема“ виставить музичну комедію „Жабуріння“.

Чесний дєдю!

Хвала бу, жисмо вобійшли свєта тай Гардань і жи на тім вобстало. Аби йно гірше ни було. Бо типерічка за біду ни тєжко.

На свєта єк на свєта. Капуста своя і дульба тиж: Вантюх напхавш, жи й відсапнути ни може, але тілько твого. Попити, ци запакати нима як.

Добре, жи пустили таке в казетах, аби ни курити шай ни пити, бо правду повісти, ґосподарови стидно єк на свєта другого ни почєстує А так хто прийде,розгорнеш руки ніби ксьондз на гамбоні, та й сє скузуєш:

„Вібачте, гостоньки любі, ни ґанчуйте за гостину, алем сє підписав, хоцєнь єм ни трунковий, і през тото ні її ни тку, ні дзиґара до писка ни возьму, а й ви мусите на тім вобстати".

І так нима ні дисгонору, ані шпенсу ніякого. Дилікатно та файно — а хто си єнакше померкує, то мині байбардзо Раз стоїть так написино, то написано. Прецінь же редахтори у Вільвові тиж гонорові. Ни ведлуґ крезусу, відумали тоє, але жи так сє належит.

Ше би сє здало, аби з канфінов таке зробили — нафтов рахувати — бо то тиж витрата, може гірша єк в місті люнтрика. Сіль та й вона, то єдна кара Божа в будзіку, ци там в бюджеті єк то каже левізор зі Львова в корпоративі.

Тра і на тім типерачка шпарувити. Скоро сє єтетнит, то тагінь ті кури лізеш на вижку. Правда, жи маркотно. Суєтит чоловіка. Ніч довга і навкучитсє. Але я зі свойов старов за полікітику ружне балакаю, бо хоцєнь чоловік тай жінка, то єдна партія, рахувати, але кубіта все сє противит і віходе, шо опозиція мус бути, І так єкось лекше ніч зійде.

От ради си чоловік єк може, чого й вам зичу з тим новим ром, дай Боже вітритати.

А тото писав

Гриць'ко Гуцайло-Гуцьків.

З рисунків Малого Ромця

Луги і УНДО

З приводу заяви УНДА, що воно не має нічого спільного з акцією д-ра Р. Дашкевича, приходить на думку стара анекдота:

Один богатий Москаль, вибираючись у подорож по світі, оголосив у часописях, що шукає товариша подорожі. Одного пізного вечера почув, що хтось домагається у служби конечного побачення з господарем. Зацікавлений казав просити пізного гостя, яким був якийсь старший вже Вірменин.

— Я чув, що ви шукаєте товариша подорожі? — запитав Вірменин господаря.

— Так, а чи ви хочете ним бути?

— Ні, я власне прийшов сказати, що з вами не поїду.

Цікаво було би розвідати, чи в секретаріяті УНДО нема часом Вірменина?!

Зміна обряду

Пані до нової служниці:

— Зазначую тобі, що я вегетерянка. Може і ти дашся навернути?

— Виключене, прошу пані, я вже лишуся католичкою.

Як фелон, дзвін чи кадило
Бажаєш купити —
Не дай собі за ці речі
Вісім шкір злупити.
А не здерут з тебе гроші
Й церква буде пава
Як по все те там поступиш,
Де є шильд **„Достава"**.

Дідичність

— Що це є дідичність?

— Щось, у що кожний батько вірить, доки його син не покажеться ідіотом.

Ой прилипли в Синевідську
До хлопця дівчата
І то не так через нього,
Як через лещата.
Бо лещата ці чарівні
Купив він у **„Пласті"**
І тепер живе у щасті,
Як шкварок в омасті.

Жіноча математика

— Кілько літ має властиво пані Вавич?—Після єї говорення, то она мала два роки, як їй народився найстарший син.

Залицяння в Славську.

Гануся, що знала кількох членів „Зумо“ і „Анума“:
— Я не думала, Василю, що з тебе такий графік...

Крізові інтереси

У кравця: — Я хотів би зробити собі плащ і убрання, розуміється на рати. Чи можна буде?

— Добре. Але я мушу мати якусь запоруку заплати.

— Прошу дуже. Убрання я собі візьму, а плащ залишу на застав.

Той, хто підписав заяву
І курити кинув
Все одно хай часом купить
Паперці **„Калину“.**
І хай вчить тих, що не можуть
Тютюн залишити,
Що патріот мусить тільки
„Калину“ курити.

Причина недуги

— Ти чув, що Левко лежить у шпиталі?

— Що ти кажеж? Яж його ще вчера бачив на забаві, як танцював з якоюсь гарною бльондинкою!

— Через те власне, бо не тільки ти, але і його жінка теж бачила.

Згідливий

— Знаєте, усі ці дотепи на тещі дуже мені не подобаються. Я зі своєю жию в згоді.

— Чи вона мешкає у вас?

— Ні, вона в Аргентині.

Там на горі крута вежа,
З крамів там тече вода,
Там **„Елєгант“** процвітає,
Паста гарна й молода.
Як почистиш черевики,
Сонце меркне проти них!
Бо для пасти **„Елєганту“**
Черевиків нема злих.

У різника

— Пане, тими котлєтами, які ви мені вчера дали, булоби можна підзелювати черевики!

— Чомуж ви того не зробили?

— Бо цвяхи не хотіли перелізти.

Не хочу курити і горівку пити,
Не буду дівчатам голову крутити.
Одне т льки маю горяче бажання:
Добре вино пити з вечера чи з раня.
Бо найкращі „пунчі“ та англійські „бовлі“
Зробите з вина **Народньої Торговлі.**

І він так думає

Хорунжий питає рекрута:

— Чому треба вмирати за нарід і батьківщину?

— Рація! каже рекрут; я собі також так думав, на що це потрібне?

Зрозуміли, що то криза
Наші інваліди —
Присягнули, що по жертви
Ніхто з них не піде.
Потім разом заложили
Робітню кравецьку
Щоби люди свою мали
Не йшли в чужинецьку.
І замісць іти просити
Взялись за роботу —
Зодягають кого треба:
Дуків і босоту.

В крамниці

— Пані добродійко, ви повинні рішучо вибрати оту блакитну суконку — вона так підходить до вашого блідого личка...

— Алеж, я не бліда, тільки перестрашена вашими цінами.

Борщ і каша,
Страва наша —
Так колись казали,
Але тоді наші люде
Масла ще не знали.
Нині люде теж борщ їдять
І кашу смакують
Та до неї **М. С.** масло
Завсігди купують.
І хоч дуже потаніли
Заяці і кури
То таки дешевше їсти
Сирки „Ромадури“.

Жадайте всюди по ресторанах сирки „Маслосоюзу“ Фроманс“ і „Ромадур“.

В коханні щастя річ умовна,
Кохатись можна день і ніч.
Та діло в тому, що не все
Кохання взаїмне буде.
Бо хоч дівчаток нині рій
Та кожна має гумор свій
І підхід має свій до справи
На рандці та у час забави.
Тому то треба, любий брате,
Дівчині чимсь імпонувати —
Найкраще **одягом модерним**
З кравецьких Дуфанця варстатів.

Робітня мужеських одягів Дуфанця: Львів—Пасаж Міколяша.

Хоч сказав редактор Кедрин, чи Паліїв,
(в справі Лугів).
Що це „по обіді муштарда“
Та певно що не „Міка“
І в тому заковика.
Бо „Міку“ все можїсти і не переїшся
Навіть із тим „по обіді“ скоро освоїшся
По сніданні, вечері —
„Міка“ все практична
А навіть і на недуги
Всякі політичні.

„Зиз“ виходить двічі в місяць. Адреса: Підвалля 7/III ч. телєф. 57—79. Річна передплата 12 зол., піврічна 6 зол. чвертьрічна 3 зол. Поодиноке число з портом 60 сот. В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Відповідальний редактор РОМАН ПАШКІВСЬКИЙ. З друкарні Ст. Ін. в піднаймі З. Медицького у Львові.

Opłatę pocztową opłacono ryczałtem.
Рік X. Ч. 3. Львів, 5 лютого 1933. Ціна 50 сот.

Зиз

З приводу лещатарських змагань К.Л.К. 12. II 1933 у Львові.

Член „Бесіди“ до радника, який виступив із цього товариства та записався до К.Л.К.:

— Ой, зле Ви зробили, пане раднику, бо заки навчиться їздити вже й дощ паде Таки наш спорт на „Бесіді“ кращий: йому і сам чорт не пошкодить!

На шпилях політики

СВІТ ХИТАЄТЬСЯ В ОСНОВАХ
І СТАЄ НА БРАТА БРАТ.
ПОДИКТОВАНИЙ ЛЮБОВЮ
МИРОВИЙ ДРОЖИТЬ ТРАКТАТ.

СТАНУЛИ НАПРОТИ СЕБЕ
СВІТА ВИЗНАЧНІ МУЖІ,
ХОЧ СИНИ ОДНОЇ НЕНЬКИ,
АЛЕ БЮТЬСЯ НА НОЖІ.

ІЗ ТРИБУН ПАРЛЯМЕНТАРНИХ,
ІЗ ГРІЗНИХ ҐАЗЕТНИХ ШПАЛЬТ
ГУВЕР—РОЗВЕЛЬТ, ГІТЛЄР—ШЛЯЙХЕР,
ГЕНДЕРЗОН І МЕКДОНАЛЬД.

ЕРІО БОНКУРА НИЩИТЬ
БОЛДУЇНА РІДНИЙ СИН,
ТРОЦЬКОГО ЗАЛІЗНИЙ СТАЛІН,
БОДНАРОВИЧА КЕДРИН.

ЕХ! ЯКБИ ТАК СІЛИ РАЗОМ
ДО ОКРУГЛОГО СТОЛА!
СКАСУВАЛИБ КРІЗУ, НУЖДУ,
УВІЛЬНИЛИБ СВІТ ВІД ЗЛА.

А ТАК — СВІТ ПАДЕ У ПРОПАСТЬ
І БІДІ НЕВИДНО ДНА.
ВСІ ПОЛІТИКИ ПРОРОЧАТЬ:
БУДЕ МИР — АБО ВІЙНА.

Галактіон Чіпка.

Найміцніша зброя.

— Ну, перестань уже плакати. Я тобі вже куплю капелюх.

— Ти помиляєшся, Юрку, я вже давно плачу на конто черевик.

Язик.

Петрусь лежить хорий. Приходить лікар.

— Покажи — каже мати — вуйкові докторові язик.

— Теж — відповідає Петрик — щеби вуйко доктор мені показав!

Вершок ввічливости

Інж. Котецький, що був деякий час в Японії, оповідає:

„...Ви собі не уявляєте, які Японці ввічливі. Мені трапилося таке, що я в Токіо сів у трамваю на капелюх мого сусіда. Якби це було у Львові, мені сказалиб:

„Не можете, ідіото, вважати"!

А в Японії сказали мені:

„Будь ласка, добродію, підніміться на моментик на лавці, я витягну зі свого капелюха шкіряну обшивку, бо може вас наглодати..."

В пошлюбну ніч.

— Скажи мені правду, Геню, котра я вже жінка в твойому житті?

— Слухай, кохана, навіщо маємо затроювати собі ніч кохання такими важкими підрахунками?

*

Вуйко Влодко—скупар. Недавно пішов він з батьком до „Уніону". Батько хотів заплатити за два малі пива, але вуйко Влодко стримав його:

„Ні, знаєш. Якщо є справедливість в світі, то ти не повинен платити Я вже сім тижнів в вас і ти платиш все: трамвай, театр, направу черевик. Я не дозволю, щоб ти заплатив ще й за це пиво."

„Ну, то заплати ти", каже батько.

„Ні, я так, знаєш, не думав. Але давай, будемо тягнути льоси".

Принціпяліст

Радник, що дістав від партнера на „Бесіді" поличник:

— Чи ви це серіозно, чи жартом?

— Зовсім серіозно!

— То маєте щастя, бо таких жартів я не признаю.

Нещастя

— Боже, яка я нещаслива! Мій не уміє грати в карти.

— То ви повинні бути вдоволені...

— В тім то й річ, що він не вміє, а грає.

Дискретний

Пані директорова приходить до бюра.

— Чи пан директор є?

— Нема.

— А де є пан директор?

— Вийшов.

— Куди?

— Не знаю.

— Може панна секретарка знає?

— Та знає, бо вийшла з ним.

Весела жалоба.

Маю сусіда. Сусід по коридорі і сусід по нації. І має сусідські прикмети. Впевнює мене пр., що я маю дозволятися в нього, коли приходити й коли виходити зі своєї власної хати, та — хто в мене в хаті має бути, а хто ні. Має теж напади, зовсім як сусіди, обєктивної щирости, себто демагогічний шовінізм, що на сніданок зївби ногу, на обід серце і печінку, а на вечеру руки з Українця. Ці моменти бувають тоді, коли є ожеледа і я підтримую його, як Завадзкий бюджет, щоби не злетів на голову по дорозі до бюра. Тоді заводимо балачки, зовсім, як члени УНДО і — дух святий при нас!

— Ну, як там карнавал цього року? — питає мене вчора, коли я сказав йому добридень, а він теж щось подібне.

— Карнавал? У нас нема карнавалу...

— Як то? Бойкотуєте монополь — розумію, але чому бойкотувати забави?

Я мусів усміхнутися:

— Бойкотуємо, бо бойкотуємо. У нас під теперішню пору актуальний ще бойкот цукру, нафти, кави, чаю, шкіри, одежі. Може й хліб і бараболі будем бойкотувати.

— Пане, пане! — почав по сусідськи мій сусід. — Що це? Боротьба з державою?

— Проста справа. Всі бойкотуватимуть. Я вже й почав. Оце цього року збойкотував жінчину балеву сукню, збойкотував свій плащ, збойкотував синові штани, збойкотував служниці платню...

— Е, жарти! — засміявся він. — А карнавал?

— Пане! — кажу. — Ви звідки? З Марса? Хіба ви не знаєте, що в нас оголошено ще в 1926 р. радосну творчосць і спробуйте ви бути проти тієї радости і тієї творчости! Посидіти можете. Мусиш сміятися, хочби що. Замерзаєш — мусиш сміятися, згинеш, а остання твоя маска має бути весела. Ну? Що з вас за людина, що ви цього не знали?

Сусід мугикнув щось неясне.

— А танців нам навіщо? Ми і так крутимося що день, аж голова нам крутиться і нами крутять на всі боки. А сміємося теж. Сміємося, бо ніби нема ще від цього податку. І зрештою подумати, як то ми за рік, на зиму 1934 р. виглядатимемо — смішно. А хто може зрештою не добачувати радости і творчости, коли вона отак „намацально" є?...

— Що ви жартуєте! — обурився мій сусід, що пробував поважно слухати, але я збентежив його:

— Маєте на мені доказ. Яж член нації. Пересічний. І от сміюся теж, як подумаю, як то я через рік буду ходити без штанів, жінка без сукні, дитина без черевик...

Мій сусід шлапав біля мене, мовчки крутив тільки головою і помугикував. Так ми дійшли аж до трамваєвої зупинки біля костела св. Анни. Я подав йому руку. Він нахилився до мого вуха:

— Вам добре. Ви антипаньствовец і вам усе ввійде. Бойкот то бойкот, без карнавалу то без карнавалу, проти тютюну то проти тютюну. Але що я маю робити? Я — бебек і Малополянін? Га?

Я зробив безрадну міну.

Авреліян Ріпа.

Міжнародня мова.

Сір Фредерик Брідж, відомий органіст вестмінстерського ігуменату, був раз зі своїм приятелем, Джемсом Плоє, в Росії. Вони затрималися в Москві й хотіли поїхати до Петербургу, де сір Фредерик мав виступити з концертом.

Роскішна чужинецька архитектура міста захопила обох друзяк так, що вони й не завважили, коли пробігло кілька годин. Колиж врешті Плоє поглянув на годинник, мали вони ще всього 30 хвилин до відїзду поїзду.

Швидко, візника! Але коли вони найшли візника, зявилася нова трудність: як воно сказати йому, що їм треба на двірець? Темний Москалище абсолютно не вмів по англійськи.

„Знаєш що", каже письменник, „ти будеш вдавати льокомотиву, а я подам знак до відїзду і свисну.. Це хіба той дурак зрозуміє .

Сказали, зробили. Плоє свиснув скільки було в нього духу і почав щораз подавати знак рукою — відїздити. Сір Брідж засопів що сил в легенях: Пффф!.. Пффф!..

Візник засміявся у бороду, похитав головою і показав батогом на віз: Сідайте. Коні побігли. Оба подорожні відсапнули: Ще пятнайцять хвилин!..

„Гратулюю", скрикнув сір Брідж до приятеля, „з тебе не будьякий хитрун! Ми вирятовані!"

„Пг! Цеж зовсім просте!"

Десять хвилин пізніше візник затримав коні біля захисту для божевільних... *ак.*

З НАСТРОЇВ

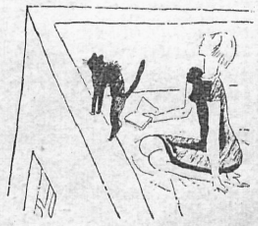

I.

Ти хочеш уст, обійм, тремтінь і шалу,
Летиш в огонь мов нетля без вагання,
Тобі все сниться гомін карнавалу:
Хай гине світ, нехай живе кохання!

Ти хочеш уст. Життя свойого холод
Огнем вулкану хочеш спопелити,
Цілунків жар, цілунків вічний голод
Кричить у тобі: Жити, жити, жити!

Ти хочеш уст. А я хотівби взяти
Тебе на руки мов малу пташину,
Розвихрені крильця розпростувати
И шептати: Цить, цить моя дитино...

II.

Так, так, це ти—жарких пісків пустеля
Далека пристань недосяжних мрій.
Так, так, це та підводна гостра скеля,
Що в неї човен розібється мій.

Так день у день ти крастимеш мій спокій
А ніччу кров спивати з моїх жил ..
Пливу наосліп в барці одинокій,
Пливу з водою без керми й вітрил.

Зійшлись до мене незвичайні гості,
А я чарки поналивав у щерть:
Нехай пропаде наш життєвий досвід!
Нехай живе — кохання або смерть!

III.

Хто спішить — я не спішуся:
В світі цілому, ніде —
Ніхто мене не прощає
І ніхто мене не жде.

Пиймо браття! Може завтра
Подорожчає вино
И по тверезому прийдеться
Докотитися на дно...

Нахились дівчино стрічна,
Хай подумаю на мить,
Чи для тебе оплатиться
Дату смерти відложить.

Не мани мене очима,
Слів на вітер не марнуй,
Все на світі чорта варта,
Тож цілуй, цілуй, цілуй!

Це потрохи неморально,
Та яка мораль на дні?
Важко думать ідеально.
Як опинишся в багні...

Мольо.

Сільський фільософ

— Чому ви сусіде причіпили собі картку з одинкою?

— Бо пиушть в газетах, що кожний другий вмирає на грипу.

З конечности

— Чому твоя сестра не виходить замуж?

— Вона ще трохи чекає.

— На що чекає?

— На мужа.

Суд над Дашкевичем

(Композиція до Лугової Містерії)

І рече Стахів-радикал, одвернувшись задом: „Слонь сей був у партії нашій, тому не знає що творить". Тоді Целевич секретар УНДА генеральний умивши руки мовить: „Не винен єсьм кроку нещасника сего", а звернувшись до книжника-фарисея з „Нашого Прапору" питає: „Когож ви хочете роспинати в газеті своїй: Його чи Горгонову?"

— „Його, Його! — одвіча сей, — бо Горгонова дає мамону, а він же дасть і передплаників".

Точні інформації.

Чеська пошта завела у себе практичну новинку: При допомозі її т. зв. інформаційної служби може кожний довідатись про маєтковий стан купців, підприємств і фірм. Вістку про цю вигоду прийняла дуже ввічливо світова преса.

Для інформацій тієї світової преси подаємо, що ми знаємо ще одну пошту, яка далеко залишила своєю поінформованістю за собою чеську пресу. Це наша така галицька пошта.

Не кажемо вже нічого, про такі її інформації, які можете зустріти в кожній адміністрації українського часопису на зворотах часописів, як:

„Adresat umarł, bo nie żyje".

„Adresat nie przyjmuje, bo umarł".

„Urząd parafjalny wyjechał".

— але верхом тієї поінформованости є одне число „Мети", передане до Музею Наук. Т-ва ім. Шевченка, на якому поруч поштової печатки написано:

„Adresat nie przyjmje, bo jest radykałem".

Це розумію! Не вчитижся від цього чеській пошті? І чого підніматы такий крик?

ку.

Новий льокатор

Господиня до кандидата на комірника:

— А немає у вас, панство, пса, кота, дітей, фортепяну, грамофону або радіо? Цього всього в мене не можна мати.

— Ні! Того всього не маємо. Я маю тільки вічне перо, що трошечки скрипить. Чи це не шкодитиме вам?

*

— Ти чого такий злий?

— Я поставив десь окуляри, а без окулярів я не можу пошукати, де вони.

На фільольогічному фронті без змін

Нарада Секції Язичників, що відбулася у Львові 21 січня ц. р., була присвячена вічно актуальній правописній справі. З наших стенографічних записок роблених за дверима вибираємо кінцеву промову, з якої всім ясно стане, що, куди і до чого. Особливости мови залишаємо майже без змін, хоч стенографічні значки не були в силі схопити усього багацтва високовченої орації кінцевого промовця. А промовець мовив:

„Дякуємо товариша доктора К. за його доклад, в котрому йому вповні вдалося доказати. що наш академичний правопис не есть радянський чи большевицький, лише уенерівський, а якраз та справа є для нас всіх зараз найважніша. Бо коли у нас деякі люде відкидають той правопис, то тільки тому, що його привіз товариш академик С, котрий нібито запродався большевикам. Але зараз, коли ми почули доклад товариша К, і коли ми його надрукуємо, тоді всі зрозуміють, що то неправда. Всетаки ми мусимо зробити застереження, що в друкові може появитися тільки та частина доклада, яка зачинається від часів Котляревського, бо перед тим Українці, так би сказать, ще нічого не мали. (Богу дякувати, бо моглаб була повстати ще й така Секція Язичників — прим. ред.). Коли ходить за практичне вирішення питання: мова — правопис, то нами мусить бути вибрано правильний шлях, і тільки по такому правильному шляхові буде досягнено ціли. Наука не знає поспіху, (а в нас успіху — ред.) а в нашому випадкові також мусить бути терпеливість. У найближчому випускові наших видань появиться в друкові доклад товариша д-ра К., а після того буде скликано ще одну нараду язикових ученихзадля обговорення того матеріялу,який принесе дискусія ширшого громадянства. — Пропозицій товариша референта за зміну правопису не приймаємо, бо не можемо змінити того, що ми вже в трицятому рокові вирішили. — Проти деяких бесідників треба ще додати, що я не бачу, щоби котрийнебудь член ходив на котурнах, хоч всі ми можемо виставити велику кучу (Незнати, що шановний вчений від мови і правопису мав на думці. Куча по українськи хлів. ред.) з власних творів. Всі члени суть, так сказать,скромні і тихі.—Товариш академик С.зробив зовсім правильну замітку, що хто не приймає нашого правопису, той помагає Полякам творити другу українську націю, націоналістичну чи католицьку, так як тільки творці нашого академичного правопису мали на меті високу ідею обєднання всіх українських земель. (в Єдіную неділімую—ред.) Більшого авторитету в тій справі ми не знайдемо і тому далі мусимо писати Ленин а не Ленін і пролетарський а не пролетарський. Дублетів нам не треба, (передовсім „дублетів" таких учених!—ред.) бо в кождому дублетові есть замаскований план по творенню другої нації В кождому такому виразові як б'ю або п'ю обовязково потрібно покласти апострофа між першою і другою буквою, а як це кому неясно, то ми його переконувати не будемо. Нам вистарчить, що для нас та справа цілком ясна і що ми її розуміємо так, як треба. Бо ж прецінь на Україні всі вимовляють такі слова тільки з апострофом, а не інакше. (значить українець каже: Я тебе зараз наб апостроф ю — ред.)

Крім того маємо ще одну важну справу. Наш секретар передав мені такого листа: „До Хвальної Дирекції Секції Язичників, на руки секретаря. — Прошу щось робити у правописній справі, бо всі того домагаються. — З пошаною Левіцкій, голова". — Прошу товаришів! Це щось небувалого! Нам ніхто не має права приказувати і в даному випадкові наша Секція мусить заняти рішуче становище. А коли вже хтось до мене пише, то він мусить писати і адресувати по всім формам доброго тону. Коли пише до дирекції, то, значить, до мене, а коли не пише до мене, лише до секретаря, то значить мене нема, то значить, так би сказать, і нас всіх нема, бо-ж я зараз всіх товаришів репрезентую. А коли нас всіх нема, то в такому випадкові ми можемо навіть перестати зовсім працювати. Отже, подаю всім товаришам членам до відома, що того листа пана Левіцкого в такій невідповідній формі я на сьогоднішному засіданні навіть не подаю до відома, лише відсилаю назад. — Прошу запротоколувати, що після докладної дискусії яка тревала три і пів години, так, так, прошу запротоколувати, щоби всі знали, що у нас такі справи не робляться на коліні, отже по докладній дискусії, котра закінчилася пів до десятої вечером, ми рішили надрукувати доклада товариша К., але ніяких правописних змін ані зараз ані на будуче не приймаємо".

Зі студентського життя

(Надіслане з Акад. Дому)

Власник видавничого конрерну дир. Тиктор висилає студентів як агентів на провінцію збирати пренумерату для „Н. Прапору". Студенти Акад. Дому важадали окремого додатку за знищення обуви.

(З газет)

Дир. Тиктор:

— Приношу вам чоботи. Ану, гайда в дорогу!

Студенти:

— Ми таких не хочемо, бо всі з одної ноги...

Так кінчив голоза секції наш язиковий Заратустра і стало тихо по всій Галицькій Землі.

Нагороде „Нобля"

Недавно розпочалася акція, щоби установити нагороди за найкращі твори наших письменників. На останнім (першім від трьох літ) засіданні Т-ва журналістів і письменників вирішили вже навіть, як дістати гроші на ту нагороду та запроєктували як перші твори до нагороди такі твори:

1). Памятковий альбом „Маслосоюзу",

2). Цінник вишивок „Нової Хати".

Передплачуйте
„ЛІТОПИС ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ"

Розбите кохання

Біль сам не знав, як це лихо скоїлось. Побачив її на прийомі у своєї тети і від того часу не міг про неї забути. Його скромність і несміливість супроти жінок довела до того, що на голові у нього появилась гладка і лискуча поверхня, а при склянці пива щораз частіше находила на нього туга за теплим родинним огнищем. На цей раз вирішив твердо перемогти свою несміливість та **остаточно розмовитись** з дівчиною. Тільки дуже боявся батька своєї любки, (мами у неї вже не було), старого радника. Тому рішив вислідити, коли старий радник піде на „Бесіду", а тоді зовсім безпечно загляне до своєї зірки. На обсерваційну точку найкраще надавався ресторан, що був напроти дому пана радника. Біль засів біля вікна і потягаючи пиво дивився вперто на браму протилежного дому. Але пан радник, як навмисне, довго не виходив. Щойно, коли Біль кінчив пяту гальбу пива — побачив старого, як виповз із брами налягаючи на ліву ногу. Біль заплатив і скоренько побіг по сходах на другий поверх. Зарумянившись як підліток, трохи від пива трохи зі зворушення, він почав розмову. Вихвалював пригаслі очі своєї любки та весь час думав над тим, у які слова вбрати свої освідчини. Але саме в середині виявів свого кохання пригадав собі випитих пять гальб пива і раптово почув, що не докінчить освідчин. Якраз у той час, напів переконана його словами радничанка присунулася до нього, очікуючи традиційного при освідчинах поцілунку. Та випиті пять гальб пиза так настирливо пригадували себе, що Біль зірвався як опарений і вибіг з хати в хвилині найменше відповідній.

— Якийсь божевільний, — подумала розчарована дівчина...

Так закінчилась остання спроба женячки Біля.

А на другий день рано, врадовані діти совгались під домом радника на причині перерваних освідчин.

Пім.

■

З преси

Слово Польське ч. 26 з 27/I приносить вістку, що начального редак. перського денника, який виходить у Тегерані, примушено присудом перського шаха замітати вулиці за провину журналістичного характеру. Яка шкода, що у Львові не панує шах; — як чисто тоді виглядавби Львів

Свято 22 січня у Львові

Українці у Львові святкували цього року свято соборности несоборно: Галичане на „Бесіді", Придніпрянці на Коперника.

Критика

Співак, що співав до радія, питається на другий день знайомого критика:

— Як уважаєте — добрий був мій голос у радіо?

— Минулого року ви мені багато більше подобалися, каже критик.

— Алеж я минулого року зовсім не співав!

— Власне тому, була відповідь.

На жаль

Моня Шпіца, який збанкротував, питає жінки:

— Що властиво належить до конкурсової маси?

— Ти ні, на жаль!

Власне тому

Один добродій хоче на Загальних Зборах поставити якийсь внесок і радиться сусідів:

— Ваш внесок дуже добрий, каже один; всі чесні люде будуть на нього голосувати!

— Власне тому боюсь, що внесок перепаде при голосованні.

Раціоналізація

Учитель рисунків дає на годині клясі завдання нарисувати мур, а на нього кинути реклямову афішу.

Через три хвилини Андрійчук підноситься і каже, що нарисував.

Учитель підходить і бачить нарисований мур, а на ньому напис: „Афіші ліпити заборонено"!

○

Чесний дєдю!

Паскудно є і шлюс. Цьмаґа на дворі і відав таке буде й літо. Хіба би ще на Стрітенє настало веремя. А як на Стрітенє скапарит, то медвідь ґавру поправит і ни сподівайсє веснувати хутко.

Я вже тото чував, жи всьо през той радіон. Як єго ни було то світ мав єнчу потрать: З погодов, а навіть з людьми. Хто перше видав, аби зразу — з горича до такої студені гей в той рік: ту зїпрів, а ту вже від морозу дух спирав. Все навідворіть!

І з людьми тиж. Де є тинер люди? Богу сє молит а ніж за пазухов тримає. Правда на ніц зійшла й чесному, то тагінь тій голові в ступі. Ниніка аби йно писок широкий тай пригорщі повні.

Перше бодай козета правду пісала. Теперічка нє. Всьо шпекуляція, навіть на мартольоґії, як то кажут, роблє антерес. А нарід читає та й си мєркує: десь дісни правда. Казетники, то ніби ті янголи Божі: всьо для народу. Їм йно в білих пюрах попід воблакы літати тай з дуги воду пити.

Куждий має своє затрудніне і куждий має свій клопіт.

Поліпика тиж. І політика може найвєнци: Йно ни наша. Бо нашої політики, то тагінь кіт наплакав:

Єнакше на Німцьох, в Наталії, ци в большевників.

На Німцьох, то шо днє парнацєт трупів.

А в нас за політику бити сє ніхто ни схоче. Всьо на папєр тай на писок. Але типеричка, єк настав той Гітляр, то ни знав шо буде. Чувєм, жи то фейст хлоп і горичка. Шодо чого, нима з ним жирту!

Але там є іно єден Гітляр, а в нас всєкий хтівби ним бути й куда подивитисі — всюда Гітляр і куждий ніц варт.

Єдно си мєркую, жи з ним може зле бути єк він ни в поридку зробит вібори. Бо німці робити віборів ни вміют.

На мій розум і Гітляр ни дасть ради єк ни навчитсє, в Ромунії ци десь єнди єк то сє робит. То и зневносцьом віграє.

А тото пісав

Грицько Гуцайло-Гуцьків.

З рисунків малого Ромця

■ ● ■

Професійна привичка

Крамаря при Краківській вулиці питає приїзжий:

— Як далеко буде до двірця?

— Сорок хвилин ходу.

— Ох, так далеко?

— Ну, як для вас, то може бути тільки пів години, але це останнє моє слово, це стільки, скільки я сам мушу йти.

Похибка

Учитель: „Віл і корова пішов на пашу". Прошу мені сказати, яка є похибка у цьому реченні?

Мала Ліза: Помилка є така, що дама повинна бути все названа на першому місці.

Журналіст

— Я жию з мого пера.

— А що тепер пишеш, повість?

— Ні, що якийсь час пишу до батька, щоби прислав трохи грошей.

Консеквентний

— Прошу мене на завтра звільнити з праці.

— Чому?

— Бо завтра у мене срібне весілля.

— Не можу вас звільнити, бо коли це зроблю, за 25 років ви знову будете мати таку саму претенсію.

Переліцитував

— Мій тато має стільки грошей, що не знає, що з ними робити.

— А мій тато має стільки грошей, що навіть мама не знає, що з ними зробити.

В суді

Суддя: — Ви замужні?

— Два рази

— Вік?

— Двацять років.

— Чи також два рази?

Причина

— З якої причини бажаєте розвестися з вашою дружиною?

— Ненавиджу її.

— Від якого часу?

— Від часу, як у нас віднаймив кімнату поручник Остролюбець.

Ода до жінки.

Жінки! Високі і низькі,
Плитенькі і глибокі,
Русяві, сиві, чорні — всі,
Блакитно — й чорноокі.
Жінки! Ви справді сіль землі
І сіль, що скочить в око —
Так мало-мало вас завжди
Й так лізете боком!
Жінки! даєте нам момент
А хочете — на віки
І через вас ми раз — боги,
А другий раз каліки.
Жінки! Чарівні ви усі
І мусиш вас кохати
І кожний так шукає вас,
Хоч тішиться, як втратить.
Жінки — ви справді сіль землі
І всіх народів квіти,
Хоча так правду кажучи:
Навіщо вас на світі?

АКА.

●

Директор занятий.

— Чи я застав пана директора?

— Так, прошу, але він дуже занятий і не приймає нікого. Сказав себе збудити тільки тоді, як би було щось незвичайно пильне.

Питалися раз Андрія
Лещетаря — брата,
Чому бере **М.С.** масло
Як йде на лещата.
А він на те повідає
Прижмуривши око:
— Бо без масла брате милий
Не зробиш ні кроку.
З **конюшинкою** зїш масло
Таку силу маєш
Що на старті у змаганнях
Всіх з заду лишаєш.

Медові місяці

— Соню найдорожча, чи ти пришила мені гузик до блюзи?

— Ні, коханий, я не могла найти гузика і зашила дірку.

На дансінґу при джезбенді
У суботній файфекльок
Взяв дівчину кокетливу
І пустився у танок.
А дівчина пригорнувшись
Все нашіптує вона:
— Ах, який Ти елеґантний
І пристійний мущина.
Й він до неї нахилився
Та до себе притулив:
— А знаєш чому, кохана?
Бо в **Дуфанця** одяг шив!

З листа

...на цьому кінчу лист, найдорожча Соню, бо так мені зимно в ноги, що ледви тримаю перо в пальцях...

Карпатський Лещетарський Клюб пригадує, що 12.II. ц. р. в год. 8-й вечером, у салі Яд Харузім (Бернштайна 11) відбудеться роздача нагород, а опісля традиційна вечірка. Буфет у власному заряді. Музика джезбендова. Гостям раді.

З історичних придибашок

Французький кардинал Мазаріні був дуже скупий на видатки державні і на свої. Коли він став міністром-премієром, гурток королівських музикантів уладив йому серенаду, вираючи під вікнами кардинальської палати впродовж доброї чверть години зворушливі мельодії. Вкінці відчинилося вікно і кардинал крикнув униз:

— Кілько вас там?

— Двацять, монсіньор.

— Гарно, дякую вам сердешно усім двацятьом і зачинив вікно.

Небаром прийшов до кардинала зажурений інтендант:

— Монсіньор! вже більш тижня не дістаю від вас грошей на видатки.

— Якже ти даєш собі раду, голубе? — питає здивований кардинал.

— Роблю, що можу...

— Що можеш? От і гарно! Так роби і дальше.

—o—

Довго Гітлєр вовтузився,
Не міг ради дати,
Щоби канцлєрський столець
Для себе дістати.
І штурмовців позбирав
Одягнув як франтів
Притім взуття почистити
Казав „Елеґантом".
І в блискучих черевиках
Гітлєрівців лави —
Через пасту **Елеґант,**
Всі дійшли до слави.

Добряга.

— Батько заявив мені, що як вийду за тебе заміж, то не дістану ані сотика.

— Не хочу бути причиною твоєї кривди. Будь здорова і пращай на завжди!

Aloe! добра і приємна
Aloe! Ніжна і таємна
Aloe! Старість проганяєш
Aloe! Ти як сонце сяєш.
Aloe! Більш немаю слів,
Бо ти крем є
Й Паста до зубів
Aloe!

Теорія умовности

— Мені дуже прикро що не можу своїм дітям нічого купити на ялинку.

А мені зовсім байдуже.

— То ви хиба не маєте серця!

— Серце маю, — але дітей ні.

■ ● ■

Всі і вся вже на лещатах
Такий вік вже золотий,
Чи мужчина ти, чи жінка
Мусиш до **„Пласту"** іти.
Хто до **„Пласту"** тільки війде
Той здоровий, той живе,
Бо в **„Пласті"** однім дістанеш
Все приладдя спортове!

—o—

Лікувався по лічницях,
В санаторіях усіх
І що більше лікувався,
Їсти щораз більш не міг.
Аж як **Міки** десь покушав,
То зробився враз їдець —
Бо над **Міку** нема ліку,
Оце правда і кінець!

—o—

Їдеш возом — оглядайся
Маєш біду — то не дайся,
Як ти бідний — то щади!
А як хочеш, щоби діти
Не мусіли в нужді жити
До **„Карпатії"** йди!
На життя обезпечися
І потім вже — не журися!

—o—

Ходить клич по наших селах
Щоби не курити
Щоби крізи і ще більше
Димом не робити.
А тепер іде клич другий:
Хто тютюн не кинув
Нехай курить тільки й тільки
Паперці **„Калину"**.

„Зиз" виходить двічі в місяць. Адреса: Підвалля 7/III. ч. телєф. 57—79. Річна передплата 12 зол., піврічна 6 зол. чвертьрічна 3 зол. Поодиноке число з портом 60 сот. В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Відповідальний редактор РОМАН ПАШКІВСЬКИЙ. З друкарні Ст. Ін. в піднаймі З. Медицького у Львові.

Оплатę pocztową opłacono ryczałtem.

Рік X. Ч. 4. Львів, 20 лютого 1933. Ціна 50 сот.

ЗЇЗД МОЛОДОЇ МУЗИ

Позїздилися до Львова письменники-друзі.
І кожний свій даруночок
Дав „Молодій Музі.“

Лепкий — Мотрю,
яку йому відступив Мавепа
(щоб на старість через неї
не вийшла халепа)
В. Пачовський Розсипані нанизавши Перли
(вибачався у театрі, що літа їх стерли,)
П. Карманський, що вітхає
до пінії й агави,

Припачкував із Бразилії цілий мішок кави,
С. Чарнецький приніс з Ринку
просто від Агляса
гальбу пива ще й до того гумор І-а кляса.
Остап Луцький — бувший поет,
а тепер політик
приніс корець оптимізму
у цей сумний світик.

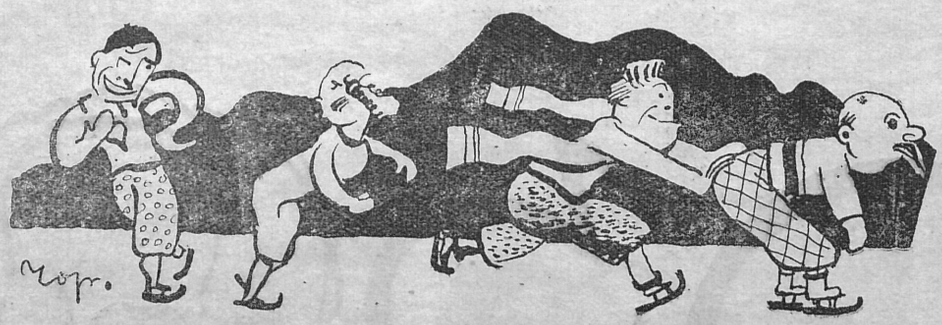

Провесна.

ХОЧА ТО ЛЮТИЙ МАЄ БУТИ КУТИЙ,
ТО ЦИМ РАЗОМ УСЕ НАПОПЕРЕК:
ВІД МІНІСТЕРСЬКИХ ГРУБИХ ТЕК,
ВІД ТОГО, ЩО ГОВОРИТЬ БЕК,
ВІД ТОГО, ЩО В ПОВІТРІ ЧУТИ,
НАПРАВДУ ВЖЕ ВЕСНОЮ ТХНЕ.

ВЕСНОЮ ЧУТИ, ХОЧ ВУГІЛЛЯ ДОСИТЬ
А ЛЮДИ В ПЕЧІ ЗОВСІМ НЕ ПАЛЯТЬ,
ЩО ГІТЛЄР СИПЛЕ „ДВАЙЦЯТЬ ПЯТЬ"
І В УНДІ ЗНОВ СЕБЕ ЇДЯТЬ,
ХОМИШИН ЕКСПОЗЕ ГОЛОСИТЬ,
ЩО ГАЛИЛЕЯ АЖ ГУДЕ.

І ВИДНО В ТІМ, ЩО БІЙ ІДЕ З КОРШМАМИ,
ХОЧА НІЯКИЙ БІС УЖЕ НЕ ПЄ,
А ЯК ШЕ ХТО КОГО І БЄ —
НАПЕВНО СВІЙ І ЗА СВОЄ,
БО ТАК ЗДАВНА БУЛО МІЖ НАМИ
І ЦЕ З ВЕСНОЮ НЕ МИНЕ.

Й ХОЧА ТО ЛЮТИЙ МАЄ БУТИ КУТИЙ,
ТО НА ВЕСНУ ДАВНО УСЕ ПІШЛО.
ТА В ЦЬОМУ НЕ ВЕЛИКЕ ЗЛО,
БО НАМ І ТАК УСЕ ОДНО:
І ТАК НАС ВСІХ ЩЕ ГІРШЕ СКРУГИТЬ,
ЧИ ТО ВЕСНА ЧИ СНІГ БУДЕ.

К.

Шпильки

Коли жінка не має рації, то перше треба перепросити її, а потім спитати її ніжним голосом, чи не потрібно її якої частини гардероби.

—о—

Коли жінка — гарна, не кажи їй цього, вона це сама знає. Зробиш їй більшу приємність, коли скажеш, що її приятелька (яку ти вважаєш ще гарнішою) бридша від неї.

Жінки, які нас кохають, вибачають нам усе, але з хвилиною, коли перестали нас любити, пригадують нам усе те, що навіть вже нам вибачили.

—о—

Вартість жінки і вина є відворотно пропорціональна: вино чим старше тим більше смакує.

—о—

Вино як жінка — чим дешевше, тим скорше може зашкодити.

—о—

Вино піниться з доброти, жінка зі злости.

Правдива причина

Місіонар оповідає малим китайцям притчу про милосерного Самарянина.

— Отже чому жрець і Левіт перейшли побіч побитого, не звертаючи на нього уваги? — питає.

— Бо виділи,що його вже ограбили.

Primavera Galiciana

Провесна.

Розпучлива, заплакана, закатарена, як ситуація в Унді. І як Ундо: — не знає, на котру ногу стати. Тому сидить. Ніто в снігу ніто в в болоті.

А дощ: хляп, цяп..

Горенько наше розбалаганене.

Люди ходять мрачні і поробились зїдливі, як блохи в негоду. А при тому зависні як український видавець, а ціказі як крилошани зі св. Юра. При тому самі нецікаві як український щоденник.

І все одно й те саме:

— Що чувати?

* * *

Через це саме: „що чувати", зробив я собі ворога з радника Свища. Інше діло, що й він мені здорово надоїв. Бувало, коли тільки стрінемося „на Руській", він ловить мене за гудзик від пальта і запитавши: „що чувати?" — починає слідство.

І хай тільки звірюся йому з якою турботою, то радник Свищ, замісць підбадьорити мене, зараз же напоює такою зневірою, що хоч йди і кидайся під трамвай.

Надоїло мені це і я рішив страйк.

Отже йду. Коло книгарні „Просвіти" стоїть радник Свищ. Переглядає українську пресу з афішок. Думав я: — просмикнусь. Але де! Побачив.

— Ох, моє поважання. Що чувати?.. — і за гудзик.

Хотів я вже відповісти, що егзекутор податковий... але в час схаменувся.

— Що чувати? Нічого — кажу, все гаразд!

— Що ви говорите? — запитав протираючи очі.

— Все гаразд! — повторив я.

— Ну, а ваш ревматизм? Не дошкулює?

— Ге, ге, я вже про нього й забув. Порадили мені тибетанське зілля з аптики Терлецького. Як рукою відняло. Загуляв би, якщо б не жалоба.

— Ну, ну, подивіться! Баран не грозить вам ліцитацією?

— Він?? Відібрав довг до сотика.

— А інші вірителі не дошкулюють?

— Всі поплатив.

— Хто, ви??

— Очевидно я. Дядько в Бориславі вмер. Старий кавалєр. Лишив мені дещо готівки і брутта.

— Ваш брат дальше без посади? — запитав радник, — мабуть звалиться вам на плечі з жінкою і дітьми? А може вже звалився? Що?

— Нічого боятися. Минулого тижня дістав посаду в Станиславові і виїхав.

— Але, але... Хтось говорив мені недавно, що вашу жінку обікрали. З торбинки в кіні виняли двісті...

— Егеж, але злодія зловили і гроші відібрали.

Радник Свищ замовк. Не дав однак за виграну, бо по хвилі знову:

— А ваша збірка „Золоте джерело" дальше не може дочекатися видавця?

— Навпаки. Гарух з „Неділі" власним коштом видає. Хоче заробити на Рів'єру. Він певний успіху і дав вже задаток.

Радник Свищ позеленів. Подумав хвилину і сказав мняво:

— Ну, і що ще чувати?

Все гаразд. Ніколи ще так добре не було!

Тоді глянув на мене з погордою і відійшов, ледзи кивнувши головою.

Знаю, що від тепер маю в ньому ворога. І більш ніколи мене не зачілить.

* * *

Маєте знайомих, що життя Вам затроюють оцим: „Що чувати"?? Хочете мати спокій?..

Робіть так як я.

Chat noir.

Не пише...

Що сталося? Не пише, не спомяне?
Сміється з тебе з другим при вечері?
А деж твій розум був, коханий пане,
Коли ти сунув пальці поміж двері?

Вона мовчить, а ти, мов дурень плачеш,
Що твій спокій така от гуска вкрала...
Попробуй — плюнь, а завтра сам по-
[бачиш.
Що вічність даш за те, щоби... мов-
[чала...

Мольо.

За радою лікаря

— Ти введеш себе в хоробу тим запиванням.

— Лікар припоручив мені не зміняти навичок і способу життя.

Спадок

— Чи ваші меблі — то дідичні?

— То собі думаю! Ще дідо заплатив першу рату, а ми ще їх дальше платимо!

Кароокій.

Я знаю, Ясна, що прийдеш сьогодні
і знов буду для тебе арлекіном,
що брови матимеш голені, модні
і вишні на губках липкі з карміну.

Будеш зі мною пити чорну каву
і від несхочу зїш тісточок вісім —
як матиму у серці, в жилах ляву,
як тур буду, що ходить сам по лісі.

І буду твій а ти моя ще нині
і згорию у двох в такім коханні,
ще матиме три „н" у середині
а з „ох!" будем немов з шампану, пяні.

Ака

„Молода Муза" і „Сфінкс Европи

На Академії з нагоди 60-ліття Б. Лепкого у Львові дня 15-го ц. м. виголосив довшу промову відомий поет В. Пачовський, автор сензаційної пєси »Сфінкс Европи«. Найцікавіші місця з цієї промови подаємо нашим читачам:

...І »Молода Муза« гурт молодих орлів, що на крилах своїх несли Золоті Ворота з Цареграду і назад, ідейна молодь, що на славнім вічу у Львові пригадала собі »Слово о Полку Ігоря« і одну руку подавала Пшибишевському до Кракова а другою кликала Марка Проклятого і славну нашу бувальщину, знала, що робила, коли ішла за гомоном Дніпрових хвиль, які бурунами били об мармурові столи Центральної кавярні...

»Слава їм! І Тобі, друже-ювіляте, що пригадав нам Мазепу, якого неуговканий кінь, син української тирси, привязаний до традиції поколінь, найшов найкращий вислів у патріотизмі і могутнім пориві тих наших правдивих основ національного ідеалу — священичих родин, де знали, що означає символ коня і де клонили свої буйні голови, згадуючи славетних предків наших і завітне слово Ярослава Мудрого...

»Ти, що сидів Над рікою і думав, що зазирав до сільських хат і під вежі Батурина і по манастирях, ти був усе з нами, а ми з тобою, і наша душа була з твоїм тілом, як плач Ярославни мішався з третьою ідеєю, що була другою першої нашої великої...

(Завіса несподівано спадає. Буря оплесків). Їжак,

На годині географії

— Скажи мені, Петрусю, що відкриз Христоф Колюмб?

— Він відкрив яйце, прошу пані.

„Геть з алькоголем!“

Ви знаєте той жарт: Сидить жидок і випив два „бульдоги“ горівки. Каже до Іцка: „Віш, Іцик, я випілем два стопкі і відзе там, гдзє сєдзял тен пан, двє пануф“. „Уй, ти швіня“, каже Іцик, „нє муві ше двє пануф, тілько двух пануф“. „Запузьно“, каже Мойше, „Я юж відзе тшех пануф“.

Уявляю собі, що це одинока сьогодні нагода забогатіти: Маєш в кишені 10 зол., випєш за 2, залишиться 8, а ти бачитимеш 16 золотих. Чистий заробок.

Супроти цього вважаю боротьбу з алькоголем шкідливою.

*

Коли мені казали виголосити реферат на Заг. Зборах протиалькогольного т-ва, я уявив собі цю тверезу публику, що по тверезому важитиме кожне моє слово і йдучи на реферат, я дістав такий страх, що поступив до Райха. Я вийшов від нього як відновлений Фенікс. Давайте не 200 осіб публики, а 1000, стотисяч, міліон!

Я врізав таку промову, що часописи не знали, як про це писати. Якась бабка в кутку салі плакала: „Мій небіжчик такий сам голос мав, як випив“...

Це вирішило мою карієру.

*

Коли мого друзяку вибрали членом Ради цього протиалькогольного т-ва, ми божеволіли з утіхи:

— Миколо! Тож ти достойник! Був ти, драбе, членом Ради коли? Щоб ти здох!

Микола був такий зворушений нашими щирими побажаннями, що крикнув:

— Прошу цілий виділ на чорну!

Чорна, потім овочеве вино, потім мід, потім вино, потім рум, потім...

Спитайте в Атляса, хто побив йому 16 вересня м. р. 6 шиб у вікні і кельнера.

А потім Микола переконав себе. Тоді, як вибив третю шибу власним черевиком:

— Знаєш, я скромна людина. на чорта мені така почесть! Резигную.

Цілий виділ зрікся тоді почести і рівноваги.

*

Каже мій приятель, якого я питав, чого так богато пє:

— Я пю тільки тоді, як пічну застановлятись над крізою.

Мій приятель фільософ, а кріза, як відомо, треває уже 10-ий рік. Є над чим думати.

*

Я думаю, що ми страшні піяки, Коли слідкувати за нашою верхівкою і за її ходами по Атлясах і Райхах, стає ясна кожна її сензація. Одного не знаю: Чи у Станиславові є Райх? І чи не ходять туди складачі одної друкарні?

*

Я — проти боротьби з коршмами. Я пацифіст і люблю тишу домового огнища.

Може хіба бути щось краще, як те, що ви прийдете до хати пяним і замість одної чудової жіночки бачите дві чудові жіночки? Прийдете на засідання Центрального Комітету і бачите замість 10-ьох двяцять послів? І бачите в установі замість одної каси — дві каси? І подвійну кількість персоналу?

І може бути щось краще над момент, коли приходить до адміністрації передплатник, а ви можете потім сказати:

— До нас що хвилина приходить по два передплатники. На власні очі бачив!

Гірше є тільки, коли дивитися на векслі, рахунки за воду, діти і черевики.

Бо цих останніх є чотири і всі чотири мають по дві латі.

Авреліян Рінг.

Також санатор

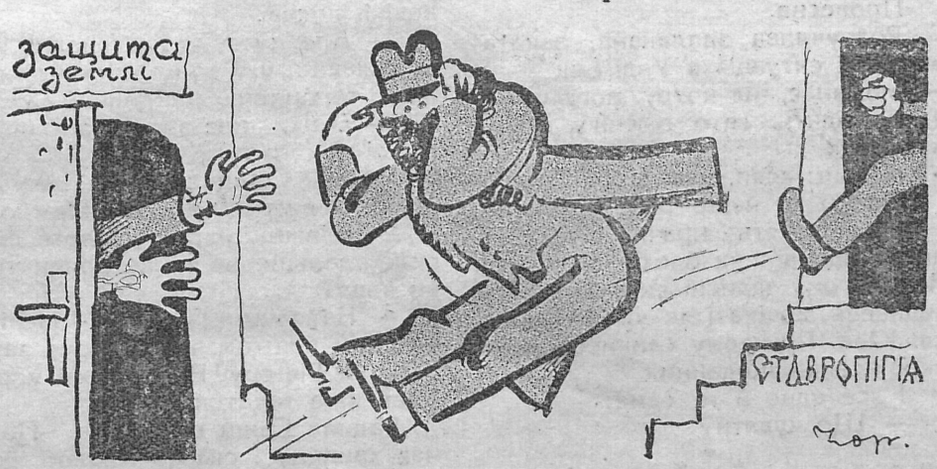

Радн. Тертякові, по успішній санації Ставропігії, доручили санацію Защити Землі.

На лекції природи

Учитель: Отже пес належить до ссавців, качка до птиць; а до чого належить оселедець?

Ученик: До печеної картофлі.

О

Вершок образи

— Ти цілком певне не говориш з Ніною, від коли вона тебе образила?

— Що, говорити? Я навіть не завважую, які вона носить сукні — відповідає Стефа.

Знає їх

— Пане доктор, ви, як лікар жіночих недуг, зможете певно мені сказати, які є найкращі літа жінки?

— Мій досвід показує, що десять літ між 28-им а 30-им роком.

*

Жебрак: Пане, подаруйте мені щось! Я маю в хаті жінку...

— Я також!

Замовлення

Українська антикварня дістала таке замовлення:

„Прошу мені прислати: 1. Історію життя Архангела Михайла 2. Штуку красти. 3. Молитовник для вагітних жінок“.

Довгі руки

— Подумай собі, Юрко пробував вчера чотирократно мене обняти!

— Бійся Бога, яке він мав довге рамя!

Вибач!...

Вибач, як взяла ти мій докір до себе:
Вибач, якщо серце твоє я зранив,
Погляд твій отвира' мені небо,
Що схилилось над золотом нив...

Вибач! Вже ніколи сміятись не буду,
На ланцюг приторочу мій сміх,
Я всі прогрішки твої забуду,
Тільки уст не забуду твоїх ..

Мольо.

Зі спорту

Не знав, забув, спізнився. Про ці три заповіді Українців тямив Український Спортовий Союз і тому спізнився з уладженням лещатарських змагань. Все було зорганізоване і підготоване, тільки бракувало — снігу.

На щастя приїхало кількох симпатичних Гуцуліз та Бойків, які привезли в своїх дзюбеньках трохи снігу і завдяки тому відбулися дня 18 ц. м. скоки на лещатах, а на слідуючий день змагання в бігах. За скоки дістав першу нагороду лещатар, що найбільше потовкся (датки на лікування приймає К. Л. К.)

У змаганнях першу нагороду дістала судейська Комісія за те, що від год. 9-ої до 1-ої шукала траси зі снігом Через те запрошені на год. 9-ту гості мусіли бігати також без лещат, щоби не замерзнути чекаючи початку змагань.

Найкращою точкою змагань була роздача нагород і чайний вечір. Зібрані гості довідалися від голови У. С. С. що гетьман Мазепа помер заки вродився, бо сказав він у своїй промові, що роблять змагання в 300-ліття смерти Мазепи забуваючи, що 300 літ тому правдоподібно Мазепи не було ще на світі. Видно спортовці так богато тренують, що не мають часу навіть прочитати часописи з якої довідались би, що вже пів року цілий край святкує 300-ліття не смерти, а уродин гетьмана Мазепи.

Позатим свято пройшло без авантур і алькоголю.

Намор.

—o—

Самопосвята

Ви мене знаєте. Я, впертий і видержливий. Скажу собі „стоп" і хоч посічи порубай — не відступлю від свого. Така вже вдача. Сказав — пропало!

Моя покійна бабуня і тітка мали таку саму вдачу. Як, бувало, впреться, то не даш ради: затнуть зуби, закусять губи, а як пічнуть сварку, то й день і ніч не перестають.

По вдачі вже зроду така завзятість і впертість.

От і я вичитав: „не пити монополю". І пю тільки домашні вироби — цитринівку і медівку. Сказали не курити тютюну. І не курю — тільки скіряні цигара „куба" або „порторіко". Те саме з карнавалом. На балі і вечірки не ходжу, лише до бару, або до „Циганерії" на дансінги.

І це все є самопосвята, себто нахил до самопожертви: це така вдача, це впертість, це моя сильна воля. Але одного не вирічусь. Кохання. Хоча би хотів зломати фронт, бо заступити його самовистарчальністю не хочу, врешті уважав би це за національний прогріх.

Фалик.

З жіночого руху

Союз Українок у Львові викинув п. Бабюкову з Рогатина.

Філія Союзу Українок у Рогатині викинула посолку Мілену Рудницьку зі Львова. (з газет)

Неполохливий

Якийсь добродій купує на ярмарку коня.

— А не полохливий він? — питає продавця.

— Полохливий? наш Гнідко полохливий? — скрикує малий хлопчина гандляра — ні, пане! Він жеж цілісеньку ніч стоїть сам у стайні, де темно як у могилі, а він не боїться.

Зрозуміли

На годині фізики переводить учитель лєкцію про підойми. Перепитує, чи учени и лєкцію зрозуміли.

— Ось маємо підойму, якої одно рамя пять разів коротше від другого. Якщо на довшім рамени зависимо 25 kg, а на коротшім 125 kg. що станеться з підоймою?

— Підойма зломиться, прошу пана професора.

Льогічно

— Відки походить слово „телєфон"?

— Те... те... те...

— Яж вам прецінь казав уже: від грецького слова „телє" — далеко і „фоне" — голос.

— Але, пане професор, прецінь греки не знали ще телєфонів!

Флєгматик

До вченого, який переводить якісь експерименти в своїй лябораторії, вбігає наляканий слуга.

— Пане! живо! у нас у кухні счинився огонь!

— Дайте знати пані — відповідає спокійно вчений, не перериваючи своєї роботи. — Виж знаєте, що я до кухні не мішаюся.

У театрі

Перед виставкою режисер кидає оком на салю і — розпука! вона майже зовсім пуста.

— Неможливо грати при такій публиці — каже до директора. — На салі не більш десяти осіб. Чи не краще повернути їм гроші?

— Годі! у них усіх дарові білєти.

Дипльомат

Я прийшов до фризієра голитися. Як уже мене помилили, почалася звичайна балачка. Незадовго зійшла на політику.

— Що пан добродій думає про ендеків?

— Те саме, що ви, відповідаю дипльоматично.

— Алеж пан добродій не знають, що я думаю!

— Не знаю, але ви маєте бритву в руках!

Мешканева криза

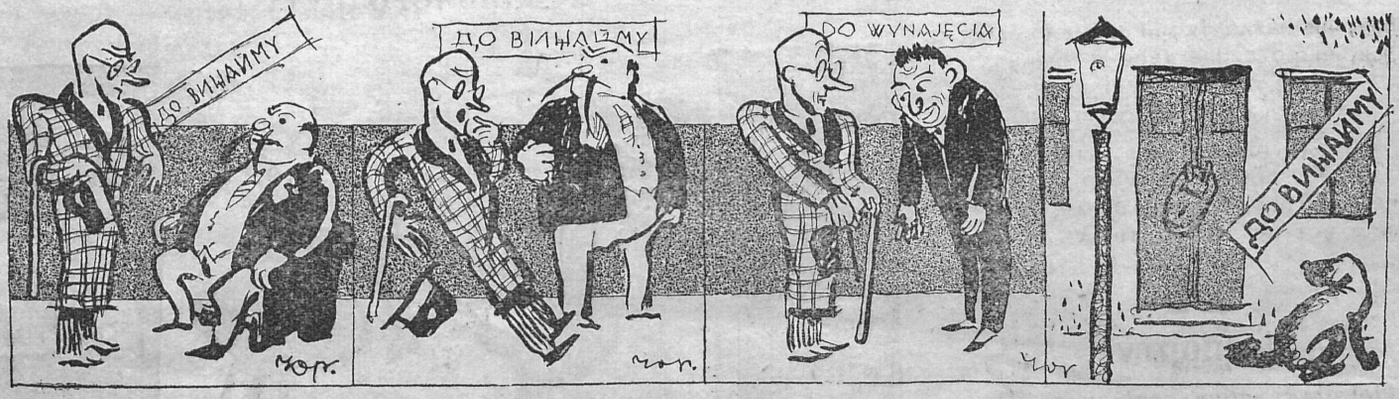

Кооператор: Я прийшов від кооперативи „Наша Доля" винайняти у вас льокаль...

Директор української установи: 300 вол. місячного чиншу, вексель на підклад і тисячу долярів кавції!

Кооператор: Вибачте, то я піду до жида.

Директор: Ідіть!

Кооператор: Пане Кон, у вас є мешкання і я хочу винайняти для української кооперативи.

Кон: Дуже радо. Сто золотих місячно.

Кооператор: А кавція?

Он: Для української кооперативи не треба ніякої кавції.

І так льокаль української установи ще й досі не винайнятий.

ОПРАВДАВСЯ

Один селянин, що працював у полі недалеко ріки, побачив чоловіка, який кинувся у воду. Мерщій побіг йому на поміч, пірнув і витягнув його на беріг. Повернувши до своєї роботи, завважав незабаром, що той чоловік вдруге скаче у воду. І вдруге наш селянин кинувся до ріки, з тяжкою бідою врятував потопельника, казав йому йти домів і не пробувати більше таких немудрих вчинків, як топлення.

Забрався наш дядько знову до роботи в полі, коли бачить утретє, як той сам чоловік вішається на дереві „Видко, таки наставився він умирати!"—подумав селянин і рішив не перешкоджати йому в самовбийстві.

За часок свояки того чоловіка прийшли, шукаючи за ним, а побачивши його неживого на дереві, стали докоряти мужикові, що він мусів бачити, що тамтой робив, а не відрізав його в час.

— Ні! — каже селянин — я два рази витягав його з ріки, а полишивши його перемоченого, думав, що він вішається, щоб осушитися."

Найновіша машина

Два американські фабриканти панчіх стрічаються зі собою. Один розповідає: „Я спровадив собі з Німеччини таку машину що як угорі вложити до неї гусеницю шовковика, то внизу виходить вже готова панчоха".

„То ви не маєте найновішого моделю — каже другий. — В машині, яку я маю, вкладається вгорі гусеницю шовковика, а знизу виходить прольонгований вексель".

У розводовому суді

— Так, пане, наведені вами докази за слабкі, щоб дати роззід. Вам не лишається нічого, як вернутись до жінки Маєте ще сказати щось?

— Не приймаю кари, сзітлий суде!

ЗІ СВІТА АДВОКАТІВ

Один адвокат мусів боронити двох злодіїв, з котрих один украв буз у день, а другий в ночі. Спираючися на цьому, сказав оборонець у другій своїй промові:

„Пан прокуратор підніс у першого мого клієнта як обтяжуючу обставину, що він безлично крав у ясний день. Тепер підносить пан прокуратор у мого другого клієнта обставину, що він крав у непевну нічну пору, знову як обтяжуючу. Смію поспитати пана прокуратора, коли властиво такий чоловік має красти?"

Прихвалив

„Це авто так добре збудоване, що добродій абсолютно нічого не відчують, як кого переїдуть".

„Ваше авто трясе страшенно Чи воно завжди так підкидає?

„Ні, тільки тоді, коли їде.

Патентована панна

„Новий Час" ч. 20 стор. 6.

Чули ми досі про ріжні „патентовані" винаходи: авта, аспірини, презервативи, ножики до голення — а ось з „Нового Часу" довідуємося, що є „патентована панна", яка пошукує... вправді не теж „патентованого", але **посадного** парубка. Цікавоб знати, хто і як патентував панянство тої панни.

У ВЛАСНІМ ЗЕРКАЛІ

Один критик мистецтва запизався від рана до ночі. Від 1. січня до останньої Маланки буз заєдно, як то кажуть, підхмелений. Одного разу в такому стані вибрався до міського музею, щоби там найти тему до рецензійної статті. При вході звернуло його увагу зеркало, в якому відбилося його власне обличча. Думаючи, що це образ, критик довго в нього вдивляється, відтак виймає записник і записує: „Перша саля. Голова пяниці — не підписана. Дуже характеристична. Червоний ніс захоплюючо вірний, так само і ціла схудобіла фізіономія. Мусить це бути потрет з натури, бо я вже десь таку пику бачив."

Знає своє діло

— Іване! Вичисти мені одежу. Тільки не лишай пороху на плечах!

— Можуть пан бути спокійні. Я на тім розуміюся: двацять літ пуцував фякерські коні.

—о—

Пан інспектор, який хоче довідатися, чи похід З. мая удався, питає учительки:

„А зігнали ви богато дітей?

„Пане інспекторе, я собі такі дотепи випрошую!"

Побрехачі

— Ах, друже! Яку стужу мали ми недавно на Поділлі: 16 — 20° нижче зера, а то іноді і більше.

— Ах, що це значить! У нас в горах було так зимно, що треба було продовжити термометер внизу, щоби пізнати правдиву температуру.

Чєсний дєдю!

Єкосьту діставєм запрошéнє зї Станіслава на фестунґ, від того єкогось цеху, що сє там спорудив. І мє тає дуже тішит, жи в тім цеху помєтали за мою вособу тай в тємку мали, бо ни забули за дєдє, хоцєнєм не єст ніяка фіґура, ні посол, ні санатор ні дирехтор єкийсь, рахувати.

І файно вам дєкую тай красно і до вас сє кланяю тай зичу зі щістьом і здровєм зачєти і скінчити. А вібачте, прошу, жим сє на той чєс до вас ни ставив, але доста маю свого затруднінє тай ведлуґ чєсу і шпенсу ни мож було вобстати. Може єнчим разом, єк другий цєг будесє робити, зобачимося, чого вам і собі зичу. Бо мєркую, жи такий цех, то мудра штука і з нього вєнкший пожиток мож бути ніж з партії, ци політики.

Єк єм перше ниpаз казав так і типерічки за тим вобстаю, жи партїя єдна повинна в нас бути, а з решти треба хоцєнь би тії цехи поробити. Чому, то кужден знає, і ни тра по сто раз в голову товкмачити. Бо проґрам з нас єден є, а кілька партій, а так буде єдна партїя, а замісць проґрамів будут цехи і то ми сє найвєнци сподобало.

А цисти читали в казетах, жи Хранцуз годисє з большевником і разом з Польщов тую злагоду підписують. Але мині то єкось в голову ни влазит: раз през тото, жи большевник має свою манколію, а друге, жи Хранцуз вєнци панцькуватий і з таким махабойником є му буде вомкно за паньбраць бути, ци сервус си тримати. Хоцєнь типер в світі всьо сє помикитило й ни візнаєш сє хто з ким, куда й що. І то на куждім кроці сє показує. Бо йно большевники зачєлисє годити, то зара напали в Парижі на польський конзулят і наробили богацько халямбурди тай каліцтва. То ніби кажут, жи хто сі любит, той сє чубит але воно йно жінці з чоловіком віпадає, а в єнчім стані нє, хіба в політиці.

Єкосьту просили мє на лищета до Вільвова, бо там змагали сі Бойки й Гуцули, а ще треба було Подоляків. Ачем ни їхав на тії скоки, бо я люблю скакати на боки, а впрост, то ніц варт і шкода моци.

А тото пісав

Грицько Гуцайло-Гуцьків.

З рисунків малого Ромця

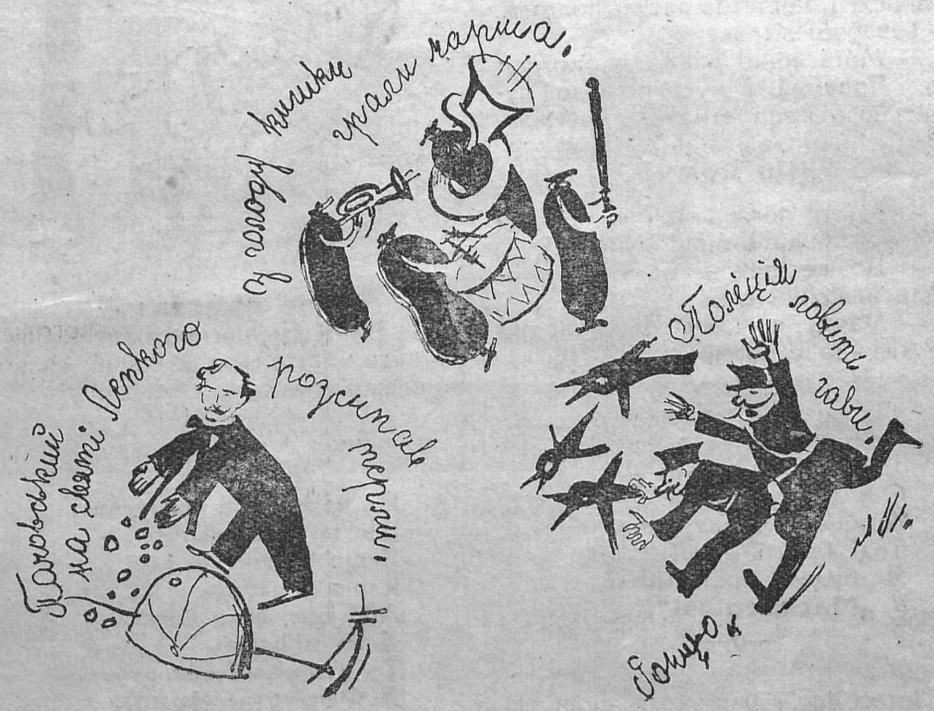

Інтерес

Хоча Америка відома зі своєї реклями, то мабуть на голову побив Америку наш таки „Гандель елєктричносці — Нуссельблят"" в Раві Руській.

За виставою в нього стояло кілька батерій „Даймона" та кишеневі лямпки тієї фірми, а біля них находилася велика таблиця з написом:

„Позір! Світовий патент! Від тепер не будете потребувати шукати блощиць зі свічкою, бо це і небезпечно і темно. Ми придбали виключне представництво сензаційної даймонівської лямпки до вишукування блощиць. З тією лямпкою можете затлянути в найтемнішу діру. Просимо оглянути за дурно."

Лік

— Ви лікувалися у Панчишина на безсонність. Поміг?

— Зовсім.

— Ну, то ви мусите почуватися далеко краще.

— Еге. Я тепер цілими ночами думаю над тим, як то я мучився давніше.

Подружна розмова

Він і вона сваруться, як завжди. На цей раз міцно.

— І чому тобі не освідчився якийсь ідіот?.. — кричить він.

— Освідчився!

— А чому-ж не оженився?

— Оженився!

Йо-йо гуляш

— Кельнер, як ви можете давати таку жахливу їду! Цеж просто йо-йо-ґуляш!

— Якто?

— Вертається назад!

Що краще

— Якщо ви мене справді кохаєте, панно Стефцю, то прийдіть о 10-й на „Бесіду".

— Алеж там в 10-тій гасять світло!

— Ну, то скажім пів одинацятої.

Навіть чужинці признають, що вироби української фабрики ТУТОК повноваток і ПАПЕРЦІВ „КАЛИНА" є ПЕРШОЇ ЯКОСТИ!

Жінки

— Моїй жінці впало в око зерно піску. Подумай, я мусів піти до лікаря і заплатив десять золотих.

Товариш зітхає:

— Моїй жінці впало в око футро. Подумай, я мусів піти до Глушевського і заплатив чотириста золотих.

Що кому

— Мамо, чому молода йде до шлюбу завжди в білій суконці?

— Бо весілля — це в неї найбільш радісний день.

— Мамо, а чому тоді молодий йде завжди у чорнім?

—0—

Так повинна починатись
Кожна в нас промова:
„У здоровім міцнім тілі
Є й душа здорова.
А обоє — душа й тіло —
Тоді будуть дужі,
Як будемо брати масло
У **„Маслосоюзі“.**

—0—

*

Петро йде Галицькою вулицею і чує, що хтось поклепав його — це був добрий товариш — по плечі. Петро навіть не оглядається.

— Почекайте ще з тиждень, бігме заплачу.

Навпаки

— Ти діду — кричить жінка — як тільки ти побачиш яку гарну дівчину, забуваєш зараз, що ти женатий.

— Навпаки — каже зажурено чоловік—я собі тоді на жаль пригадую це...

— —

Ходить Біль по ресторані,
Щось гейби шукає —
Кожний слоїк з муштардою
Бере й оглядає.
Врешті каже: одно тільки
Тішить чоловіка;
Що найліпша і все свіжа
Ця муштарда **„Міка“.**

—0—

Несподівана пропозиція

— Ваш пес кинувся вчора тричі на мою тещу.

— То зле. Ви певно хочете відшкодування?

— Ні, я хочу цього пса відкупити.

Непорозуміння

Суддя до обвинуваченого:

— Думаю, що більше не побачимось.

— Як, пане суддя, ви йдете може на емеритуру?

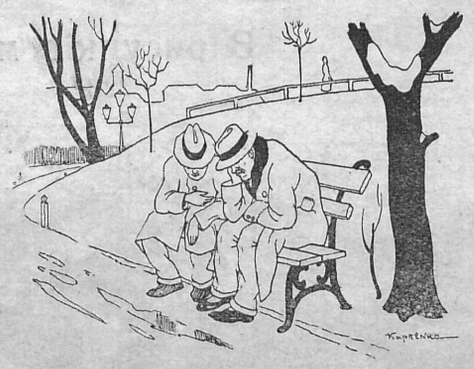

Не памятає

— Ви підписали протиалькогольну заяву, а вчора я бачив, як ви пили горівку.

— Це неможливе! Я хіба мусів бути пяний.

—0—

Як кр'за тебе придусить,
Що не мож дихнути —
Якщо хочеш усі свої
Клопоти забути;
Або теж, коли боїшся
Дома жінки злої,
То купи собі цукорків
З **Фортуни Нової.**

—0—

Помста

Мольо приходить далеко по півночі до хати. В моменті, коли входить у двері, бє годинник.

— Ти в третій годині?! — кричить жінка.

— Яка там третя!

— Я чула, як годинник бив.

Мольо йде до годинника і валить по ньому палицею. Жінка вискакує з ліжка:

— За щож ти бєш годинник?

Мольо злісно:

— Він перший вдарив!

—0—

Чи знаєте ви, якби то
Зробити так, щоби життя
Було дешеве для усіх
І щоб не дерлося взуття?
Чи знаєте, що в торбі гріш,
А промисл наш буде гіґант,
Як я і ти і він — ми всі
Вживатимемо **„Елєґант?“.?**

—0—

В харчівні

— Кельнер! Нема у вас маринованої риби?

— О! Якщо добродій бажають, можемо зробити. І так остала зі вчора зимна телятина.

Два світи

— Ви мене сьогодні цілуєте, а вчора ви казали Марусі, що вона ваш цілий світ.

— Ну так, але є той і тамтой світ.

Пропозиція

— Пані, вислухайте мене! Оце я лежу у ваших ніг в поросі...

— О, це вже вибачте! Я сама сьогодні позамітала і постирала порохи...

Посмертний телєфон

Дир. Скрипка вичитує одного дня в „Ділі“ свій некрольог. Йде до телєфону і викликає дир. Кота.

— Ви читали мій некрольог?

— Читав — каже той перелякано. — Чи ти телєфонуєш з Личаківського цвинтаря?

Будеш жити преспокійно,
Будеш добре спати,
Як з **„Карпатії“** полісу
Принесеш до хати.
Бо як жінці даш полісу,
Чи ренту до смерти,
Ти їй більше непотрібний,
Можеш нині вмерти.

Тільки перший раз

— Як воно можливе, пане доктоpе? — питає молода мужатка. — Щойно 5 місяців і вже дитина?

— Не журіться, пані, — каже лікар. — Це буває тільки перший раз так.

Осторожний

— Навіщо ти палиш свої старі свідоцтва?

— Щоби не впали синові в руки. Він саме вчиться читати.

*

Жінка: — Я тобі така вірна як пес!

—Ага, і хочеш золотого ланцюха на шию?

Коли хочеш одягнутись,
Як Бек чи Карузо,
А дешево і ще й модно
— Це гордійський вузол.
А знаєте, де той вузол
Найкраще розітнуть?
Йди у **Пасаж Міколяша**
В Дуфанця робітню!

Виграв

— Щурко, чому твій брат не прийшов сьогодня до школи?

— Ах, пане учителю, він лежить в ліжку. Ми заложилися, хто з нас більше вихилиться з вікна — но і він виграв.

Поезія і проза

Вона: Чи ви музикальні?

Він: Ні, я уживаю свої вуха до інших цілей: одно для телєфону, друге до тримання олівця.

„Зиз“ виходить двічі в місяць. Адреса: Підвалля 7/III. ч. телєф. 57—79. Річна передплата 12 зол., піврічна 6 зол. чвертьрічна 3 зол. Поодиноке число з портом 60 сот. В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Відповідальний редактор РОМАН ПАШКІВСЬКИЙ. З друкарні Ст. Ін. в піднаймі З. Медицького у Львові.

Opłatę pocztową opłacono ryczałtem.

Рік X. Ч. 5. Львів, 5 березня 1933. Ціна 50 сот.

ЗИЗ

ОСТАНКИ ПОЛІТИЧНОГО КАРНАВАЛУ

Франція підписала з большевією пакт неаґресії. (З ґазет).

Не бійсь, миленька,
Не бійсь морозу,
Я Тобі, серденько,
Ґ. П. У. заложу...

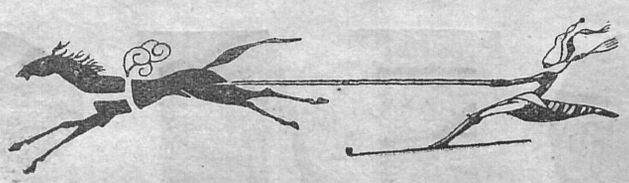

Весняні перспективи

ГЕЙ, ЯК СОНЦЕ ТРІШЕЧКИ ПРИГРІЄ
І ЯК ВЕСНА ВІЙДЕ В ПОВНУ СВОЮ СИЛУ —
ТОДІ Й НАША ВОЛОСТЬ ЗНОВ ЗАЗЕЛЕНІЄ,
ТАКІ БУДУТЬ ЗМІНИ, ЩО НАМ І НЕ СНИЛОСЬ:

РЕДАКТОР ПАЛІЇВ ВПИШЕТЬСЯ ДО „ЛУГУ“,
БОДНАРОВИЧ НАГЛО ЗМУДРІЄ САРАКА,
НАЗАРУК ДО УКС-У ПРИХИЛИТЬСЯ ДРУГОМ,
А БАЧИНСЬКИЙ СТАНЕ ЩИРИЙ ГАЙДАМАКА.

ВОРОБЕЦЬ ПОСТУПИТЬ В ПАРТІЮ БЕБЕКІВ,
„ДІЛО“ СТАНЕ ДОДАТКОМ „НАРОДНЬОЇ СПРАВИ“,
„СУРМА“ МЕ ДЗВОНИТИ НА СЛАВУ ЕНДЕКІВ,
„УВО“ БУДЕ ПХАТИСЬ ДО ЧОРНОЇ КАВИ.

ТИКТОР ТОДІ БУДЕ ДИРЕКТОР ТЕАТРУ,
СЛІПИЙ З ПЕРРІДОНОМ СТИСНУТЬ СОБІ РУКИ,
ПЕЛЕНСЬКИЙ РОЗВЕДЕ ЛЕЩАТАРСЬКУ ВАТРУ,
А ДОНЦОВ ЗА МАРКСА ДАСТЬ СЕБЕ НА МУКИ,

ПОДАТКОВИЙ УРЯД БУДЕ В ЛІЦИТАЦІЇ,
„УНДО“ ВРАЗ З КОТАМИ ПРОБУДИТСЯ В МАРТІ,
БЕЗРОБІТНІ СХОЧУТЬ ЩЕ ДОВШИХ ВАКАЦІЙ,
А „ЗИЗ“ ОФІЦІОЗОМ СТАНЕ УСІХ ПАРТІЙ.

„З К З“.

Гадки фільософа

Земля вертиться довкола своєї оси — наші земляки теж.

*

Через пятнацять літ зліквідується зовсім певно проблєма: Батьки-діти. Батьків уже не буде.

*

Коли по обличчі твого приятеля пробігла тінь, він хоче тобі відмовити. Коли усміх — ясно: він зрозумів, що ти не хочеш від нього нічого.

*

Одинока слаба точка тайних організацій та, що про них усі знають.

*

Якби наші директори і посли були нежонаті — хто ходивби тоді на засідання?

●

В школі

— Наслідники Магомета називалися Каліфи. Хто скаже мені, як називався край, який вони замешкували?

— Каліфорнія.

Сезоновий робітник

— Чим займається ваш муж?

— Він колєкціонер; збирає метелики.

— А з чого жиє в зимі?

Вгадав

Лікар: — Ви маєте до діла з серцем, печінкою і нирками.

— Ви вгадали, пане доктор, я по фаху різник.

Тоталізатор

Гумецький стоїть на площі перегонів. Підходить якийсь пан і питає:

— Де тут тоталізатор?

Гумецький розглядається на боки і каже:

— Ставайте за це дерево, а я буду вважати, щоби хто не надійшов.

●●

На котячу тему

(Лірики)

Місяць март — традиційний місяць котів. Перезвали ми його на березень, але на цьому не скористав ні він ні ми. Що правда — березень — така поетична назва — не підходить так до котів, як март — та щоби мені ні Олієнко ні Рудницький нічого не казали — хай їм буде березень.

Отже березень — місяць котів.

*

Моя сторожиха тільки те й робить, що виганяє мітлою, руками й губою котів. Ці закохані тваринки порозсідалися на всіх гзимсах, вікнах і закрутах сходів, так, мов моя камениця призначена на храм котячого кохання. Деякі великі коцурища таки справді закохані: Обірве по плечах, по ногах, вівкне, втіче, а через хвилину вертає на свою стійку. О, від них вчитися вам, юнаки, палкої, завзятої вдачі!

*

А все через оту білу кіточку панни Нюни. До неї (не до кіточки, а до панни) ніхто уже не заходить, хіба монтер з рахунком за воду, але зате до її кіточки...

Це просто жах. Льокатори бояться виходити з помешкань, бо коцурища видають такі боєві оклики, як Індіяни в кіні „Пасаж". Цілу ніч на сходах рев і стони, як на положничій клініці, а рано завжди на сходах повно крови і шерсти.

Ми вже умовилися вбити її (кіточку, не панну Нюну), але хтось із нас зрадив їй це і вона заявила, що підпалить каменицю, а нам усім повипарює окропом очі. Має з весною свій темперамент!

*

Коли отак вслухуюся у карнавали й дансінги, що відбуваються на сходах моєї каменици і пишу цей фейлетон, приходить мені на думку та епоха, коли то й мій прапрапрадід завивав так, як ці коцурища. Ті дні, коли за мою прапрапрабабку теж періщили мого прадіда і спускали йому кров, а він рув, як медзідь і не пускав нікого до своєї розчіхраної, брудної і малпоногої мрії.

О, кохання, яке ти вічне!

*

Віки минають, змінюється світ, переходить метаморфозу людина — а коти однакові. Оце недавно простудіював я книжку „кохання в історії віків" і переконався, що воно сходить щораз на більш ідіотичні тори. А коти? О, вони стійкіші, як люди! І як вили та вавкали Фараонові Рамзесові та Люкреції Борджія, так само заводять мені — співробітникові „Зиза".

І тому, за той твердий характер, на якому ломиться мітла моєї сторожихи — я кохаю їх!

*

Автім — я вчора бачив уперше в житі котячу серенаду, коло костела святої Анни. На одному цементовому стовпі сірий кіт, на другому — чорний. Пів до третьої в ночі. Котре було він, котре вона — не пізнати. Чорний сидів, підкуливши ноги, спокійно і безтривожно. Сірий вигнувся в каблук, наїжився і вив, але так вив, як може вити тільки палке кохання.

До сьогодні не можу розгадати загадки: Хто це вив, він чи вона? Я знаю, всі впевнювати муть, що він. Але я думаю — навпаки. Так виходить з обсервації сучасного життя. Жінки є еротично активніші.

Знаю це з досвіду. І теж іноді сиджу, як той чорний кіт.

*

Вийте, кохані котики! Цілу ніч товчіться, як опирі по сходах і витинайте гопки по ринвах, бо я і так хворію на безсонницю. Нехай од вашого визову кохання дрожить ніч, дрожить камениця, дрожить кожний нерв моїх коханих сусідів, тих дегенератів цивілізації, що не відчувають стихії березневих ночей!

О, як я іноді жалію, що я не можу з вами затягнути пісні Коханню Великому, Березневому — як жалію, що я не кіт, а людина, яка рипіла поти про березневі настрої, аж поки в хаті не найшлося нас троє і поки не найшов жінки, що постійно вимагає настроїв!

Авреліян Рінa.

На лекції математики

Учитель кличе Юрка до таблиці розвязати задачу. Збентежений Юрко не знає, як братися до неї.

— Скоріш, хлопче! — підганяє учитель. — Що наперед мусиш обчислити?

— Наперед обчислю, кілько важить один кільограм...

Наші мисливі

Стрільців розповідає про свої подвиги останньої осени. Вполював, як каже, десятки-сотки заяців.

— Та як це ви вмієте їх вислідити? — питає хтось зі слухачів.

— О! це не важко. За кожен раз, коли вибираюся на полювання, накладаю у свою торбу листків капусти, конюшини, чамбрику й материнки.

— А це навіщо?

— Бачите, тоді заяці слідком бігжать за мною.

Спомин

Мов промінне сонце ранне,
Мов весняних чарів струя,
Йде за мною, де не піду —
Спомин твого поцілуя.

Кинувби об землю лихом,
В бій летівби без вагання,
Й чув себе мов бог, крилатий —
Вірою в твоє кохання.

А хоч завтра сонце згасне,
В серце віллється отруя,
То одно остане ясне:
Спомин твого поцілуя...

Мольо.

Ідеаліст

— Чи будеш мені вірна, як одружусь з тобою?

— Присягаю!

— Це мене не запевнює. Злежи пять тисяч долярів кавції.

Діягноза

— Знаєш, Марійко, лікар приписав мені виїхати трохи в гори.

— Ти показував йому язик?

— Ні, я тільки розказав йому про твій.

Радикальна курація

— Як помагає вашому мужеві відтовщуюча курація?

— Дуже добре! Він мав на грудях витатуованого кита, а тепер має там малого оселедця.

Чому

— Чому ти замикаєш очі, як я тебе цілую?

— Бо тоді уявляю собі, що це є Мозжухин.

В тюрмі

— Ви будете тут працювати: або будете помагати при скроюванні одягів, або шити на машині.

Вязень: — Я волів би їздити як агент вже з готовими одягами.

Лещатарка К. Л. К. в Славську

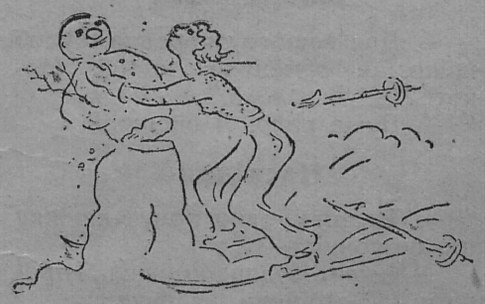

нарешті якийсь мущина...

Війна з апострофами

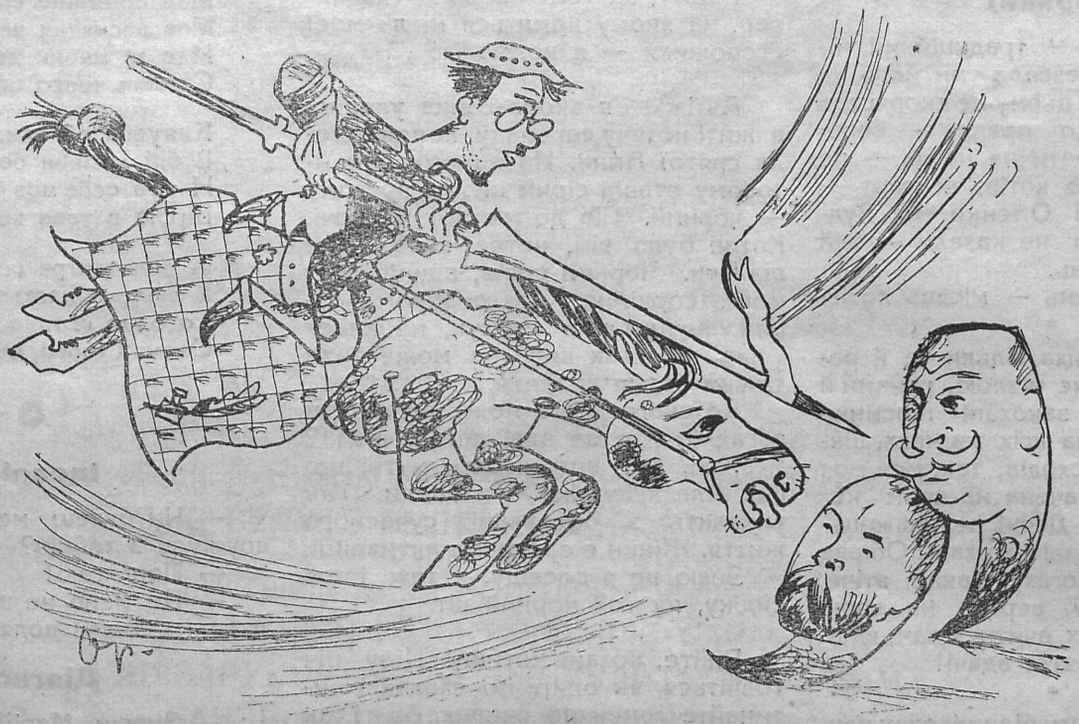

Минулої неділі виголосив Др. М. Рудницький на „Бесіді“ у Львові виклад проти апострофів: д-ра Студинського і д-ра Свєнціцького.

Каламбури

Їсти щоденно десятки звірячих трупів, а серед цього станути над одним і сказати: „Фе — це конина“ — оце естетика XX віку.

*

Один фільософ видав 100-тисячним накладом книжку, в якій доказує, що крім нього нема нікого на світі.

Самотність

До торговця курми приходить стара панна і хоче купити 11 когутів й одну курку.

— Ви мабуть помилилися — каже торговець. — Ви мабуть хотіли 11 курок й одного когута.

— Ні! Я таки хочу 11 когутів й одну курку. Не хочу, щоби бідна курка була така самотна як я...

Добра рада

— Для вашого здоровля булоб найкраще замешкати в лісі. Можете?

— Дуже радо. Я лісничий.

Наслідки

— Ти читав мою нову книжку про безсонність?

— Читав. Чудова книжка. Я прочитав дві сторінки і заснув.

Поїхав

Др. Перец має щонайкращу клієнтелю. Самих директорів, послів й докторів. Якщо який з них має пеха в суді і несподівано зникне, др. Перец, коли питаю його, де подівся директор В. чи доктор П., Відповідає:

— Виїхав на три місяці за кордон.

Якось недавно три такі світлі клієнти др. Переца мусіли знову „виїхати“.

— Знаєш — каже один з адвокатів до др. Перца, — ти повинен перезвати свою канцелярію на пашпортове бюро...

Замісць розуму

— Отже не хочете погодитися, питає суддя.

Оба противники хитають відмовно головами.

— В такім разі, де не помагає розум, мусить рішити правосуддя.

В цирку

Смертельна тиша. Факір перепихає собі через руки голку, їсть ножі, потім лягає на набиту голками дошку і лежить на ній з 10 хвилин. Серед публики чути шепіт:

— Степане, щоб ти не забув завтра віднести канапу до направи, бо там одна пружина вилазить...

Цяпка в Одесі

— Я — оповідає Цяпка — стояв на пароплаві, аж оце надлітає граната, обірвала мені руки й ноги і скинула з покладу в воду, але я вмів пливати, доплив до берега і виратувався...

—o—

Актор, що в цирку пописується їдою вогню, кричить до жінки:

— Та що ти мені за юшку дала? Хочеш, щоби я собі спарив губу?

Наші діти

Маруся плаче:

— Ти мені не хочиш дати шматка булки? А ти забув, як я тебе заразила шкарлятиною і ти не ходив три тижні до школи? Ви всі мужчини невдячні!

Нова граматика

Івась вчиться граматики. Про теперішний, минулий і будучий час. Питає матір:

— Мамо, який то буде час: Тато грає в карти?

— Страчений час.

Рятунок

— потребую конечне 20 золотих. І бігме не знаю до кого звернутися.

— Ну, хвала Богу. А я вже боявся, що ти схочеш в мене позичити.

Криза нашої інтеліґенції

Є криза нашої інтелігенції. І ніхто цього не заперечить. Але, що з нею робити — не так з крізою, як інтеліґенцією — то навіть ред. Целевич не дав вияснення в своїому відчиті на „Бесіді“ у Львові.

Він признав тільки, що криза є і що вона насилюється; що треба творити варстати праці. Але як, які, з ким — то не вияснив.

І ми опинились, навіть після відчиту редактора Целевича, в скругному положенні. Надії, що зявиться наш Гітлєр, який всьому зарадить, мінімальні, бо кандидати намічуються, але всі вони ще не вироблені й вимагають відповідної кількости приклонників.

Та розвязка цього пекучого питання конечна.

Я думаю — у першу чергу — про крізу жахливої депопуляції. Наша інтеліґенція не розмножується.

Оженилося, що правда, в останніх днях у Львові декілька надійних кавалєрів, та все це замало. Безліч гарних дівчаток, із психічним наставленням до віддавання, чекає своєї черги, яка не приходить. Бо як прийде, молоді не мають посад і женитись не можуть, старші, або не хочуть, або вже не можуть.

Тому подаю проєкт, як лихові зарадити.

Ми звичайно уладжуємо: місяць книжки, місяць Рідної Школи і т. д. Чому не можнаб уладити — місяць женячки

Саме тепер є марець (березень), який найкраще надається на таку акцію.

Спитає хтось: як можуть женитись молоді, що не мають посади?

Подаю розвязку: Женяться ті, що мають пенсії, а вже не можуть женитись. Женячка має бути офіціяльна, а в дійсности фіктивна, бо з жінками жилиб прибрані мужі, молодші: у ролі хвилевих зятів.

Так одиноко можнаби поладнати крізу нашої інтеліґенції та отворити новий варстат праці.

Отож у місяці марті (березні) поведімо ударну кампанію: Всі перед вівтар! Всі під вінець!

Филик.

Добре спати

В ночі перед заїздом на провінції стоїть довший час приїзжий і добивається до дверей. За якийсь час приходить другий і питає: — Чи в цьому заїзді добре спати?

— Ще як! Вже пів години дзвоню і ще ніхто не збудився.

Перша рунда — опозиції УНДА

Ред. Д. Паліїв гостро виступив в опозиції проти УНДА.
(з ґазет)

Дмитро II. Паліїв contra Дмитра I. дра Левицького.

Умовність

— Гроші не дають щастя. Один мій знайомий має сто тисяч долярів і не є щасливий, а другий має тільки пядесять тисяч і почуває себе зовсім добре.

Економіст

Малий синок купця:

— Тату, до тебе прийде з побажаннями на імянини богато людей.

— Так, сину.

— То позволь мені стягати з них по 50 сот. за вступ.

У лікаря

— Вашого мужа треба післати на пересвітлення.

— Не треба, пане доктор, я його знаю наскрізь.

Добрий спосіб

— Ти певно великі гроші видав на ґрамофонові плити.

— Ні, я маю їх даром. Цілий день накручую одну й ту саму плиту, а тоді сусіди присилають мені інші.

Сарака

— Дуже жалію мого брата. Він жертвував половину свого життя, щоби вивчити шість мов.

— Чомуж його жалієш?

— Бо йому жінка ніколи не дасть прийти до слова.

Актуальне

— Я в останніх часах зовсім посивів.

— З турбот.

— Ні, але не маю за що купити краски до фарбування.

Чєсний дєдю!

Я ни знаю єк воно. Цим самий такий мудрий, ци від уродзеня таке ми Панбіг дав, але достоту віджу, шо й куди сі в світі робит тай діє. І єк бим ни мав того затруднінє при гною, ци при землици свєтій, тагінь тота кертицє, єка през цалий день Божий нишпорит тай в тім сє бабрає, то бим си файно сів на мєтке сідало, з дзиґара дим пускав, і мислив за політику ніби єкий посел. І бим шос таки вічислив. Бо Панбі на тоє розум чоловікови дав, аби ним урудував і тим сє він ружнит від худобини, шо ни має того ґаньчу, хоцєнь і вона — розум має, але ни мислит. Трафлєє сє чєсом, шо худобина мудріша від чоловіка, але залежит від єкого. Найвєнци шодо розуму, то коні на тото спосібні, коровина ни так, а найдурріший то віслюк і гуска. А може ше є дурніші, бо ружна буває звірина на світі, так єк і люди.

Єдно ни знаю: колись то люди дісни були мудріші, а типер, то нє. Бо куда сє вобглєнеш, то ніби чимириці сє понаїдали і то шо роблєт єдно другого сє не тримає. Ци то з повітра той ґаньоч, ци по войні на голову послабували, але то видно на всім, а найвєнци на політиці.

А вже в товарини того ни видати: вона єк була перед войнов, так і типер, а може ше мудріша стала.

Хто знає до чого воно йде. Ци то ни допуст Божий і ци ни прийде на тоє, шо звірі будут говорити тай правити, а люди зійдут на худобину. Воно, кажут, при большевниках на тото і віходит: Нарід чєсто єк товарина, так го загнуздали, шо пари з писка не пустит; працує гей віл без фольґи ніякої, а футраж такий, шо в нас і пес не їв би. А то ни жирт, бо від тих большевників на цалий світ йде зараза і найвєнци на політику тай на теліґенцїю.

Вот в Німцьох настав той Гітляр і вже робит вібори тай пацїкифирує. А деж він сє того навчєв? Німці нарід справидливий і право мало в них свій пошєнівок перше. А типерічка? Віходит цалком просто: Всьо сє пустилосє на большевницькі способи і єдин від другого сє учит. Пішло зї сходу і так поволи аж до Німцє сє докотило. Шлюс на бренцькі! Єк вже сє Німець на тото пускає, то світ ніц варт.

Хранцуз тиж уже з большевником, чувєм, знюхавсі Злагоду підписали. А большевник зробит тоє шо із Німцьом. Хранцуза тиж навчит єк то сі всьо робит... Німцє вчєв довго, бо з собов биз парнацєт літ сервус тримали. І вівчив. А шо з того всього вийде Бог свєтий знає! Аби йно нито, шо в свєтім письмі пишут тай старі люди говорут...

А тото пісав
Грицько Гуцайло-Гуцьків.

З Женеви

Комісія для розоружень вислала на Далекий Схід делєґата в справі припинення воєнної акції.

Подружжя

Данські сідають до стола. Вона наварила, він мусить їсти. Юшку чути содою, мясо милом, пироги терпентиною.

— Добрий обід, ні?

Він зривається і викидає печеню через вікно. Вона стоїть, як стовп. Опісля хапає пироги і кидає за печенею.

— Що це має значити? — шаліє він.

Вона всміхається невинно.

— Я думала, що ти хочеш обідати в городі.

Дожидання

Батько читав по обіді „Наш Прапор" і вснув. Рука з циґаром опала на коліна. Малий Івасик стоїть тихо-тихесенько.

— Це дуже гарно, що ти так тихенько, як татко вснув — каже мати.

— Я чекаю — шепоче Івась — як то татові пропалить циґаро штани.

Перший заробіток Мар-Твейна

Перший заробіток Марка Твейна.

— Це було так — росповідав славний гуморист, коли його поспитали, як заробив він перші гроші.

— Я мав тоді 10 літ і ходив до сільської школи. В тій школі була така поведінка, що як хто провинився, діставав у скіру. Чи лавка була порізана, чи таблиця посмарована — били. Однак від кари можна було викупитися квотою 5 долярів.

Одного разу вчитель побачив, що моя лавка дуже знищена і каже:

— Якщо завтра не принесеш 5 долярів, дістанеш у шкіру.

Коли я вернув до дому і росказав про це батькові, він закипів гнівом.

— Смаркачу! — крикнув. — Не на те ходиш до школи, щоби псувати шкільне приладдя! Не на те, щоби я платив за тебе кару! Заслужив ти на різки, то дістанеш їх!

Але ще того самого вечора батько розміркував, що прилюдне биття дітей не є педагогічною методою і рано дав мені 5 долярів.

І це був мій перший заробіток.

●●

З рисунків Малого Ромця

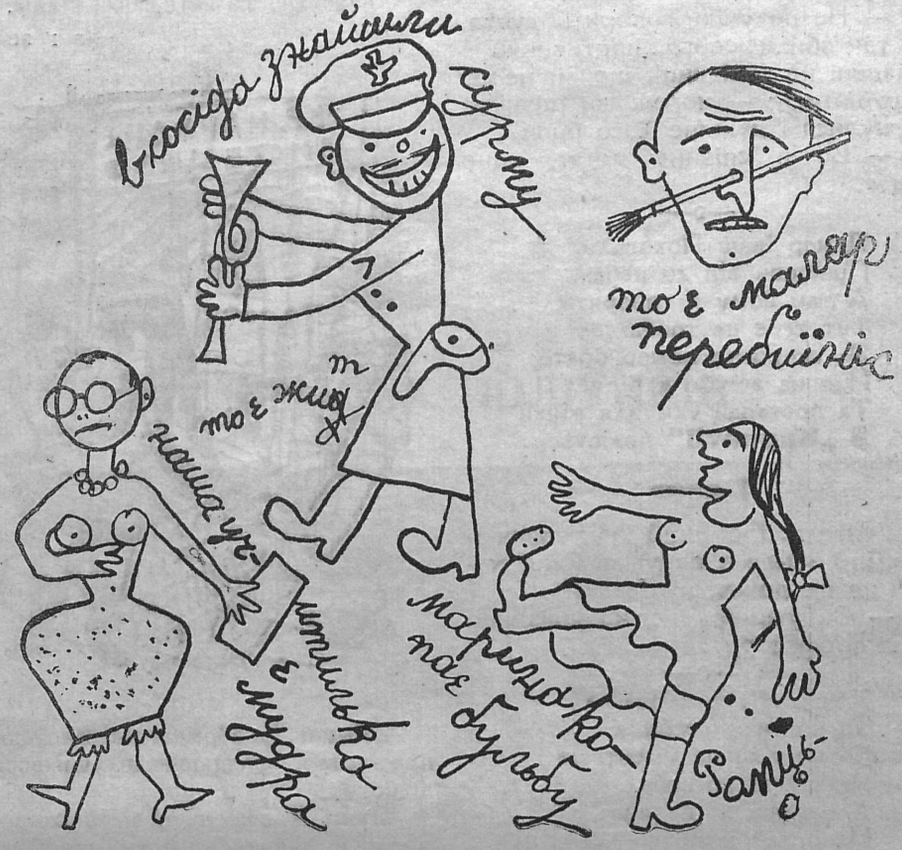

ОГОЛОШЕННЯ

(За оголошення Редакція не відповідає).

Добрий знавець апострофів найде постійне рентовне заняття.

Референції побажані. Зголошення: Фільольогічна секція Наукового Т-ва ім. Шевченка у Львові.

Молода дівчина виміняє три зошити української енцикльопедії за три лєкції румби.

Нова українська партія шукає провідника. На кандидатів із постійними переконаннями не числить. Зголошення під: „Кум Іван".

Маляр шукає модельки до неопаленого ателіє. Будова тіла не грає ролі. Зголошення „АНУМ", Cafe' de la Paix.

Карпатський Лещетарський Клюб поручає лещетаркам добрих тренерів. Гарантія і дискреція запевнені. Зголошення „Даймон".

Старі новинки міняє на свіжі в добрім стані та в довільній скількости. Зголошення: Редакція „Діла".

Виконавчий Комітет Українських Товариств у Відні звернувся з поклином, щоби всі українські козаки, які брали участь в освободженні Відня подали свої адреси із зазначенням військових формацій, в яких служили. Дані ці потрібні, щоби взяти участь у святі 250-их роковин освободження Відня, яке улаштовують у травні цього року.

Зголошення приймає і реєстрацію переводить Національний Музей у Львові.

■●■

Інтелігенція

Гість. — Що ваш пес такий дурний? Вже від години, тільки почну говорити, він приносить мені свій намордник.

— Дивує мене це — бо мій пес дуже інтелігентний.

Спортовець

Жінка: — Ти крім спорту нічого не памятаєш; я певна, що не знаєш, коли було наше вінчання?!

— О, вибач! Це було тоді, як „Україна" набила „Гасмонею" 2:0.

Реалістка

— Панно Олю, чи ви хотіли би бути лебедем?

— Ох, ні! цілий день тримати живіт у зимній воді!

■■■

Штукар

Якийсь добродій будить лікаря в малому місточку стукаючи до нього в 3-тій годині зранку і просить, щоби негайно їхав з ним до місцезости, віддаленої на 10 клм.

Лікар одягається, бере своє авто й оба з шаленим поспіхом женуть до вказаного місця.

Коли приїхали тамки, той добродій питає:

„Кілько числите собі гонорару, пане доктор?"

„Двяцять золотих" — відказує лікар, трохи здивований.

„Ось вам гроші! — повідає той добродій — зовсім недорого. Шофер з автогалю жадав від мене 30 золотих за довезення мене тутечки. Я, бачите пане доктор, спізнився до останнього поїзду".

Схожість

Василько дістав по обіді кусок торта і придивляється йому задумчиво. Здивований батько питає:

—Ти, такий ласун і не спішишся їсти цей смачний торт?

— Я думаю, татку, що мій кусок подібний до Европи.

— До Европи?

— Так... прецінь Европа є найменша частина світа.

■●■

Причина

Гриць стає перед судом.

— Не розумію, говорить суддя, ви так збили свого противника в ждальні на залізниці, що він не міг порушитись; — чогож ви пізніше вернулися і дальше його били?

— Бо я спізнив потяг, пане суддя.

—o—

Помер Іван. Поховали.
Прийшов він до неба,
А там йому й говорять,
Тут тебе не треба.
За скоро ти помер, брате,
Йди на землю к бісу!
Та постарай там для жінки
З **„Карпатії“** полісу!

Доказ

Учитель: Останній раз я пояснював, що земля є округла. Який маємо на це доказ, ну Івасю?

— Окружний білєт на залізниці, пане професор.

—o—

Хоч не було карнавалу
Та постити треба.
Бо як тіла не умертвиш
Не підеш до неба.
Але жура не велика:
Мясо дай котюзі —
А для себе купуй сирки
У **Маслосоюзі.**
Одно тільки памятай:
Хочеш смакувати,
Не забудь на хлібець свій
М. С. масла дати.

В похороннім заведенні

— Бажаєте металеву домовину чи дубову?

— Яка ліпша?

— Металева трівкіша, але дубова здоровша.

Наші слуги

— Як це Мариню?' Щойно другий день на службі, а вже ховаєте вояка в шафу!

— Це не мій, прошу пані, може його моя попередниця залишила в шафі.

—o—

Питалися Петруся
(Він був син Данили) —
Чому Єва й Адам голі
По раю ходили?
А він блюзу підтягнув
І штани модерні —
Каже: тому, що не було
Дуфанця майстерні
Кравецька робітня — Дуфанця,
Львів, Пасаж Міколяша.

В крамниці Укр. Народнього Мистецтва в домі Народньої Гостинниці у Львові основано ґалянтерійний відділ.

(з газет)

Жінка: Ти збожеволів! Вистоюєш при виставі оглядаючи штучні воскові ноги...

Муж: Я вже на ці не воскові не можу й дивитись, а тут ще й прегарні паньчохи...

Прийдуть в місто знов фіялки
Зацвитуть каштани
І новий сезон спортовий
На грищах настане.
Ви чуєте його подих?
Як ні — то почуйте!
І в **„Пласті“** усе приладдя
Спортове купуйте!
Там дістанете ви також
Цукор ванілевий,
І до всяких тіст домашніх
Порошок дріжджевий.

Усе сквітоване

— Страшно мені прикро, друже, що мої голуби залетіли до твого города і виїли тобі горох.

— Усе в порядку! Мій кіт саме сьогодні пополудні зїв твої голуби.

— Прегарно! Я ось щойно переїхав твого кота на смерть.

—o—

Чи ти знаєш, моя мила,
Чим ти мене приманила?
Це — не чарами мансарди
А коробкою муштарди.
Ця мушгарда, моя мила,
Серце мені підмулила!
Від коли покушав **„Міки“**
Від тоді я твій на віки!

Порадив

Студент пише до батька:

„Дорогий Тату! Я залишився без сотика. Не маю тут ані знайомих, ані приятелів. Що маю робити? Богдан“

На це дістає відповідь: „Постарайся якнайскорше за кількох приятелів!“

—o—

Це вже знають усі люди,
Не знає лиш ділєтант,
Що найкраща до обуви
Наша паста **„Елєгант“.**
З тої пасти черевики
Як до сонця зацвитуть
То **„Елєгант“** на три милі
На них люди пізнають.

Морська подорож

З памятника одної дами:

12. III. На морі дуже гарна погода.

13. III. Капітан корабля переслідує мене любовними освідчинами.

14. III. Капітан корабля сказав сьогодні, що як не вислухаю його, то корабель і 300 подорожних вилетять у воздух.

15. III. Триста подорожних — врятовані.

—o—

Як поїхав до дівчини,
Як закурив із **„Калини“,**
Як пустив димок — дмухнув
Мов кадилом в церкві тхнув.
Закрутилося в дівчини
І від хлопця й від „Калини“,
Каже: Я твоя — бери!
Тільки „Калину“ кури“!

Має час

— Добродію Пізний! Ви приходите до бюра замісць в год. 8 в год. 9-й. Як довго ви спите?

— До осмої, пане директор.

— Бачите, я є директором і встаю в годині шестій, а ви позволяєте собі спати так довго.

— Ви встаєте в годині шестій і знаєте, що ви є директором. А коли я є марний урядовець, то маю час і в осмій про це подумати.

—o—

Як у Славську лещетарі
Робили змагання,
То найбільше всі боялись
Того вітру з раня.
Та хтось сліло закричав:
Не журіться люде,
Купуйте всі крем **Aloe**
То й лиха не буде.

„Зиз“ виходить двічі в місяць. Адреса: Зіморовича 3. ч. телєф. 57—79. Річна передплата 12 зол., піврічна 6 зол. чвертьрічна 3 зол. Поодиноке число з портом 60 сот. В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Відповідальний редактор РОМАН ПАШКІВСЬКИЙ. З друкарні Ст. Ін. в піднаймі З. Медицького у Львові.

Оплатę pocztową opłacono ryczałtem.
Рік X. Ч. 6. Львів, 20 березня 1933. Ціна 50 сот.

ЗІЗ

ВЕЛИКОДНА СПОВІДЬ НАШИХ ПОЛІТИКІВ

Др. Назарук до д-ра Стахова: Покинь чимскорше Содому радикальну, як я вробив це колись, бо спаде на Вас усіх кара не у виді тьми єгипетської, а II-го інтернаціоналу, що накаже вам обєднатися в большевиками...
Ундівці: О, Господи, прости їм, бо не знають, що творять.
Ред. Мудрий і Кедрин: Амінь, амінь, амінь... Прости і нам грішним!

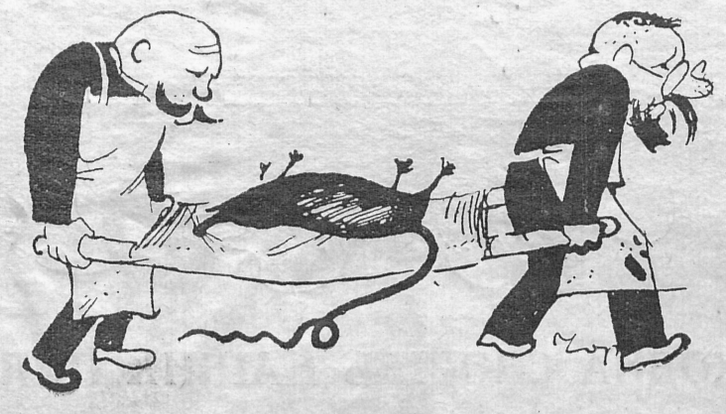

НАСТАВИШ УХО: ГІТЛЄР! ГІТЛЄР!
ГУДЕ В ЦІЛІЙ ЕВРОПІ.
А ВІН НЕ ТІЛЬКИ РОБИТЬ ВІТЕР,
А Й КРОПИТЬ, КРОПИТЬ, КРОПИТЬ.

КОЛИСЬ ДЕСЬ МАЛЮВАВ КІМНАТИ,
СЬОГОДНЯ КАНЦЛЄРУЄ
І ХОЧ ПОКИНУВ МАЛЮВАТИ,
НАПЕВНО ЩОСЬ ЗМАЛЮЄ.

КОЛИСЬ У КОРИДОРАХ ТЕМНИХ
ЗА ВЗОРАМИ НИШПОРИВ...
І МОЖЕ ТАК ТОМУ НЕ ТЕРПИТЬ
УСЯКИХ КОРИДОРІВ.

КОЛИСЬ КОМУСЬ ДАВАВ НА СПЛАТИ
І, ВИДНО, ПОМИЛИВСЯ,
БО ЯК ЛИШЕНЬ ПРИЙШОВ ДО ВЛАДИ,
ДО ВСЯКИХ СПЛАТ ЗРАЗИВСЯ.

В НАС КОРИДОРІВ — БОЖА СИЛО!
А СПЛАТ — ХОЧ ГАТЬ ГАТИТИ!
І ХОЧ ВОДА Є І КРОПИЛО, —
НЕМА КОМУ КРОПИТИ.

ЗИЗ

Кажуть, що...

Гітлєр тому заборонив ритуальну різню у Німеччині, бо сам хоче цю функцію перебрати в свої руки.

У найближчих днях деякі львівські трамваї будуть перемінені на „Нарти-Бридж“ на лінії Кульпарків—Зимна Вода за 5 сот. туди і назад.

„Нова Зоря“ обіцяла офіціяльну підтримку гетьманові Скоропадському у його повороті до Київа, якщо він випишеться із масонів і викажеться підтримкою трьох союзних держав.

Багато жінок у Львові почало наслідувати Горгонову щодо... „Кропельки“.

Марінетті, голова італійських футуристів, приїхавши до Львова, жалував, що розминувся з М. Островерхою, який виїхав до Італії підгодовуватись макаронами.

Новий журал під редакцією А. Крушельницького називається тому „Критика“, що начальний редактор дуже критично ставиться до всіх своїх співробітників і весь журнал заповнює сам при помочі членів своєї родини.

Фільольогічна секція Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові рішила влаштувати цього місяця Шевченківські роковини так, що стримається від участи у святочній Академії.

Наші радянофіли довідавшись про нові розстріли радянських діячів з України вислали до Сталіна телєграму „Vivant sequentes“!

●

Німа відповідь

— Що сказав твій наречений, як довідався, що не маєш посагу?

— Нічого не говорив, бо я його після того більше не бачила.

Пізніше...

— Дуже пристійний цей наречений Олі, тільки очі має чомусь якби примкнені.

— Не бійся! Як ожениться, то очі йому відчиняться.

В крамниці

— Якщо та машина не буде для вас добра, то ми обовязуємось до 8 днів приняти її назад.

— Добре, тільки не знаю, чи зможу за 8 днів все пошити, що мені потрібно.

Пожаліла

На прошенім обіді оповідають, що добродій Н. розводиться з дружиною „від стола і ложа“. На це відзивається одна молода дівчина:

— Від стола і ложа! То він бідачисько і їсти також не вмів?

■■■■

З Ювілеєм.

Маю предистинацію до апоплєксії. Але проте:

Тямите?..

Наперед була державність У. Н. Р.

Опісля були дві державности: У. Н. Р. і З. У. Н. Р.

Опісля були три державности. У. Н. Р., З. У. Н. Р. і У. С. Р. Р.

Ох!

Опісля був договір з Денікіном, договір з Пілсудским і договір з большевиками ..

Опісля хотів Петлюра арештувати Петрушевича, а Петрушевич Петлюру.

Опісля оба хотіли арештувати Затонського, а Затонський їх обох.

І були три посли від української нації в кожній державі.

І було..

Господи, чого тільки не було, — гакенкрайцдоннерветтер!!

А потім було те, що мусіло бути в таких випадках.

Рада амбасадорів.

— — — — — — — — —

Десять років тому, оця славетна рада, зібравшися в одному з паризьких ресторанів, випила здорово на чужий рахунок. З дівчатами.

А потім?

Потім подарували.

Як чужі, старі сподні, покинуті серед дороги

— — — — — — — — — —

Десять літ живемо польськими громадянами, читаємо спомини Шухевича, даємо рекрута і платимо податки.

І користаємо вповні зі всіх прав держави до громадянина

Розуму набираємо.

І не хочемо вже трьох наразі держав.

Хочемо, щоби шляк трафив одну.

Румунію.

— — — — — — — — — —

Стверджено вже понад всякий сумнів, що під Польщею нам ще найліпше. Як під периною.

І буде ще ліпше.

Ствердив мені це старий знайомий один з визначних бебеків, що за Австрії був громадським писарем а тепер є міністерським референтом.

Стрінув я його у Львові, коли приїхав на візитацію.

Питаю його.

— Як думаєте, коли буде заряджена чергова пацифікація?

Здивувався.

— Як пан мисьлі, ніби так?.. — і поклепався по тій частині тіла, яку образливо називають головою.

— Еге ж.

— Нє, панє, юж біць нє бендземи. Бендземи разем біць Нємца.

— Ніби чим? — питаю.

— Карабінем! прошен пана. По главє.

— А я маю також бити?

— Ну та певні. Нєх собє теж Українци когось набійон, ми позвалями!

Значить пацифікації не буде, що більше — є вигляди, що й ми когось ще пацифікувати будемо.

Німця значить. Ну гаразд, почекаємо.

Крім цього, має ще прийти автономія. Тільки наставитись відповідно мусимо.

Як мені казав мій знайомий з Варшави, автономія вже робиться. В першу чергу для Поляків в Галичині. Бо ми їх тут дусимо. А дусити не можна! Навіть блощиця, — і та жити хоче.

Після автономії для Поляків, прийде автономія для нас. Хіба що не дочекаємо. Хіба, що прийде остання година.

А тоді Варшава не буде в нічому винна.

— — — — — — — — — —

Отож є всі причини бути льояльним.

Говорили, що не витримаємо року, а витримали десять років.

Годі пропустити такі роковини без ювілею.

Треба зробити академію! Зі співами і танцями. З орхестрою.

Вступне слово дати Назарукові. Хай говорить про останню книжку еп. Хомишина!

Але без викрутасів. Гладко як пацір і справедливо як на сповіді у Василіян.

Опісля може співати Кедрин циганські романси, а Мілєна акомпаніювати.

В заступстві Палііва, може від біди виступити Боднарович з рефератом на тему: Історія одного прапору, одної конференції та мої дальші напрямні.

Для решти репертуару не маю терпеливости. Хай його укладає редактор „Зиза".

Мач-Йонґ.

Пояснив

Підстаршина до рекрутів:

— Мусите знати, що військові діляться на три групи.

Перша, що все розуміє, а нічого не вміє, — це старшини. Друга, що все уміє, а нічого не розуміє, — це ви, рекрути; а третя, що все уміє і все розуміє,—це ми підстаршини.

Кавярняні настрої

* * *

В нашій кавярні весело нині —
Розгомонівся пяний джез-бенд.
У танку тануть, — серце при серці—
Гарна русявка, — бідний студент,
Грудь біля груди, напняті
Гострі кінжали блискають з віч,
Що їм, що завтра знов буде тужно,
Що за вікнами понура ніч...
Сиджу самотно, а проти мене
Крикливий напис „Коняк Мартель".
Всюди ця проза... — Серце студене
Неначе стіни полярних скель,
Акордом фокстрот ллється у душу...
„За пять четверта" — сіріє день..
Годі дівчино! Іти вже мушу!
Кельнер платити! Досить пісень!

Славко.

Передчуття

— Чого ваш пес почав несподівано вити?

— Моя жінка сіла якраз до фортепяну.

*

— Чим ти хотівби бути: міліонер чи хворий на холєру?

— Ясно, що міліонер.

— То ти дурень.

— Чому?

— Міліонери вмирають всі,а статистика виказує, що з хворих на холєру вмирає тільки 80 процент.

Що з ним?

Один з бебецьких діячів пішов на лоно Авраама. В клєпсидрі написано, що після коротких мук пішов до неба.

За два три дні приходить до соймового клюбу телєграма: „Досі не прибув, я затривожений — Св. Петро".

Жах

— Знаєш, вчора в трамваї був такий стиск, що я й незавважив, як мені злодійчук витягнув портфель.

— А ти десь опісля налякався?

— Я? Він налякався.

Оптиміст

Я вже був тричі в нього по гроші, а оце був четвертий раз.

— Я чув, що він тебе три рази викинув. А як було тепер?

— Далеко ліпше. Його не було в хаті.

—o—

Весна, піст і катар

Мій батько тішився, як приходив піст. Мій батько купував тоді моїй матері бочечку селедців, слій москалів; 10 кг. сущених сливок, 25 кг. цукру, 15 кг. меду, 5 літрів провансальської оливи, в Берка замовляв на кожну середу і пятницю по 3 кг. риби і накивував мамі:

— Вари скромно, та вважай, щоб ми не поскоромилися! Гріх буде!..

Мама варила скромно. Ані дека смальцю не вживала. Ані шкірки зі солонини.

А проте батько на Великдень мав дві заслуги: 1) постив і 2) виглядав, як міх солонини, а ми, шість його славних синів (нині усі пишуть поезії), як мішечки з солонинкою. І мали ласку в Бога.

Нині боюся за цю ласку. Так, як за опінію в редактора „Нового Часу". Не пощу, жінка не постить. Син не постить. Кухарка не постить.

Просто тому, що не можу купити ні 15 кг. меду, ні 25 кг. цукру, ні 10 кг. сливок. Рибу теж оглядаю часом за виставою. І часом редакторові кажу „смачного", як їсть карпа на обід.

А совість маю чисту, таку чисту, як той чай, що пємо три рази в день. І як чисті бараболі на обід.

*

Маю іншу проблєму: Весна. Пахне, гріє, дзюрить і тягне чоловіка. За серце і за місто.

Пізнаю її прихід по тім, що прію в плащі. І що моя сторожиха відчиняє вікно і губу. І що жінчині очі сміються весною, весняним капелюхом і прозорими панчохами. А я від цього зітхаю.

Вчора найшов у парку вірш.

„Po łące skacze cielak młody
„I żaby skaczą też do wody,
„Po prześcieradle skaczą pchły
„A w moim sercu skaczesz Ty".

„Серцу" і „Ти" підчеркнено червонилом. Вірш, як бачимо, à la Чернява. Продуманий і сентиментальний. Настроєвий. А мав ще й другу строфу:

„A na jabłoni wiszą jabłka,
„U hycla wiszą zdechły psy,
„Na szyji dziadka wisi babka
„A w moim sercu wisisz Ty".

І знову „серце" і „Ти" червонилом. А може кровю? І то кровю серця?

Поезіє! Розрадо одинока! Безсмертна мамо!

*

Автім люди ходять весняно-закатарені. Пчихають там де треба і де не треба. І в очах мають сльози, які стирають хусточкою, мокрою, такою, як та, що найшли в пивниці за пачкою у віллі Заремби.

Коректорка має катар, пропускає похибки в тексті, редактори набираються від неї, пишуть плачучи статті і цілий часопис має познаку політичної ревеляції, або звертає свої симпатії в неожиданий бік.

Закатарене все: доляр, Гітлєр, УНДО, Радикали, католики, Новий Час, навіть Назарук отирає носа і собі і другим. Біда з тим катаром.

... А по вулицях ходять жінки зі струнками ногами. Автобус весняно ходить і врешті виїздить на каменицю. Шофер виправдується мріями.

— Вйосна і катар мам!..

А в редакції „Зиза" закатарений співробітник сидить і мордує закатарений фейлєтон. Закатарений начальний редактор видумує закатарені віци і зазирає крізь двері до адміністрації, де закатарена адміністраторка сидить над закатареною картотекою.

А в вікно лллється сонце і шепоче про весняні примани. Буржуазне сонце, що пролєтареві пера нагадує про роскоші весни.

— Чуєш, робітнику, заробітнику і переробітнику пера?

І тоді почуваю комсомольські настрої.

Авреліян Рпа.

Золотий сон

Др. Німчук виголосив у Львові і Самборі реферат з приводу 250-ліття турецької облоги Відня та заслуг першого кавар'янника — Кульчицького з Кульчиць.
(з газет)

Ян Собєський до Др. І. Німчука:
Дякую Вам, що звеличали мої подвиги та козаків моїх під Віднем і за це, коли відійдете з „Діла", постараюсь примістити Вас на емеритурі як кустоса свого Музею у Львові, Ринок ч. 14.

Кара Мустафа (з боку):
А як Ви булиб за мною, то я взяв би Вас до свого гарему...

Самотня

— Мій муж виїхав на кілька днів. Нарешті якийсь час не буду сама.

Реколекції у тижні Великого Посту

З нагоди Великого Посту „Товариство Приятелів Доброї Смерти" улаштовує реколекції для старших у салі „Яд Харузім". На прелєгентів запрошено цілий ряд наших відомих душпастирів і проповідників, які поділили між себе теми та пояснення поодиноких гріхів і чеснот у такий спосіб:

Один із директорів „Земельного Банку": — Щедрість.

Др. Дмитро Левицький: — Кривду терпеливо зносити.

М. Заячківський: — Піст.

Др. С. Федак: — Добровільне убожество.

Др. Р. Дашкевич: — Закаменілість на спасенні упімнення.

Др. В. Старосольський: — Лінивство.

Дир. „Народної Гостинниці" Пащак: — Подорожного в дім приняти.

Дуфанець: — Нагого приодіти.

Др. О. Назарук: — Не взивай марно імени Господа Бога Твого.

О. Боднарович: — Премудрість.

„Союз Студенток": — Повздержність.

Д. Паліїв: — Совершенний послух.

Пралат Куницький: — Досмертна чистота.

Др. Дурделло: — Сумного потішити.

І. Макух-Павликовська: — Увязненого посітити.

Др. М. Стахів: — Супротивлення пізнаній правді віри христіянської.

Антін Крушельницький: — Задержання наємничої добре заслуженої заплати.

Ст. Чарнецький: — Спрагненого напоїти.

Галактіон Чіпка: — Не ходити до місяця.

●●

Сумнівне

— Як ти думаєш — чи він мені позичить 10 зл. на слово чести?

— Я думаю, що він тобі на твій годинник позичить 5 зол.

В камяниці

— Що ти, хлопче, плюєш з вікна? Я цікава, що б ти сказав, як би так я плювала на ваші вікна?

— Я нічого не казавби, бо ми мешкаємо два поверхи над вами.

В школі

— Хтось вродився в 1899 р. Кілько літ буде тепер мати?

— Мужчина чи жінка?

Гітлєр на землі та небі.

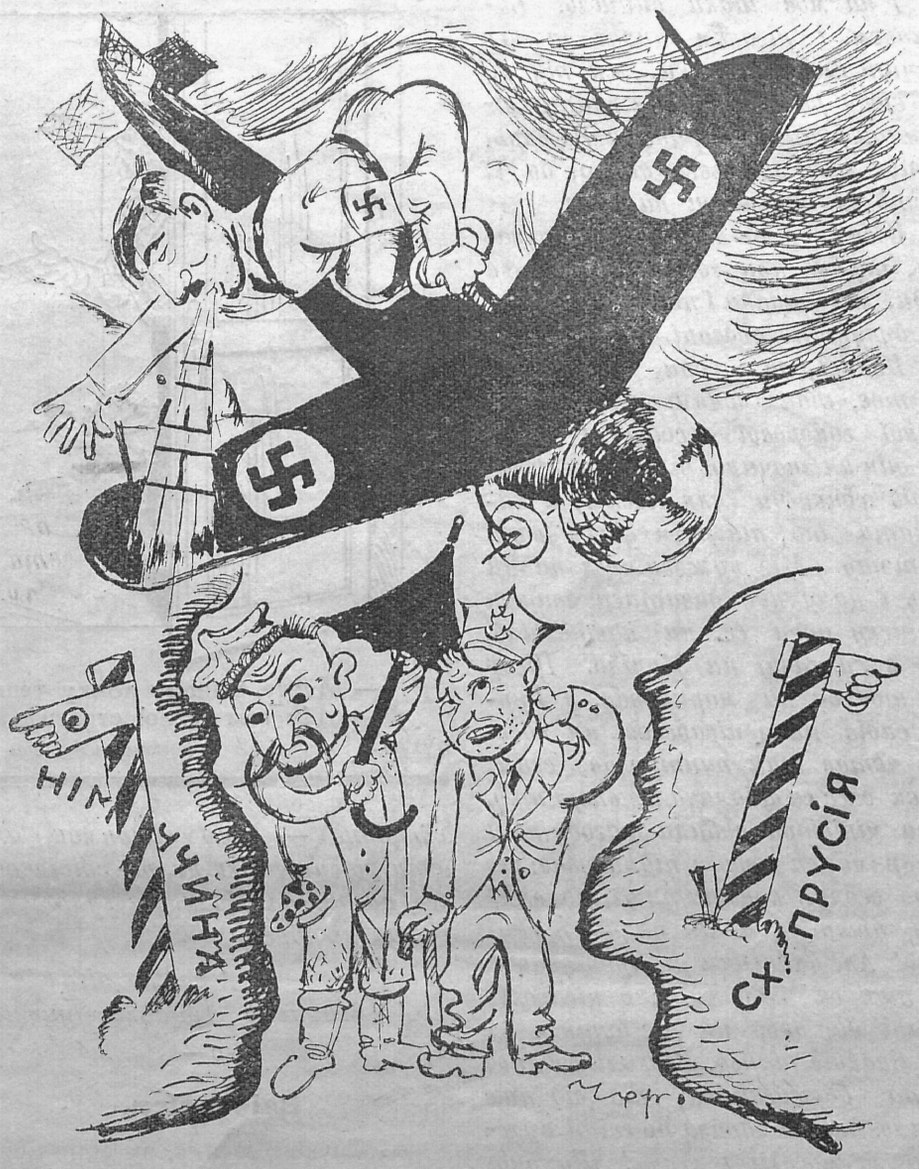

Напередодні виборів Гітлєр перелетів над польським коридором до Кеніґсберґу.

(з ґазет)

Зрозумів

Священник пояснює школярам сему заповідь і що-б краще зрозуміли, питає:

— Якщоб ти, Івасю, витягнув свому товаришеві яблоко з торби, то що ти зробив би?

— Я зївби скоренько, заки він надійде.

Не пильне

Поліціянт стримує якусь жінку:

— Не можна, прошу пані. Вулиця замкнена. Мені доручено пропускати тільки у важних справах.

— Алеж я йду до шевця И., в нього дитина родиться.

— Не пильне, прошу пані. Він вже має семеро.

Не має довіря

— Добрий день! Ви шеф аптики?

— Я, прошу пані.

— А ви вже довго аптикарем?

— Двацять літ, ласкава пані.

— І не було у вас ніколи помилок?

— Алеж, шановна пані!

— Покажіть ваш дипльом!

— Прошу дуже...

— А так... добре... отже прошу мені за 20 сот. липового квіту.

Зле зрозумів

Лікар: Заки вас огляну, скажіть, будь ласка, що ви пєте?

— Як ви такі добрі, пане доктор, то просив би шклянку бонґу.

Чєсний дєдю!

І на моє таки вийшло! Балакавєм і пісавєм нираз шо сє тичит тої політики, жи ту ни ма єнчої ради іно клин клином вібивати і шлюс. Сиридина ніц варт і тоє вже зі всього видно, бо єї ніхто сє тримати ни хоче.

Єден мусит всім комендирувати, тагінь при войцьку. Ни тра ради, ані наради і посли тиж всюди будут покасовані.

Колись, за цісари, то був чєс на тоє, тай вєнци гроші. Для такої гонорової вособи єк цісар, то ніц ни значило, тих пару ґрейцарів хоцєньби для послів, а балакати то тиж їм фольґували достоту. Міг кужден през цалий день і цалу ніч даватиси вопуст у писку поки сє ни навтємило, або в ґирґачці ни зболіло. Цісар на тоє си ни марикував, в Бурґу сидів ци з цісаревов, ци казети чєтав тай пантрував свого. А єк вже сє вібалакали впоритку, зара міністри робили злагоду тай Цісар імав за пюро і підписував: шо було ведлуґ конституції, то смалив пічєтку, а шо нє — то гаравс! Але найвєнци ни протививсє, бо так сє належило; в цісарскім стані дисгонор ни міг бути.

Єнакше типер. Відколи взєлисє тоті большевники, то від них пішло тагінь зараза по світі. Куждого за мордюк і шлюс! Шо будь зараз фурдиґарнє, або на тамтой світ. Ци винен, ци ни винен, бо народу так забагацько, а єк повистрілюют, менче буде писків до миски: Єк глота, то тра її прорідити, а єк їсти нима шо, то най сє нарід забиздурно ни мучит.

Йно типерічки вони сє вже і до своїх взєли. Комісарів тиж вистрілюют і Бог єден знає на чім тото скінчитсє. Бо єк розстрілєют найстаршого, того Сталіна рахувати, то хіба знов прийде єкась конституція і тоди нарід, альбо поварює з радости, альбо єк вобїстьсє нараз, по такім голоді то вімре тагінь мухи. А шо тоди? Без народу і царства нима. Хо хто буде платив податки!

І тоє си на тємку повинен взєти і той Гітляр. Чоловік ни худобина — всьо вітримає, але їсти мусит, а єк нє, то стрілєти єго ни треба, бо шкода кулі. Сам і так вігибне.

А тото пісав
Гоицько Гуцайло-Гуцьків.

З крізової доби

— Дайте бідному ложку теплої страви.
— Дам вам теплої страви, але насамперед принесіть мені трохи вугля.

—o—

Ввічливість

— Слухай, зятику, як воно можливо, щоб ти до моєї дочки чотири місяці не заговорив ні словом?

— Знаєш, мамочко, я вихована людина. Не люблю комусь перебивати впів речення.

*

Шеф: „Це факт, пане Рабський! Якби мене тут не було, то ви булиб найгірший нероба!“

Жертва кохання

— Я чула, Славчику, що ти щоденно вертаєш ранком до хати.

— Так, Лялю. Не можу з кохання до тебе спати.

— А що робиш опісля в день?

— Мрію, Лялю, про тебе в снах...

—o—

В поїзді

— Гальо! Ґвавту! На поміч! Моя теща хоче крізь вікно вискочити!

— Якже вам помогти?

— Не можу відчинити вікна!!..

* * *

На львівському ринку є багато цікавого Не так товар, як перекупки. Вчора пані Минська йде з пятилітною донечкою на ринок і стає біля будки з овочами.

— По чому яблука?

— 50 грошів пів фунта, шановна пані, прегарні, вибрані, свіжі — каже перекупка. — Певно для тієї чудової дитинки, для тієї золотої русалочки. Яка чудова, яка здорова. Зовсім як матуся. Кілько вам цих чудових яблук? Для цього ангелика, ви мусите купити Це хлопчик, чи дівчинка, ласкава пані? Скільки наважити цих чудових яблук?

Але пані Минська вважає, що яблука задорогі.

— Деінде я купилаб ці яблука за 30 гр.

А перекупка зеленіє зразу:

— Гайда від моєї будки! Для цього шмаркатого бахура шкода таких яблук.

—o—

У дра Рудницького

— Ви кажете, пане докторе, писати так, як говориться. А що має робити мій брат, що загикується?

Діти

— Я дивуюся, як ти можеш — каже старий пан до хлопчини — кидати за пташками камінцями. Я цього не мігби робити.

— Чому? Це дуже легко!

З рисунків Малого Ромця

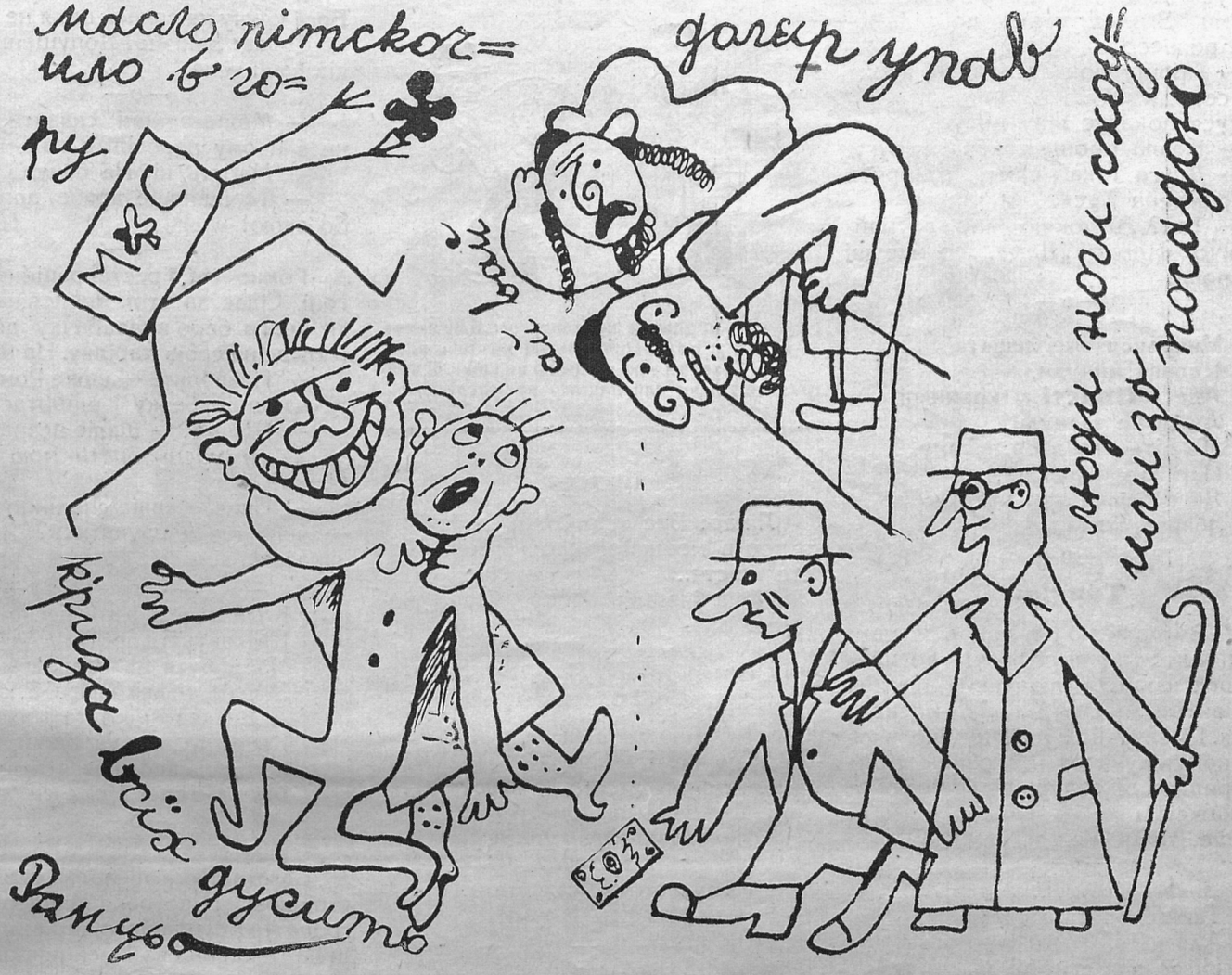

Позір, матуристи!

Для приміру подаємо задачу з варшавської жидівської школи з польською мовою навчання:

Wypracowanie. Dżeciol mieszka na wieżku lasu w dżurki. Robiom dżurę i tam idzie z samyczką i robi 4 do 5 jajkuw. Stych jajkuw robią dzieci gotowe bez piur. One robią sobie b. dobrze i przyjemnie i one nie mają koło ogona na czarno i robiom na zielono. Dżecloły żywią się z kornikamy. Dżęcioł ma twardy koniec ciała, sztywny i wsadza korniki językiem. On lubi samiczkie, bo mu robi 5 dżeci gołe i nagie. One nie mają nic, tylko dwa końce 1 krutki i drugi. Samiczka karmi dzieci pierwsią, a jak niema to robi ojciec. Ono ma 3 pierwsi i każden kładzie w jeden dziup. One potrzecują mieszkać w lesie ko pstrego żelonego dżewka. One w domu siedzą jeden na drugim, bo im jest ciepło, od zimnego. Jeden zjada dżeczoły, łaszycy, kuny.

●●

Злослива

— Знаєш, Надю, як подумаю про свої трицятьлітні уродини, то мороз мені йде поза шкіру.

— А що тобі тоді трапилось?

Наївний

— Слухай, Ольку! Коли ти віддаш мені мої гроші?

— Ти маєш дивний спосіб, як мій малий синок, задавати такі питання, на які я не можу відповісти.

Потішив

— Пане шофер! Прошу вас, будьте осторожні; уважайте на хідники, на скрути і на сигнали. А потім дивіться, щоби не заїхати на іншу вулицю як та, що мені потрібна.

— Добре, пане! Але проте, колиб сталось яке нещастя, до котрого шпиталю прикажете себе завезти?

Чемність

Ніч. Самітна околиця.

— Перепрошую, не можете ви сказати мені ласкаво, чи є десь тут близько поліційний комісаріят?

— Ні, тут нема близько.

— А не завважали ви ласкаво десь недалеко якого поліціянта?

— Ні.

— Зовсім певно ні?

— Зовсім певно.

— Тоді я попрошу ласкаво ваш годинник, портфель і портмонетку.

Вояк

— Слухай, Моріц, що ти зробиш, як на війні старшина скаже: „Добровольці, вперед!

— Я вступлюся, щоби добровольці мали місце вийти.

Годі

В четвер моєї жінки іменини, а я не знаю, що їй купити.

— Так ти її спитай.

— О, стільки я не можу видавати!

Фільмова зірка

Туся хоче конечно вступити до фільми. Зголошується до фільмового режісера.

— Прошу показати ноги, каже режісер.

Туся показує ліву ногу.

— Незла, прошу показати другу.

— Друга така сама, говорить засоромлена Туся.

— Так? Ангажую вас до найближчої фільми: „Дама, що має дві ліві ноги.

—o—

Минулися вже лещата
І совги минули, —
Але в **Пласті** у крамниці
Люди не заснули.
До літнього знов сезону
Йде жваво робота,
Як побачиш там ракету
Збирає охота.

—o—

Техніка

— Ви кажете і я вам вірю, що ваші телєфони передають до найменших нюансів людський голос. Але ви не знаєте наших московських. Послухайте: ось щойно вчора скомунікувався я з одним моїм товаришем. Я тільки відкрив рот а він каже:

„Фе, ти їв чісник. Правда?“,

—o—

„Весна вже всіх розбирає“ —
Так говорять люде;
Але наго, — то ходити
Ніхто з нас не буде.
Тож у Пасаж поспішайте
В **Дуфанця** майстерні,
Там весняні дістанете
Одяги модерні.

———

З географічної задачі

Ученик пише: „Тропікальний клімат дуже нездоровий для европейців, бо тамки живуть дві дуже небезпечні комахи: рак і козоріг.

—o—

Питався раз хорий пацієнт
У доктора Міни,
Що на весну йому їсти,
Де більш вітаміни?
А пан доктор йому каже:
Затямте на віки —
І не їжте ви нічого
Без муштарди **Міки.**

—o—

З виставки рідного промислу в Народ. Торговлі.

— Ти підписав протиалькогольну заяву, а випив у Нар. Торговлі дві ляшки вина.

— Тихо, ти нікому цього не кажи. Я зробив це тільки для нашого промислу.

Потіха

Лікар: Вас переїхало авто і ви тепер в мешканні своєї тещі. Маєте щастя...

Покалічений: Чому? Вона виїхала?

—o—

Що це?

І солодке і дешеве,
Смачне і лакоме,
Усі про це добре знають,
Для усіх знайоме.
Як схочете це купити,
Не йдіть до чужої,
Купуючи все жадайте
З Фортуни Нової.

— — — — —

По черзі

— Ну, щож тобі сказала ворожка?

— Казала, що я буду подорожувати, пізнаю гарного мужчину, буду мати дитину...

— І ще що?

— Просила, щоби я вважала, щоби це все йшло в такім порядку, як це вона виворожила.

— — — — — —

Можеш у піст заморитись
Не курити й пити,
Можеш навіть свою жінку
Трохи залишити,
Можеш їсти оселедці
Й жити без омасти —
Та взуття не може бути
Без **Елєгант-пасти.**

—o—

Не свідок

Підсудний: Світлий трибунале! Бога кличу на свідка, що я не винен.

Суддя: Запізно! Допущення свідків закінчене.

—o—

— Можете мені сказати, пане, чи в цьому переділі є гальма?

— Мабуть ні. Не бачу.

— То швидше, драбе, портфель, бо забю!

—o—

Ромко їде в реставраційному вагоні. Сідає за стіл. Якийсь пан проти нього бере видовбачку до зубів і кладе на свою тарілку. На пізніше.

— Позвольте — каже Ромко, бере цю видовбачку і шпиртає в зубі.

— Що це? — шаліє незнайомий. — Як ти смієш брати мою видовбачку?

— Пане — каже спокійно Ромко, — чого так нервуватись? Яж вам зараз віддам.

— — — — — —

Коли хочеш жити чесно
І заховувати пости
Може бути на Великдень
З тебе тільки шкіра й кости.
А Великдень свято втіхи
І щоб ти не був такий,
Їдж щоденно підчас посту
МС. масло і сирки.

—o—

*

Богата тітка післала своєму сестрінкові Шкотові Макперсонові, гроші й просила його, щоби прислав їй на тиждень своїх синків-близнюків, яких вона не бачила.

Через кілька днів приходить до неї один з малих Шкотів з листом від батька:

„Кохана Аню! Оце Доналд, один з близнюків. Другий виглядає так само.“

—o—

Сповідався один з наших
У пралата з Юра,
І сказав йому цей пралат:
„Людино понура!
Ти грішник є величезний!
Що, ти ще перечиш?
А в **„Карпатії“** ти жінку
Коли обезпечиш?“.

*

— Татку, чи то правда, що жінки живуть довше, як мужчини?

— Не знаю, сину. Але що вдови живуть довше — то факт.

Навіть чужинці признають, що вироби української фабрики
ТУТОК повноваток і ПАПЕРЦІВ „КАЛИНА“ є ПЕРШОЇ ЯКОСТИ!

„Зиз“ виходить двічі в місяць. Адреса: Зіморовича З. ч. телєф. 57—79. Річна передплата 12 зол., піврічна 6 зол. чвертьрічна 3 зол. Поодиноке число з портом 60 сот. В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Відповідальний редактор РОМАН ПАШКІВСЬКИЙ. З друкарні Ст. Ін. в піднаймі З. Медицького у Львові.

Оплатę pocztową opłacono ryczałtem.
Рік X. Ч. 7. Львів, 1 квітня 1933. Ціна 50 сот.

ЗИЗ

ВЕСНЯНА ПРОВОКАЦІЯ

Вона: Дивися, який бідний наш безробітний бузько...
Він: Вибач, кохана, але ти мене на патріотизм не спровокуєш.

Сучасний апріліс

МИНУЛИ ТІ ЧАСИ ВЖЕ, КОЛИ ТО НА АПРІЛІС
ЗА КАРТКУ КОЖНИЙ БРАВСЯ І ПОСИЛАВ ЗНАЙОМИМ
І ВІРИВ РІЖНИМ „БУЙДАМ“, ЩО ХТОСЬ ПУСКАВ У „ДІЛІ“ —
МИНУЛИ ТІ ЧАСИ — АПРІЛІС НИНІ — СПОМИН.

ЖИВЕМ В ДОБІ МАШИНИ, ЩО ТЕЖ АПРІЛІС ЗЇЛА
І ТІЛЬКИ НАМ НАПХАЛИ НА ГОЛОВУ І ПЛЕЧІ,
ЩО ВЖЕ НІХТО НЕ ЗНАЄ — ДЕ ЧОРНА, А ДЕ БІЛА
І ХТО ПЛЕТЕ ОТАК, А ХТО ПЛЕТЕ ДО РЕЧІ.

ТЕПЕР НІХТО ЛИСТІВОК НЕ ПИШЕ ДО НІКОГО —
ХІБА ЧАСОМ КОМОРНІК НА КАРТЦІ ЗАЖАРТУЄ:
НАПИШЕ ЩОСЬ ТАКЕТО І ХОЧЕ СТІЛЬКИ ТОГО —
ЩО ХТО ЯК ПРОЧИТА — РЕГОЧЕ І СПАЗМУЄ.

НА ВУЛИЦІ НІКОГО ЖАРТОМ ВЖЕ НЕ ЗДУРИШ
БО ВСІХ НАС ОДУРИЛИ: І НАС І ЇХ ДО КУПИ,
ЗАВЕЛИ В НАС І В НИХ ВСІ ПЛЯНИ Й КОНЮНКТУРИ
Й ХОЧА ВОНИ ІЗ НАС, І З НИХ ХТО ШКІРУ ЛУПИТЬ.

З УСЯКИХ „НЄСПОДЗЯНОК“ НІЧОГО ВЖЕ НЕ ВИЙДЕ
І МОЖЕ ЩЕ НАЙКРАЩИЙ АПРІЛІС БУВБИ НИНІ
ЯКБИ ТАК ШЕФ СКАЗАВ НАМ, КОЛИ ДО БЮРА ПРИЙДЕМ:
„ДІСТАНЕТЕ ПЛАТНЮ ЦІЛІСЬКУ В ТІЙ ХВИЛИНІ“.

А. К.

Жіночі Шпильки

Жінки вміють гніватися у двох випадках: коли кажемо їм: „Кохаю вас“! і коли їм цього не кажемо.

—о—

Більшість жінок легше розуміє, що хтось жениться не кохаючи, ніж що хтось кохає а не жениться.

—о—

Жінки хотять, щоби ми вірили, що їх не можна здобути, але не хотять, щоби ми поводилися з ними так, наче би справді в це вірили.

Жіноче серце буває таке ніжне, що інколи вибачає навіть кривду, яку нам само заподіяло.

—о—

Неодна жінка дотримала більше, ніж обіцяла.

—о—

Жінки дають більш, як обіцюють; мужчини навпаки.

—о—

Не кожна жінка пробує заказаного овочу, але кожна цікава на його смак.

Неодна жінка нагадує процес' який мав би всі вигляди на успіх' якби не був передавнений.

—о—

Уже в чотирнайцятім році життя розуміє жінка для чого призначена, але потребує ще два рази по чотирнайцять літ, щоби зрозуміти для к о г о призначена.

—о—

Одна з найбільших прикмет, яку жінки цінять у мужчині, це дискретність, бо вони найкраще знають, якто важко мовчати.

ДИКТАТУРА і Я.

Був час, коли я був за диктатурою. Мав 17 літ, пять „цваєрів“ на півночі семої кляси, панну, що називалася Оля і міцно обгрунтований одною брошурою Донцова світогляд.

Фашизм пірвав мені тоді серце, а дідько пірвав мою сему клясу. Міщансько-провансальські професори філії академічної гімназії обурювали мене так шляхотно, що я хотів прати їх по пиках. Найгірше заскорузлий опортуніст був професор від математики. Про це можете прочитати в катальозі 7 б. з 1923/24 шк. року. Цей катальог про нікого не пише, тільки про мене. Це золоті стрічки моєї боротьби з назадництвом професорів, з демократичним карцером і соціялістично-гнилим неоправдуванням годин.

— Історія мене виправдає! — шептав я до себе і дожидав менту, коли прийде диктатура, а я могтиму миршавим націонал-демократичним професорам повиривати, як хрущам, ноги.

О! Я був обернений цілою душею на Італію. Я носив чорну сорочку, чорні ковнірці і такі чорні хусточки до носа, що професори лякалися їх. І плював на гнилу Европу, а навіть Олю, що воліла Рамона Новаро як Мусоліні, я пустив кантом, як міщансько плєбейську душу, перетерту лібералізмом і псевдореволюціонізмом тодішної переломової доби.

*

Потім я мешкав в Акадбуді. Чотири роки був на першому році прав, але мав за собою 132 анкети, 769 резолюцій, яких повинен був слухати, 196 промов, виголошених власною губою, 3 вибиті зуби і 15 місяців тюрми.

Я почував у собі Мусолінія, а що найменше де Валєру. І тому де валив, то валив. Я був таранової епохи. Мене замовляли навіть з Перемишля, де треба було вибити одного „хруня“, що ліз на вечерниці молодді націоналізму і основ майбутнього. В тій справі я дістав таке письмо:

„Приїзди, бо ми собі не можемо з ним ради дати“.

І слідувало 37 підписів.

Я зробив, як Цезар: Вені, віді, віці — з тим, що зразу усе було як треба. Я вені (третою клясою), віді (хлоп, як дуб) а віці вийшло невиразне. З того часу маю знак під оком, як доказ, що молодь переломової епохи реагує без огляду на консеквенції (гл. знак під оком.)

*

Потім я оженився. Я хотів завести в хаті диктатуру, але демократична програма моєї дружини і тещі не вгнулися. Відповіли терором, останньою дошкою ратунку загибаючого демократизму. Я почав сивіти, особливож, коли терор перейшов у руки тещі і заламав мої розгорнені крила і заслухану у ритм грядучих днів душу.

І прийшов режім. Диктаторсько-фашистівсько-мусолінівський. Чорна реакція зіпхнула розмашний гін юного покоління у витерту блюзу і закороткі штани, яких та сама чорна реакція не хотіла ні латати ні цирувити на найбільш випуклому місці.

*

Сьогодні ненавиджу диктатуру. Це слово викликує в моїй уяві образ усміхненого обличча моєї тещі. З досвіду ненавиджу. Не люблю просто дивитися, як хтось мусолиниться або починає гітлєрувати.

А сьогодні йду і йде мій брат проти мене. З пятої кляси філії. Ця молодь націоналізму і основа майбутнього. Не подає мені руки. Каже:

— Слухай, я тебе не визнаю.

— Чому?

— Нічого не робиш. Опортунишся. Гниєш.

— Я гнию? Генку!

— Належиш до „Лугу“, до комітету „Свята молоді“, на святі Франка маєш бути впорядчиком, „Новий Час“ читаєш і отамануєш в „Нар. Організації“...

— Та це злочини?

— Принципіяльно — ти сволоч. З націоналістичного погляду—свиня. Не визнаю тебе.

— Хай буде! А чогож ти мене зачіпаєш?

— Дай мені 50 сот. на кіно. Але з тим, що ці 50 сот. до нічого мене супроти тебе не обовязують.

— Маєш. Віддаш, як будеш Мусоліні.

— Добре! — каже самопевно і пішов, задерши голову, в напрямі кіна „Пасаж“.

*

Ненавиджу диктатури. Тому, що наші диктатори мусоліняться тоді, коли їм пипку ссати, в віці Мусолінія — стають опортуністи.

Приміром: мій брат — і я.

Авреліян Ріпа.

Журналіст

— Редакторові Н. не забракне ніколи теми.

— Такий здібний?

— Ні, але звичайно пише про річи, яких не розуміє.

* * * **Танго.**

З весною ходжу я мов пяна —
І так ватчуюся смішно.
А хоч болить від тебе рана
То на душі якось — розкішно.
Що варті булиб довгі ночі,
Колиб не любощі жагучі?

Буває часом, що і каюсь
І сльози котяться жалібно,
Та ранком знову усміхаюсь
Бо сліз нікому непотрібно —
Лише у серці все ласкоче
Коли згадаю Твої — очі...

Маруся Лінинська.

—o—

Второпність

Наш малий Борись починає уже говорити. Вчора я була з ним в менажерії, а він побачив гіпопотама і каже: тата, тата!

Не має

Жінка післала свого чоловіка-посла до Пявки по мясо. Посол стоїть біля ляди й надумується:

— На цей раз я візьму щось таке, чого ще досі в мене не було: Прошу пів фунта мізку.

В гардеробі на „Жабуринню“

— Чи я вам, пане, дала ваше футро і капелюх?

— Ні. Дуже дякую.

Городник

— Чому у вашому городі самі квітки й ані одної городовини?

— Мій чоловік має страшно мягке серце. Він не міг би їсти тієї капусти, що сам її вигодував.

Скорість

— Що це ти, Славку, докучаєш мені, коли я вже зодягнуся! Яж тобі пів години тому казала, що за пять хвилин буду готова.

Виклад

— Я мав говорити вам сьогодні, слухачі, про мозок. Але це ми відложимо до завтра, бо в мене тепер що інше в голові.

Обережна

— Чи ви граєте на фортепяні?

— Не знаю, — досі ще ніколи не пробувала.

Нова учителька

— Ну діти, ви вдоволені з нової учительки?

— Ні! Вона дуже дурна.

— Як?

— Так, вона вічно нас питається.

Весняні диґресії.

Пані Марусю!

Вибачте, що пишу, але маю всю душу Вами повну. За роки нашого знайомства не сказав я Вам того, але сьогодні, коли весна прокидається, коли перші фіялки тисну до уст, щоби Вам їх з весняним привітом післати, — не в силі я вже довше цього скривати. Не знаю, що скажете на цього листа. Боюся, що ображу Вас. Але не можу... Моя душа так прагне Вашого усміху і доброго, теплого Вашого слова..

Посилаю квітки, хай вони скажуть те, чого недосказали уста... І хай вони принесуть мені назад той усміх за яким тужить моя душа і кілька добрих теплих слів...

Ваш

(—) *Влодко.*

Пане Влодку!

Дякую за листа, він зробив мені велику приємність. Мамця аж дивувалася, чого я така рада. Ваші фіялки ношу на блюзці, і хотіла б, щоб ніколи не зівянули. А опісля вкладу їх поміж картки мого памятника.

Пане Влодку, я давно сподівалася листа від Вас. Але признаюся, що цей, — мене лякає. В ньому стільки темпераменту, що аж боюся вдуматись в нього. А проте тішуся ним. Пишіть ще, Ваші слова так приємно зворушують мою душу.

Маруся.

Так писали колись. Пересічно: Почавши від березня до червня. Вірші Пачовського, Карманського, Олеся і Франкове „Зівяле листя“ мали сильно збільшений збут. „Інтелєктуалісти“ вглиблювалися у „Терпіння молодого Вертера“ і показували „позиченого“ в батька револьвера, очевидно без набоїв. І пересічно кожний писав вірші, в яких римувалися звичайно: „очі“ „ноі“; „вщерть“ і „смерть“ „знов“ і „кров“ „душа“ і „уста“...

І молодь ходила мов пяна весною і коханням, що розпирали голову і серце. Тямите, — так здається недавно ще Льоньо Лепкий написав:

„фіялки сині, білі бози“...

Кожна панночка вміла ті слова напамять. Було там про „коси“, що тоді так запашно — солодко, так образово звучало, — а сьогодні нагадує Китай, Манджурію, відрубування косооких голов, з косами довгими як льокаторський процес.

— — — — — —

Сьогодні не те вже. Інакше люди реагують на весну й інакше пишуть листи:

Розкішна Пані Марусю!

Вчора побачив я Вас уперше і відразу сказав собі, що мушу Вас мати. Ваше тіло ядерне, як молода бресква, дотик Вашого рамени палить як гріх... Але я грішник і страшно хочу грішити з Вами Ви читали „Ніч кохання“ Бобинського? Що скажете, якби ми її спільно перечитали?.. Чи можу Вас розкішна, опянююча Пані Марусю просити на четвер до моєї затишної пустельні, де нас не побачить ніхто, бо вхід у мене окремий і свій ключ від брами.

Тужу і тремчу ще від вчорашнього дотику колін підчас нашого першого танга. Прийдеш Єдина, пожадана як ніхто у світі.

Твій всім тілом і змислами:

Влодко.

Нечемний Пане Влодку!

Як можна так писати?.. Ви зацікавлюєте мене, а одночасно лякаєте. Боюся тої Вашої пристрасти „Ніч кохання“ Бобинського, я сьогодні перечитала. Прийду в четвер о 7-мій, щоби накрутити Вам вуха.

Мері.

Отак то. Значить прийде, вуха накрутити.

А він буде чекати. Тому, що ще трохи холодно, він напалить у печі та нагріє лазничку. Відпрасує піджаму. А щоби не довжилось чекання, перечитає кілька уривків з Пітігріллі. А на бюрку розкине, ніби від несхочу, кілька альбомів „Жіночої краси“. Видання наукові, антропольогічні. Замість квітів — цукорки і папіроси. І чарочка. Він те знає. Він людина модерна. Спортсмен на всі лади.

І чекатиме. Вона прийде. Вуха вкрутити.

— — — — — — — — —

Весно, весно, на що ти зійшла!

Chat noir.

З ґльобальної політики

Посолка Мілєна мала нагоду зустрітись в Італії з Мусолінім (з ґазет)

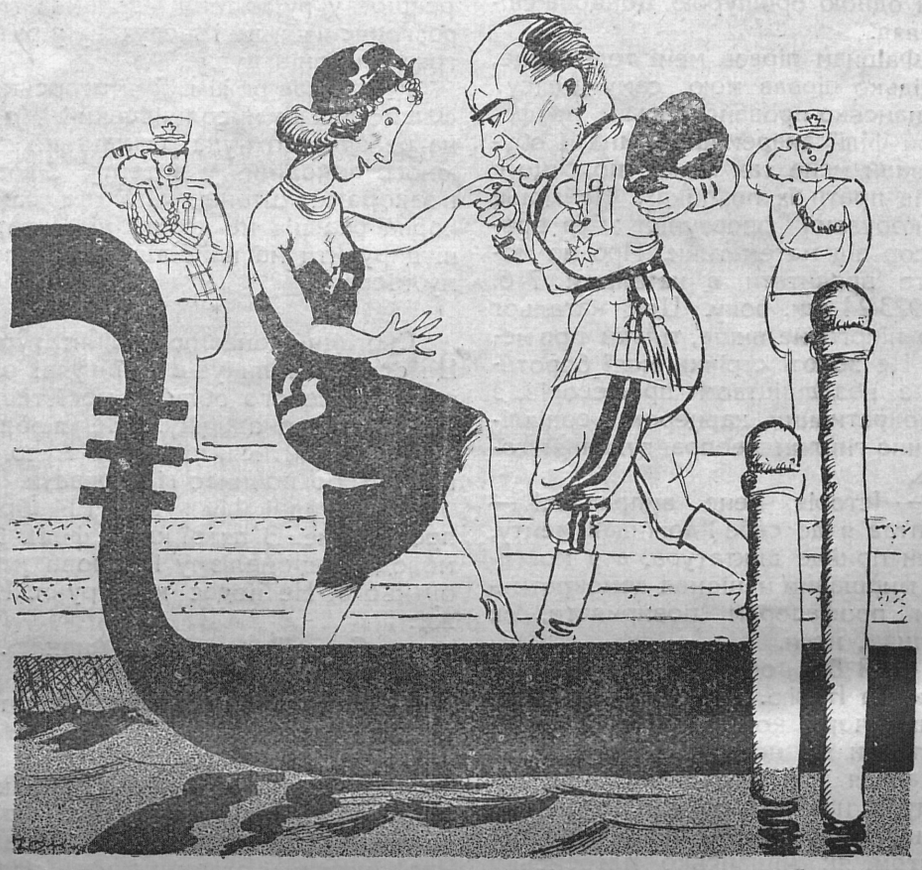

Мусоліні: А тепер як ми вже найшли спільну мову, позвольте до ґондолі..

Революційний „Пацер“

Ціле політичне небо наелєктризоване.

Гітлєр кидає громи і громить комуну. Жиди кажуть, що жидів. Поставити границю, де починаються одні, а де кінчаться другі, доволі важко. В кожнім разі — інтернаціонал...

Про гітлєрівців росказують несотворені речі. Живцем копіюють большевицький „рай“. Прапори, походи, плякати, а сам Гітлєр, як Сталін. В походах покищо приймають участь Німці добровільно. Кричать „Дайчлянд ервахе“, „Гайль Гітлєр“ і підносять угору праві руки. Але як їм уже навкучиться, то міністр пропаганди Гебельс видасть наказ виходити на вулиці і ревіти. А ну найби хтось спротивився. Всі підуть: Праві, ліві, есдеки, монархісти, республиканці, комуністи. Мус великий пан!

Якби не большевики, то Европа й досі не зналаб, як це робиться, щоби всі люди з ентузіязмом витали вождів, маніфестували, раділи з „досягнень“, чи хочуть чи не хочуть. Навіть щодо чого, можуть дати себе вистріляти тисячами, й міліонами, можуть пухнути і вмирати з голоду, можуть їх як псів виганяти із сіл та міст, можуть топити у багнах, заморожувати в снігах, а навіть робити з них консерви, колиб добрі були на експорт.

Покищо Гітлєр примінює ці засоби поверховно. Кажуть, що тільки страшить, бо хоч гітлєризм і називається революцією, то сам фасон з фридрихівськими традиціями та німецькою культурою не погоджується зі стилем московської кровожадности і розперізаности. Але якби хотів, то хто зна. Міг би вистріляти навіть і тих 6 міліонів безробітних, а щойно тоді большевицькі „досягнення“ зблідли би.

Проте Німці вдоволені і привикають. Навіть соціялісти та комуністи. Не такий чорт страшний, як його малюють, а терор у двацятім столітті це найідеальніший засіб правління.

Одного не вміли Гітлєрівці, а саме, зорганізувати „Чрезвичайку“.

Словом — „пацери“. Бо дежто: замісць брати такого „ухиловця“ у „підвал“, повиривати йому ноги, руки, очі і що захочете, то вони ведуть до касарні і дають рицинусу: чверть, пів або цілу склянку; залежно від „ухилу“.

Це й не по людяному, з огляду на розвільнення, і за великі кошти, з огляду на рицинус.

А вже про розстріли, то й не згадувати. Ані „стєнки“ нема, ані вантажних авт, що гуркотять заглушуючи скорострільи при розстрілах, потім вивозять — небіжчиків „ухиловців“ як оселедців.

Не має Гітлєр практики і таки не вродився на справжнього революціонера. А це тому, що не шляхтич. Куди йому до Дзєржинських і Мєнжинських! Не кажу вже про Лотишського „барона“ Петерса... Бо як революція, то революція!

Вол. Бобак.

З оголошень в „Ділі“

Нині йде в театрі „Жидівка“ з Голинським і Тисяком.

—ооо—

Теж чари

— Ти бачив ту жінку, що з нею Славко оженився? Я цікавий, що йому в ній подобалося.

— Маєш рацію, вона не гарна, а всеж таки вона мала щось таке, що його очарувало...

— Щож це?

— Пять тисяч долярів...

Учений подарок

Вчений професор до своєї кухарки: — Ви служили мені вірно 25 років. За це, як нагороду, назву вашим іменем нового мікроба, якого я недавно відкрив.

Око за око

Лікар дістає від пацієнта за лічення чек на П.К.О; а що не було покриття і чек відкинули, л кар посилає записку пацієнтові:

— Ваш чек повернувся назад.

На те дістає відповідь:

— Недуга, яку ви лічили, також.

Похвалив

— Ви, пані, танцюєте як відмолоджені. Сьогодні виглядаєте майже так, як ваша донька.

— Ви не пізнали, пане, бо я власне донька.

Розуміє

— Як ведеться вашим синам, пані Курдидикова?

— Дякую, один одружився, але другому ведеться зовсім добре.

Безсторонність

Суддя до свідка: — Чи ви бачили колинебудь обвинувачених?

— Ні, не бачив.

— А чули коли щонебудь про них?

— Ні, не чув

— Прекрасно, тоді ваші зізнання будуть зовсім безсторонні.

З большевицького раю

Сталін до Конаря-Папащука: Знаю, що Ти в нічому не провинився, але для партійної дисципліни і другої пятилєтки варта дати себе застрілити.

Протест большевиків у Москві проти гітлєрівського терору. Далой гітлєровскій террор, да здраствуєт совєтській!..

Большевик до сколхозованого дядька: Ти чого не сієш трактором лише руками?

Дядько: „Трактор поломаний, а збіжа і так нема. Махаю тільки рукою, щоби не забути як сіється...

З політики

Назрівають величезні зміни. Діються несамовиті події на світі.

Гітлєр! Мусоліні! Мекдональд! — Директорія почвірного порозуміння!..

Ще таких часів не переживала Европа, тому така трівога, тому стільки шуму й крику в світовій пресі.

У нас також. Сталася небувала подія, яка може... заважити на цілому нашому житті:

Зредукований суддя в Дрогобичі висвятився на священника, стискав голови, а всі плакали і плакали...

Прочитавши про це в „Ділі“ я і сам мало не заплакав, так мене розібрало.

Ми вже така нація. Як бють, то затиснемо тільки зуби, а як, мовляв, зворушимось, то го-го: Сльози зараз цюрком летять! Тому так любимо всякі панахиди, жалоби, сумні і зворушливі настрої. Є нагода посумувати, позітхати, поплакати...

— Що воно далі буде з тією політикою, то Бог один знає.

От кажуть, що взвязку зі змінами настроїв у Европі та переоцінкою міждержавних сил Німці зривають з большевиками, а Франція і Польща навяжуть з ними тісні приятельські зносини. Передбачують, що ред. Антін Крушельницький разом з родиною мавби зайняти дуже поважне становище — віцевоєводи. Танчаковський з „Гандзі“ ставби референтом українських справ у „Курієрку Краківським“, „Самопоміч“ Нар. Торговлі перемінилассяб на „ZUPU“, а інсп. Кіт діставби „Zakład czyszczenia miasta“.

Филик.

—0—

Фільософ

— Ви справді думаєте женитись, пане Старопрофесорський?

— Еге, в останніх часах я іноді хотів мати дружину, дуже хотів мати...

— Справді?

— То бачите, якби я мав жінку — то вона мала би машину до шиття, а при машині булаб оліярка з оливою, а мій годинник від якогось часу так свище...

Балачка

— Ви мене, ласкава пані уважаєте за цілковитого ідіота!?

— О ні! Я ніколи не суджу по тім, як хто виглядає!

Вдова

Добродій Впихальський відвідує знайому, якої муж помер перед кількома днями і застає її, як грає на фортепяні румбу:

— А я думав, що застану вас у горячій розпуці.

— Ох, зітхає вдоза, якби ви були мене вчора бачили!

Не вірить

— Мій муж так мене зраджує, що я вже сама не знаю, чи наші діти від нього чи ні.

КОЛИ?

Маленька, кохана, чорноока Соня
Пише до мене на рожевім листі.
В ньому кожна стрічка тугою спяніла
І в кожньому слові кохання сріблисте.

Тепер про щось мріє мій маленький любчик,
До сміху зложились уста як дві вишні;
Перо помачала — й почала: „Коханий —
Коли то повернуть смогади колишні?“..

Коли то повернуть дні голубоокі
Й кучеряві хмари, як далекий визов
І коли ми знову питимем кохання,
У маленькій чаші з білого нарцизу?..

Славко.

—0—

Перехитрив

В американськім суді:

— Отже ви вкрали.

— Ні, пане суддя, це не я, а моя рука.

— Добре. Засуджую вашу руку на шість місяців тюрми.. Обвинувачений відчіпає штучну руку (протезу), кладе на стіл перед судією і спокійно відходить.

Обезпечення

— Вчора я обезпечився від огню і граду.

— А скажи, будь ласка, як робиться град, бо я хотів би також обезпечитись.

Наші діти

— Знаєш добре, Синцю, що як тета спить, то не можна галасувати!

— Так, а як тета не спить, то кричить на мене за те, що галасую. Тож скажи мені, коли я маю галасувати?

Чєсний дєдю!

Вже то зі всього видко, шо бересє на весну і з прахтики тоє знаю, шо єк на Теплого Волекси файно показує, то без цалий той місєць буде веремя.

Хоцєнь, шо правда, того ни мож знати, єк ни мож знати ци дісни буде война. На весну все люди балакают за ню, а типерічки навіть боргів не хотєт платити, бо кажут буде муриторія. Ше ни знати хто з ким і коли, але на тоє сє заносит і чєс на чєсі ни стоїт, хоцєнь ми сє ни здав, аби так зразу вібухла, бо ше моц тих жиє, шо єї спрахтикували і типерічка куждин пускавби сє на маркіраційо, а воювати ни було би кому.

В тім цалий, мислю си, антерис і то єдно ни дає вопусту ні цісарам ні хоцєньби тим риспублікам. Махльойників з войни ше доста і єден другого вчивби єк то сє робит, аби і войну звоювати без каліцтва і ґрейцар єкись до дому принести.

Воно в казетох пішут про тую дирехторію, шо то ніби Муссоліній з Німцьом тай Анґліком вимудрували, але дирехторія і в нас тиж була і то ніц варт. Єден мус бути, аби був поридок, а так зновже вийде з того тагінь тая риспубліка.

Мине, шо правда, за тоє голова ни болит, бом ні жаден посол ні політиков сє ни трудню, але на прахтиці виджу єк шо і куди.

А ведлуґ войни, то маю свою штудерацію. Або до фаркіхи пишусє, або на рахункового. По фасуґ їздити тиж добре. Але найліпше пуститисє на фрай. В нашім риґименті був єден такий, шо взєвси єкогось вояка і цалу войну гонив єго, нібито шукав за дивізійов. Так і цалу войну перебув і до дому вернувсє. Той ше єкий господар з нього типерічка! Всьо єго слухає, богач що страх. Мав голову тай розум. Маркираційї тиж дурний не вінайшов

Але ми сє так здає, шо войни таки ще ни буде. Найгірше през тоті ґази. Я тиж того ни люблю і єк шо до чого, то затикаю нїс... А шо, рахувати, ни правдиві ґази: на войні.

А тото пісав

Грицько Гуцайло-Гуцькіб.

—o—

З рисунків Малого Ромця

На рандці.

Чи соціяліст чи ундівець
Чи звичайний смертник Ти,
Все життя піде нанівець
Як не маєш ти мети.
А мета Твоя: **„Карпатія“!**
Обезпеч життя на час,
Бо й на рандці вмерти можеш,
Що траплялося нераз.

—o—

Неодна жінка жалує за помершим тільки на те,щоб який живий пожалував її.

—o—

На кожного Дон-Жуана припадає 10 жінок, які хотіли би його звести.

—x—

Вже неодна жінка вибрала мущину тільки тому, що він подобався — її приятельці.

ВЕСНА

„Весна до нас
Рік-річно повертає,
Рік — річно
Кожна квіточка цвите —
Та паста **„Елєгант“**
Одна лише буває;
Від неї черевик
Блищиться все!

—o—

Відплатив

— Вчера в трамваю кондуктор так на мене подивився як на того, що не має білєту.

— А ти?

— А я подивився на нього так якби я мав білєт.

Небезпечна лєктура

— Подумайте, моя дружина читала недавно „Трьох мушкетерів“ Діма і вродила троячки.

— Боже мій! Біжу до дому, бо моя дружина якраз читає „Алі Баба і сорок розбійників“.

—o—

Жінки мають такий нахил до кожної рації, що кожна бодай раз у житті пробує змінити своє прізвище.

Нові союзники

Жиди масово втікають до Польщі перед терором гітлерівців. (з газет)

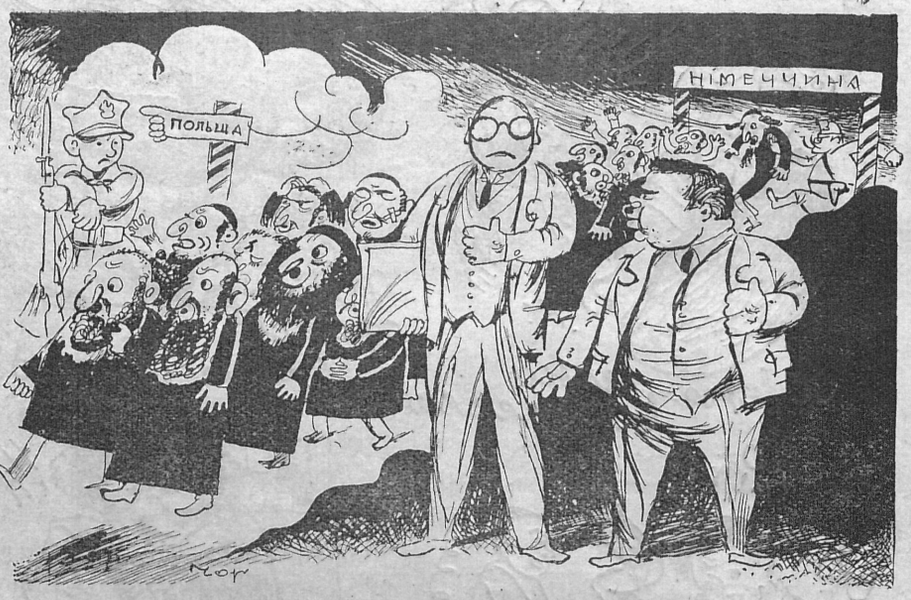

Ред. Мудрий до ред. Стахова: Диви, слоню радикальний, тепер уже будемо мати з ким робити блок!

Щоби не забути

На виставі „Жабуриння“ Льоньо витягає нагло хусточку і вяже гудз.

— Пощо ви це робите? — питає сусід.

— Щоби не забути мельодію, яку тепер співають, відповідає Льоньо.

—o—

До М...

То бувало на провесні,
Я до тебе думки слав —
Рано й вечір і на зорі,
Сто разів тебе згадав.
А тепер у моє серце,
Десь закрався дивний „Біль“, —
Міко! Ти моя муштардо!
Їм тебе, як футро міль.

———

Дивується

Синок: — Тату, скажи мені, чому ти оженився з мамою?

Чоловік до жінки: — Бачиш, навіть той малий, уже дивується...

—o—

Якщо кочеш на весні
Так чудово вбратись,
Щоби всіх дівчат і вдів
З місця чарувати —
Непотребуєш грошей
Векля чи ремесу —
Потребуєш тільки знати
Дуфанця адресу.

—o—

Свинка

— Матусю — каже втішно Івасик — я бачив сьогодні свинку, таку правдиву, таку, що ще не знає про своє свинське походження.

Ой солодко весна грає
На квітневих струнах —
Так солодко, як цукорки
З фабрики **„Фортуна“**
І як весна не промовить
До дівчини злої,
То промовить їй цукорок
„Фортуни Нової“

—o—

Розсіяний

Професор Блуд висідає на станції на хвилину з потягу і хоче затямити, де його переділ. Читає число вагону „1492“ і каже до себе:

— Це легко затямити, бо це дата відкриття Америки.

Врешті потяг має рушати з місця і розуміється професор усе забув. Він біжить біля вагонів і кричить:

— Пане кондуктор! Скажіть скоро, в котрім році Колюмб відкрив Америку?

—o—

Зачинається сезон
Памятайте всі за **„Пласт“**
Купуй пилку, купуй мяч
І на грище — Боже щасть!
І на грищу за рекорд!
А рекорд вам доля дасть
Як усе, шо мати меш,
Все буде з крамниці **„Пласт“.**

Холодне серце

Він: Пані! Вислухайте! Я вас уже пять літ кохаю.

Вона: Ну? Маю вам хіба дати підвишку?

Від Адміністрації: З цим числом висилаємо складанки П. К. О. — Хто надішле залеглість і передплату за другий квартал, дістане гарну несподіванку разом із святочним числом!

Знижка

Недужий відчиняє очі.

Лікар: — А я вже справді боявся за ваше життя. Три дні ви боролись зі смертю. Тільки Бог і ваш сильний організм допомогли вам.

Пацієнт: — Може би ви, пане доктор, взяли це на увагу при обрахунку свого гонорару.

—o—

МІЙ СКАРБ

І сон мене не береться
І серденько не моє,
Куди гляну за вистави
Всюди ласло М. С. є.
Ах, зелена конюшинка!
Знак це щастя і надій
Масло ти з **„Маслосоюза“**
Найдорощий скарбе мій!

(написав Андрій.)

—o—

Праця

Батько до сина: „Вір мені, сину, ще кожний мусить працювати. Праця дає вдоволення, праця дає здоровля, праця конечна. А при цьому можеш тільки запрацювати собі, що навіть не будеш потребувати працювати.

—o—

Тому

Після годинного дожидання приносить кельнер каву:

— Прошу, ласкавий пане! Спеціяльна сорта з Бразилії!

— Ну, то я маю щастя, що ви ще вернули — каже гість.

На поліції

— Як то до біса! Трийцять три предмети витягнув вам злодій з кишені і ви того не завважили? Щож це за предмети?

— Талія карт і нотес.

—o—

Нема краще, нема ліпше
Як в весняну днину,
Наложити тютюнцю
В папірець „Калину“.
Закурити, замріятись
Ген у небо сине —
І щепчучи: „який чар
Курити з **„Калини“.**

——oo—oo——

Катастрофа

— Пять літ був я з жінкою вповні щасливий?

— А щож тепер сталося?

— А тепер вона вернула з Америки.

„Зиз“ виходить двічі в місяць. Адреса: Зіморовича 3. ч. телеф. 57—79. Річна передплата 12 зол., піврічна 6 зол. чвертьрічна 3 зол. Поодиноке число з портом 60 сот. В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно. Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Відповідальний редактор РОМАН ПАШКІВСЬКИЙ. З друкарні Ст. Ін. в піднаймі З. Медицького у Львові.

Безплатний додаток до „Діла“ ч. 96.

Рік X. Ч. 8. Львів, 15. квітня 1933.

ВЕЛИКОДНЯ ВЕЖА В 1933 Р.

На Великдень, під церквою, дівчата виводять у нас гагілки, а хлопці ставлять вежі. Цього року всі три свята — наші, латинські і жидівські — зійшлися разом, тож подаємо проект такої спільної вежі.

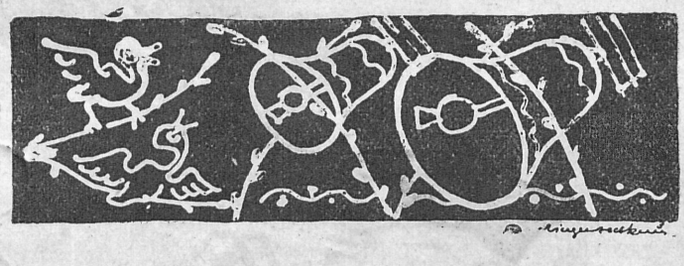

ВЕЛИКОДНІ ДЗВОНИ

Великдень: Дзвінко дзвонять дзвони.
Хоч ритм один, та ріжні тони.

„Бамбіні, бамбіні, бамбіні!"
В цілій Італії гуде.
Сам дуче Муссоліні
З пятьма дітьми перед веде.

„Бий Жида, бий Жида, бий Жида!"
Німецькі дзвони день і ніч.
Для Айнштайна — обида,
Для Троцького... жахлива річ.

„Нє дами, нє дами, нє дами!"
Гукає зично польський дзвін,
Аж під французькі брами —
За Мекдональдом навздогін.

„Свабода, свабода, свабода!"
Реве на Кремлі калакол...
І „Ванька" не господар,
І пухне з голоду „хахол".

А щож наш дзвін на свята каже?
Не скажу, бо цензура змаже!

ГАЛАКТІОН ЧІПКА.

ВІД РЕДАКЦІЇ. З нагоди Великодних Свят бажаємо нашим перед-, після- і не-платникам багато радости та гумору — навіть більше як дає їм „Зиз". Про себе „Зиз" нічого не говорить. Не хоче навіть писати про передплату, про складанки П. К. О., про які тепер пишуть всі часописи. І мабуть у ці святочні дні „Зиз" буде для Вас одиноким, що не скаже „дай", а піде до Вас з веселим усміхом і радий буде, коли при нім забудете хоч на хвилину про всі незгоди життя.

——o——

З ВЕРХОВИНИ

— Таки так, паночку — цей верх то страшний. Саме дві неділі минуло, як двох туристів вилізло на гору і вже туди не вернулись.

— А щож сталося з ними.

— А нічого, зійшли другим боком.

С.

——o——

ПО КУПЕЦЬКИ

— Пане Розендуфт, скажіть мені коли чоловік має тільки очей кілько є днів у році?

— Не знаю.

— Я вам скажу — 2-го січня.

С.

Жіночі шпильки

Жінка перестає мати власні бажання, коли чоловік каже їй зробити саме те, чого вона сама собі бажала.

——

Жінки такі незбагнені у своїх почуваннях, що всилі навіть любити своїх чоловіків, і то тільки тому, що чоловіки перестали їх любити.

——

Бувають такі гарненькі дівчата, що бракує їм тільки крил, щоби нагадували — гуску.

——

Любка — молоко, наречена — масло, жінка — сир.

——

Із двох жінок мужчина найчастіше вибирає ту, що менше варта.

——

Опір, який ставлять жінки мужчинам, це часто не доказ невинности, а досвіду.

——

Жінка тільки тоді вдоволена своїм портретом, коли на ньому виглядає так, якби вона хотіла виглядати, коли позує.

——

Кажуть, що жінки з природи цікаві. Це несправедливо. Бувають випадки, коли жінки не проявляють найменшої цікавости. Нпр. не питаються ніколи, звідки муж бере гроші на їхні потреби.

——

У 20-ім році життя жінка питається: Який він? у 30-ім: Хто він? У 40-ім: Де він?

▼▼▼▼

СІЛЬСЬКИЙ ГУМОР

— А що ти несеш у клітці?

— Пташку.

— А як називається пташка?

— Дяк.

— Дяк, а це чому?

— Бо богато їсть, а зле співає.

С.

ОТ ЧАСИ

— Чи пан директор приймає?

— Так, але тепер ніхто не дає!

С.

БЕЗРОБІТТЯ

У ждальні бюра Комітету помочі безробітним приложив один з бідних живіт до печі.

— Навіщо Ви грієте живіт?

— Відгріваю на вечерю те, що їв на обід.

С.

ВЕЛИКОДНЯ СИМФОНІЯ

Їжмо здорові великодню паску і підіймаймо вгору серце!

Попиваймо львівським пивом і хвалім Господа, що не платимо ще податку від їдження. Приймаймо дорогих гостей зі староукраїнською гостинністю і припрошуймо, щоби побільше їли. Може їм таки зашкодить.

А в церкві клякаймо на оба коліна і евентуально, — товчім головами об долівку. Це не зашкодить. Це навіть вказане, бо покутне. Бо Христос Воскрес, а ті голови наші нещасні, — ще у тьмі кромішній.

Не орієнтуємося у світовій політиці:

Наперед було ніщо.

Опісля був Льойд Джордж.

Потім знову ніщо.

Опісля Керзон і Бенеш.

Потім знову довго, довго ніщо.

А тепер є Гітлєр і Муссоліні трошки. Гітлєра в нас знають. Одна з наших пань оповідала мені (автентичне!), що Гітлєр їй у Відні помешкання малював. Червоні рожі на зеленому тлі. Три дні малював. І все ранком, коли прийде, вона йому — каву з кайзеркою. „Кіс ді ганд!“ — казав.

— Але ж добродійко, може це не Гітлєр?

— Як не Гітлєр, як нині бачу: чорний з вусиками.

— Адольф?

— Як не Адольф, Адольф! Яж йому інакше не казала, тільки: „Комен зі гер лібер Адольф!“

— І чого ж Ви добродійко його не тее... Треба його було з якою українкою вженити!

— Коби я знала! А хотів, знаєте?... Хотів!

Післав я ту паню до Унда. Не знаю як там. Але все таки не вірю в успіх. Той Гітлєр виявився звичайніським громилом. Ходить по Берліні і Жидів бє. Нічого більше не робить, тільки лупить.

Ходив до нього Кузєла, за Україну пригадувати, а він:

— Бачите часу не маю! Польських Жидів в дорогу виряджаю!

І це має бути німецький канцлєр ?

Ось візьмім на приклад Польщу. Могутня собі великодержава. Або Румунія. Або Альбанія. Нічого собі, правда?

І скажіть, будь ласка, чи в такій на приклад... Румунії, премієр по вулиці ходить і Жидів бє?... Міністер військових справ премієра бє, — таке буває. Буває, що міністри між собою бються, — але Жидів бити?...

Жидів ніхто не бє. У всякому разі, я про таке не знаю. З віку у Львові живу і ще не бачив, щоби хтось колись пальцем Жида вдарив.

Хіба старий Жид, малого. Але це не рахується. Ось попробуйте і попросіть польського студента, аби Жида вдарив. Себе вдарить, — а Жида ні. За ніщо!

Так то у нас.

І тому я Гітлєра не признаю і не розумію. І не тільки я. Студент Онуферко також не розуміє.

— — — — — — —

Не дивуюся ні трохи, що польська преса така обурена отим биттям. А польський загал очевидно теж.

Казали мені, що професор Грабскі напів божевільний по університеті ходить і руки ломить!

— Ох, які тен Немец окрутни! — говорить.

А редактор з Куріера, стрінувши мене, волосся дер (очевидно собі).

— Що Вам? — питаю — Жінка вмерла?...

— Єще не... але відзі пан цо сен там дзєє!

— Де?

— В Нємчех. Тен кшижацкі вандалізм! І то ма биць Европа?

— Що такого?

— Жидуф бійон. На уліци палкамі бійон!

І хопився за серце.

Ох так! Ходжу по Львові і спочутливо дивлюся на жалобу народову наших побратимів. Як вони страшно терплять, як по християнськи терплять! І я не здивувався зівсім, коли мені одна Полька сказала, що Христа не Жиди вбили.

— А хто? — питаю.

— Нємци! Ксьондз мувіл же Нємци. А потем на Жидуф звалілі.

— — — — — — —

А з Німеччини їдуть, їдуть. Поспішними поїздами. З пейсами і без пейсів.

А на зал. двірець виходять польські студенти і кричать кожному з них на привітання:

— Нєх жие!

— Єще жиєн, але юж билем труп, — відповідають репатріянти.

— — — — — — —

Як переказували мені, в найближчих днях приїздить транспортом з Берліна — Оренштайн. Гітлєрівці дали йому випити на дорогу літру рицинусу. Спішиться страшно. Заїде очевидно до „Просвіти“.

У брамі будинку зустрічатиме його голова з виділом „ін корпоре“. Опісля буде скромний комерс у дир. Маґаляса.

А опісля?

Опісля Оренштайн лишиться на посаді в „Просвіті“. Касієром буде.

— — — — — — —

Не сумуйте люди добрі, що Великдень в нас скромний. Такі часи.

Вдоволімся тим, що живемо під опікою держави культурної, де палка служить тільки для того, щоби нею підпиратися.

Маючи все це на увазі, вітаю Вас, старомалопольським:

Чесьць!

А відповісти можете — як хочете.

Chat noir.

▼▼▼▼

Модерна

Гадаєш що? Буду слізми змивати
З лиця французький, дорогий кармін,
З розпуки сукню з крепдешіни рвати
Від декольте аж до самих колін?!

Гадаєш що? Розпущу коси тії,
Що фризієр давно мені обтяв,
І за тобою з жалю, без надії
Під поїзд впаду, або скочу в став?!

Нема дурних! Не ті часи, мій пане.
Ми побороли бабський сентимент.
На вашу зраду в нас є лік: шампани,
Джез-бенд і опій... Мій комплімент!

Кляра.

▼▼▼▼

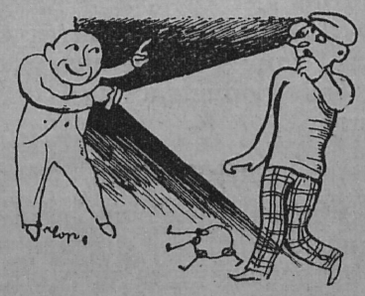

Як не дають тобі спати
Блощиці і блохи,
То світи, щоб їх позбутись,
„Даймоном“ потрохи.
А хоч хата темна в тебе
Як лісна печера,
Вломника прожене **„ДАЙМОН“**
Замість револьвера.

Нові клопоти.

Написав „Новий Час“ про 60.000 зол. для моєї ґазети з парцеляції ґрунтів. Де вони могли подітись?

ЩО ІНШЕ

Присуджений протестує:

— Я не був пяний. Я був тільки підпитий.

— Це що інше — притакує суддя. — І тому я вас не присуджу на тиждень тюрми, а на сім днів арешту.

ДИСКРЕЦІЯ

„...а наша служниця така дискретна, що ніколи не відчинить дверий поти, поки через дірку від ключа не впевниться, що можна відчинити...“

ЗАГАДКА

— Коли Англієць каже: х о д і м с п а т и?

— Вечором.

— Ні, тоді коли вміє по українськи. **С.**

Якби

Хоч не пророк я й не політик
то все таки тверджу завзято,
що й ми моглиб життям яріти,
що й ми моглиби мати свято.

Що стіл у нас не був би бідний
і в роті слиною нам плилоб,
як би так нашим свиням рідним
всадити по пів хрону в рило.

Що ми про клопоти забулиб
і всі баби булиб до речі,
як би так в кожній яйця були
і як би їх припік у печі...

Що в нас була би навіть втіха,
й булоб весело на ґаївці,
як би під церкву Зельман зїхав
а проти нього гітлєрівці. К.

Коментарі зайві

Якщо видаєте ґазету ідеольоґічну, прінціпіяльну, самостійницьку і т. д. -ічну, -альну і -ицьку, маю для вас раду.

Можете не вияснювати нічого, нічого не впоювати, а по кожній статті, якої не розумієте самі, писати:

„Коментарі зайві.“

Саме маю таку ґазету.

„Якщо німці й українці будуть дальше робити так, як дотепер, то недалекий той час, коли кожний поляк буде русофілом, а кожний русский польонофілом. Пояснення зайві“.

„Отже націоналізм є шкідливий і в своїх наслідках погубний — каже еп. Хомишин. Коментарі зайві.“

Так пишіть ґазету. Яка буде з цього користь — коментарі зайві.

Чи вас ваші читачі зрозуміють і думатимуть так як ви — коментарі зайві.

І чи ці редактори вмілиб інакше написати — коментарі зайві.

Міркую: Хочеш видавати ґазету — видавай. Писати хочеш — пиши. Висилати хочеш — висилай. Хочеш політику робити — роби.

В той спосіб, що по кожній вістці, по кожній статейці і статті пиши, так як я на кінці цього фейлетону.

Коментарі зайві.

Аль.

▼▼▼

ЦЕ ПЕВНЕ

Директор одного видавництва приходить до бюра й питає панночки:

—Дзвонив хто?

— Дзвонив, пане директоре. Я не розуміла хто, чого, але на кожний випадок впевнила, що ще до свят щось від вас дістане.

НЕ ПОМОЖЕ

— Кажете, що безсонність можна вилічити простим способом?

— Так вистарчить числити поволеньки до 100.

— Це добре, — але на безсонність терпить мій трилітний синок, що не вміє числити до сто.

ПРОВІНЦІЯ

На святах ґостина. Ґосподиня дому приладила стіл а на столі паперові серветки.

Ґість: А то дбайливі, навіть про папір не забули. **С.**

Під гомін дзвонів

Є якась романтика у Великодних святах.

Вибачте за слово — свиняча.

І коли почнеш журитися святочним числом, коли по весні і жінчиних натяках усвідомлюєш собі, що серіозно — Великдень, ця романтика переслідує невпинно, день і ніч, на кожному кроці, в дома й на вулиці.

І переслідує чоловіка привид кишок, ковбас, шинок, усміхнених рил з хроном — усі ті реквізити, без яких Великодні свята булиб тільки сірою імітацією Великодних свят.

А кишки такі товстенькі, як директори наших інституцій. А ковбаси такі довгі, як дискусії на студентських конференціях. А шинки такі, як у Джозефіни Бекер. А на рилах така усмішка багатомовна та спокуслива, як у санаторів.

І хочеться кликнути назустріч небу весняному, блакитно-зеленому:

„Думи мої, думи мої,
Лихо мені з вами."

*

Ото то й лихо. Найдіть мені нині солідну свиню, а я вам доземно поклоном вдарю. Бо я не бачу. Скрізь — самі підсвинки. Риє ото який, думаєш от — нарешті солідна свиня, а придивишся...

Сохрань, Господи, як усе зводиться нінащо!..

І ходять ті підсвинки по світу і світ запідсвинюють і ходить за ними туга моя.

Може... Може якби так ще прижарити добре, та присмалити та хрону втерти одному й другому — може ще увійшлоб.

Але хто має жарити? Хто хрону втре?

Діоґене! Дай мені свою лямпу, бо їй-Богу у білий день нічого найти не можна!..

*

Але от згадав хрін.

Дешевенька собі приправа, непомітна, а міцна, як життєва льоґіка. Без хрону і свята не свята. Поетично кажучи, хрін — точка над „і". Яке „і" без точки? Гачок до вудки — не „і"! Які свята без хрону?

Але скажете, читачі святочні, післяплатничі, що я розходився з хроном, як дяк з окулярами. Або циган на ярмарку...

Тотож бо й є. Що й хрону у нас нема. Робимо усе святочно, велично, а хрону — забудемо дати. Приміри: Ундо, репрезентація, бойкот, жалоба, принципіяльність.

А така дешева приправа...

А знаєте, чому не даємо хрону? Боїмося терти. Треба поплакати трохи. Але зате як подаш потім — в носі закрутить, забє горло — як має бути. І смакує.

*

На сполох бю. Як великодні дзвони. Апелюю до громадян, що мають серце націоналіста в грудях, ундівську леґітимацію в портфелі і „Громадський Голос" у кишені:

Вчімся терти хрін! І як виховуємо свинь — то солідних!

Щоб було чим похвалитися перед світом.

Авреліян Ріпа.

Обливаний понеділок

Ревізоністичний фокус Ґітлера і реакція союзників.

♥♥♥♥

ІВАН ЧЕРНЯВА.

БУЙДА НА РЕСОРАХ

Ти знову шлеш мені давні настрої
слотливих ночей і віч з аметисту.
І хочеться чомусь знов іграшки дурної,
хоч записав її на чорну листу.

Я-ж вирікся тебе...
Слота бурліла,
пружучи хвилі важкі й неохочі...
Ти при мені стояла тиха, біла
й дивилась довго жально в мої очі.

Пощо я хочу йти до тебе в хату?
Чому я весь скомлю, горю від вчора?..
Невже, щоб знов в слотливу ніч сказати,
що моє серце — „буйда на ресорах"?

АНҐЛІЙСЬКА ХРУНІЯДА

Ходження на чорну каву стало вже популярним навіть в Анґлії. На днях приїхав до Львова анґлійський льорд Бекстон і пішов до президента др. Дм. Левицького на „чорну каву". Польські кола уважають це як анґлійську хруняду.

ДЕЛІКАТНИЙ

До редактора приходить журналіст і питає:

— Я хотів довідатись чи стаття, яку я послав тому тиждень, буде надрукована?

— Бачите, ваша стаття дуже гарна й добра. Але вона така ніжна і делікатна, тож сумніваюся чи вона витримає в друку.

ДОБРІ ЧАСИ

Стефко їде до дому на свята. На стації в Куликові чекає потягу і забавляє себе розмовою з урядовцем руху.

— Що то значить техніка, говорить, подумати, що тому сто двайцять років ще не було залізниці.

— Так, так, відповідає урядовець, тоді ще були добрі часи для нас, залізничих урядовців.

ТЕМПО

— Як там було на концерті?

— З початку все йшло гарно, але потім вже було пізно, то почали співати двоє нараз, правдоподібно тому, щоби скорше скінчити.

Трийцять срібняків

— Чи пан конзуль Пилат є?

— Є. Кого маю зголосити?

— Прошу сказати — Юда.

За хвилину:

— Пан Юда?

— Маю честь представитись: Юда з Ґеснарег. Ви — пан Пилат?

— Так.

— Ексцеленція позволять. Довірочно. Я вчора чекав у каварні, де ексцеленція заходять, випив три чорні, а що не мав чим заплатити...

— Прошу скорочуватися.

— Скорочуюся. Тут є одна партія. Прінціпіялістів. М. і. я теж належу. З цікавости пішов. Але обмотали мене...

— Прошу себе перескочити!

— Перескакую. Я консерватист, позитивіст і реаліст. Не люблю гумбуґу. А ці...

— Ми чули про те. Наша політична поліція слідкує...

— Знаю. Я мігби вам послужити. Страшенне ненавиджу прінціпіялістів. Шкодять цілій нації. Я позитивно працюю. Моя совість наказує ліквідувати такі прояви.

— Можеб ви поминули ту совість?

— Поминаю. Я просивби тільки на одну ґазетку підмогу. Хочу видати тижневик позитивістичний; буде називатись „Рецензія".

— Кілько?

— Пятьдесять срібних.

— Здурів! Двайцять дам!

— Ексцеленціє! Ваша справа, щоб така ґазета виходила. Я з цілою фамілією буду писати статті.

— На чорта нам ґазета! Ані сотика не дам!

— А сорок?

— Дам двайцятьпять.

— Ну так, щоб ні мені ні вам: трийцять!

— Рука!

Стиснулися долонями і Юда усміхнувся:

— Прохаю не забути. Може яка посадка...

— Ну, ну. А як ви його назначите?

— Я вам скажу. Нині буде засідання виділу. В ґетсеманськім тороді. Я просивби пару шпіцлів...

— Пане, ви забуваєтесь! Ми не маємо шпіцлів! Ми за моцні, щоб шпіцлів потребувати!..

— Перепрошую, ексцеленцію. Ну, то пару аґентів. Від публичного безпеченства.

— Що інше. Шість буде вас чекати на розі коло бару „Картаґіна". До побачення.

Юда скривився.

— Ексцеленція вибачуть, але я мав дістати зачет. Може завтра...

— Ага...

Пилат добув чекову книжечку, підписав чек на 30 срібняків, платних льоко Єрусалим за три дні і пішов.

Юда кланявся:

— Слуга пана директора! Підніжок вашої милости! Руки цілую!

— — — — — —

Так сьогодні, по культурному продавалиб Ісуса Христа.

О. Г.

——o——

СВОЄ

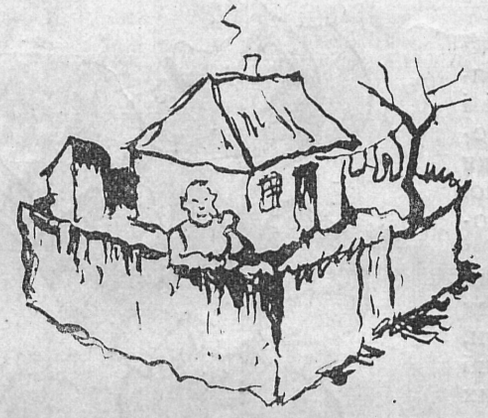

Своя хата.

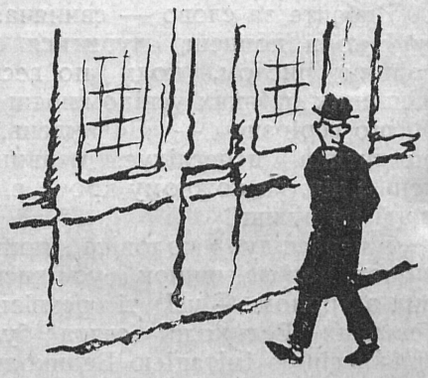

Чужа хата.

Свій пес.

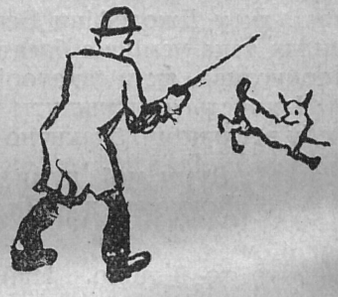

Чужий пес

ХРЕСТИНИ

(Автентичне)

— Отже Ви хочете охрестити сина на імя Автонома? Скажіть будь ласка чому вибрали таке імя?

— А то, прошу єґомосця — такий рідкий святий, що не має богато роботи і буде над синком добре пантрувати **С.**

РАХУНОК

Ваша суджена кільки має літ?

Як не числити неділь і свят то має 30 років. **С.**

Дзвони

Ти знаєш: Кажуть срібні дзвони,
що час поволи в безвість кане,
що, ніби камінь, глибше тонем
у сірих буднів океани —

що ось між нами непомітно
ще один рік жолобить прірву,
аж ті роки усе підітнуть
розділять нас на вік, розірвуть —

і прийде день, коли під дзвони
у нас вже серце не задрогне
а тихо й мовчки сльозу зронить,
над чимсь похованим застогне.

Ака.

——o——

СВАРКА

Жінка: Щоб ти знав, усі мущини є ідіоти.

Муж: Не всі, бо є дуже богато нежонатих. **С.**

ОСВІДЧИНИ

Сват: Маю для Вас дуже добру партію. Мусите гарно оголитися, взяти чистий ковнірець і підемо!

Жених: А як з цього нічого не буде? **С.**

І ЧУЖЕ

Свої коні.

Чужі коні.

Своя жінка.

Чужа жінка.

(в ілюстрації арт. І. Іванця).

Кажуть що...

Англійські парляментаристи блукаючи три дні по вулицях Львова не найшли на них ніодного політичного вязня.

Зустріч міністра Бека з послом Ст. Бараном скінчилась так, що мін. Бек збаранів а пос. Баран бекнув.

Т-во „Відродження“ у Львові вислало до президента Рузвельта протест почувши, що 7-го квітня випили в Америці півтора міліонів літрів пива.

Членица УНДА пос. Мілена Рудницька, якій член радикальної партії пос. Макух закинув, що вона своїми потягненнями пошкодила нашій справі перед Союзом Народів, братиме на майбутнє зі собою пос. Макуха як помічника для своїх дипльоматичних потягнень.

о. др. Й. Застирець рішив не писати більше святочних гумореcок, а занятись виключно будовою українського театру у Львові.

Новозасноване похоронне підприємство „Харіс“ звернулось до своїх постійних клієнтів, щоби з огляду на Великодні Свята, у власнім інтересі не покидали масово цієї Долини Сліз, а зголошувалися чергою і подбали за абонаменти.

——o——

ТИМ, ЩО ЖЕНЯТЬСЯ

— Приятелю! Амор пострілив мене з луку, женюся!

— Ну щож — дай Боже щастя, раз пізнаеш ти, неуку, першу частину Божеської комедії. **С.**

ШЛЮБ.

Пан молодий — (трохи підпитий) — присягає:

Я — а хтож?
Беру — а щож?
Собі — а комуж?
Тебе — а когож?
За жінку — ну та певно!

С.

ІДИЛЛЯ

Муж у гніві: Як не перестанеш, то підріжу собі горло!

Жінка: Касю, дай панові гострий ніж. **С.**

ОЩАДНА

Знайомий до вдови: Бідний Михась, та скоро йому вмерлося.

Вдова: Так, Бог не був ласкав, лікарства було би ще на місяць вистарчило. **С.**

ПРИСУД СОЛОМОНА

Недавно один наколесник, званий теж у нас вельоципедистом, біциклістом або роверистом, переїхав на селі гуску. Звичайну господарську гуску, вигодовану на добрім харчі. Тому, що спортсмен мав чутливе серце, зупинив свою машину, чи пак: ноги і як льояльний громадянин запропонував господареві відшкодування. Але 2 зол. було таки за мало. Селянин домагався 5 зол., кажучи, що за це „пан“ зможе взяти собі гуску. Наколесник не хотів гуски, а волів дати 2 зол. Їхати з гускою, ще й неживою і вбитою власними... „руками“ себто ногами. Закликали війта. Цей рішив справу:

— Куме, беріть 2 зол. від цього пана. Я додам вам 3 зол і беру гуску.

Всі були вдоволені.

——o——

ПРАЦЯ

Молиться робітник, поклони бє і все зітхає: дай Боже праці.

— А що ви з фаху?

— Грабар. **С.**

ХУДА БАБА.

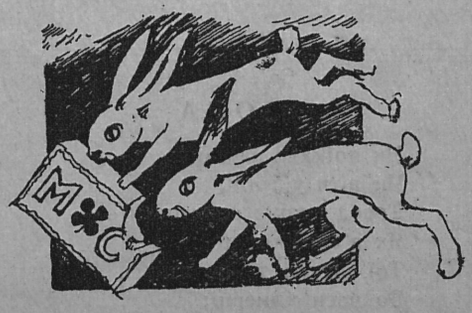

Вийшов пан-отець під церкву
Людям пасху посвятити,
Та як глянув на свячене
То й почав людей сварити:
Та хибаж вам безбожникам
Місце в небі мож добути —
Як забули ви, що баба,
Завжди мусить товста бути!
Та хибаж я не навчав вас,
Що казали нам пророки:
Не даш бабі **М. С.** масла,
Западуться в неї боки.

——o——

На маргінесі польсько-большевицького зближення

(Є старий традиційний славянський звичай обмінюватись на Великдень писанками. За світової війни москалі підходили на фронті аж під дроти „христосуватись“ навіть з ворогами).

— Слиш Пан!.. Єсть у Тебя яйцо?

* * *

Гей деж ти теперки кохана дівчино
Яку покохав я ще перед літами,
Чи сидиш в альтані, як було передше,
Весела, у ясній шовковій піжамі...
І чи той котик (здається, що „мурза“?)
Муркоче, поклавшись на зеленій софі —
Хто у тій хвилині сидить поруч тебе
і подивляє твій чудовий профіль?..
І чи ще носиш малі пантофельки:
Такі ясно-сині, як погідне небо —
І чи часами у самотний вечір
Тобі не тужно й нікого не треба?..

Славко.

ЗАПОПАДЛИВИЙ

„Коханий, оце хтось прийшов і хоче з тобою говорити“ — каже молода жіночка до чоловіка.

„Хтож це? Ти його знаєш?“

„Коханий, я журюся, що ти так кашляєш і я казала йому прийти...“

„А, якщо це доктор — прошу“

„Коханий, це не доктор Це агент з „Карпатії“.

ГОНОРАР „НАТУРОЮ“.

Серед адвокатів скрута. Хоча злодіїв більш як колинебудь і довжників — тьма-тьменна, що і в гадці не мають платити довгів, — хто рискував би нині кошта процесу? Тому один із них умовлявся зі своїми клієнтами, щоби платили йому у натурі. Швець давав черевики, кравець убрання, крамар — харчі. Цими днями трапився цьому др-ові Х. такий випадок. Клієнт, що винен йому гроші, каже:

— Але гонорар, пане меценас, можу заплатити вам своєю працею при нагоді, як будете потрібувати. Тепер це неможливо.

— Чому неможливо? Я прийму і тепер. Знаєте, які тяжкі часи.

— То мусите з ким порозуміти-ся, щоби вам допоміг зробити огонь у вашім домі...

— А це чому?

— Бо я з вогневої сторожі.

ПОСЛІДОВНІСТЬ

— Так мої панове, я вже ніколи не кричав „хай жиє“! А це тому, що я завжди послідовний, а крім цього маю власне похоронне підприємство. С.

КОРИСТАЙТЕ З НАГОДИ!

На вул. Соняшній ч. 47. прохожі з нагоди свят жидівської Пасхи можуть запримітити таку вивіску:

МАЦА ТАНЬО
БО В ПІВНІЦИ.

МОДА

Чи поїхати на свята,
Чи піти у гості,
Треба краще зодягнутись
Як в Великім пості.
Тої штуки ти не втнеш,
Бо часи химерні;
Хиба одяг собі зробиш
В ДУФАНЦЯ МАЙСТЕРНІ.

——o——

НЕ ВДАЛОСЯ

Одного з наших директорів зачіпає пізно в ночі на вулиці якась „дама“.

— Пане старший, дуже мені така довга борода подобалась.

— Ну, то собі запустіть, — відповідає старший пан і скоро відходить. С.

ХТО ЩАСЛИВИЙ

— Я чув, пане раднику, що ваша дочка вийшла замуж. Хто є тим щасливим?

— Щасливим? Очевидно я.

НА ЗАЛІЗНИЦІ

— Добре, що не прийшла контроля.

— А чому, чи ви їдете без білету?

— Ні, але я їду в переділі для курців, а зложив заяву, що не буду курити і не курю! С.

РЕКЛЯМА

У Золочеві проти цвинтаря є шинок. На вивісці шинку є таке:

„Ходіть до середини — бо тут ліпше, як напроти!“ С.

Ощадність і театр

Ощадність це дуже важна річ. Давніше ніхто не щадив, бо не було Товариства „Ощадність“, але тепер усі хочуть щадити та не мають що.

Мені самому прикро. Читаю „Щадіть і складайте в Центробанку на книжочку, бо це одинокий наш кооперативний банк, а кооперація потребує готівки для відбудови“...

Це кожному зрозуміле. І нема такого патріотичного українця, щоби інакше думав.

І я також. Тому за всяку ціну почав щадити — відкладати по сотикові і складаючи цілий рік, наскладав цілих 5 злотих та вирішив занести їх перед святами до Центробанку. Вже навіть завинув у папірчик і роздумував як то я з гордістю відчинятиму в новім льокалі Центробанку, на вул. 3 Мая, двері і як там голосно складатиму заяву: Панове! В звязку із зазивом в нашій пресі я відмовився від тютюну, папердів, сірників та запальнички і дю гірко заощаджену квоту складаю як ознаку почуття національної гідности як патріотичний протест, як засіб для красшого завтра як... і з такою думкою, укладаючи текст промови, пройшов вулицю Руську, Ринок, минув Віденку і доходив на ріг 3-го Мая.

Та тут, на чорта скортіло мене купити найпатріотичнішу українську газету.

Перекинув оком і стоп!

Читаю: „Складайте тільки в П. К. О.“... Ще раз приглядаюсь: Стоїть як бик.

Що воно таке? — думаю. — Чи змінилася орентація, чи то взвязку з Гітлєром таке вийшло.

Йду і не йду. Кілька разів завертаю. Вже був під самими дверима.

Ні! Не можна. Як дисципліна то дисципліна. Коли вже наші газети пишуть, то знають що.

І не пішов до Центробанку, бо ніколи в житті душею не кривив, все держав патріотичний прапор високо.

Пустився до П.К.О. Йду і знову укладаю промову: „Будь ласка панове... На зазив нашої преси складаю“...

Але гов! По якому я то скажу: Ануж не зрозуміють?...

І вийшла заковика. Перший раз у житті я схрунив (нехай читачі „Зиза“ мені вибачать) і таки не пішов. Не міг... Язик не тее...

Та якось так щасливо впав на іншу геніяльну думку: Заніс тих 5 зл. до Театральної Кооперативи на уділ і застеріг собі, що це з приводу будови салі. „Панове“, кажу, ще перед смертю хочу побачити салю, яка будується вже пів століття і тим перевищила навіть Соломонову святиню. Тепер коли о. др. Застирець рішуче повів акцію, я певний, що до зими наша столиця на глум усій провінції дорівняє Козові, Копичинцям, Демаморичам і таки буде мати салю“...

Начальний директор Театр. Кооперативи пошкрабав себе в бороду та кинувши оком через окуляри сказав:

„Що Ви є патріот, то нема сумніву, але не здаєте собі справи: Як ви думаєте усунути з театральної площі будку з вуглем? А ту стару машину? Бачите, як воно!.. А в нашій дирекції нема Гітлерів, ми звичайні смертні люди“...

Так скінчив, подякував, а мені спав камінь зі серця... **Патріот.**

——o——

Будова історичної салі у Львові

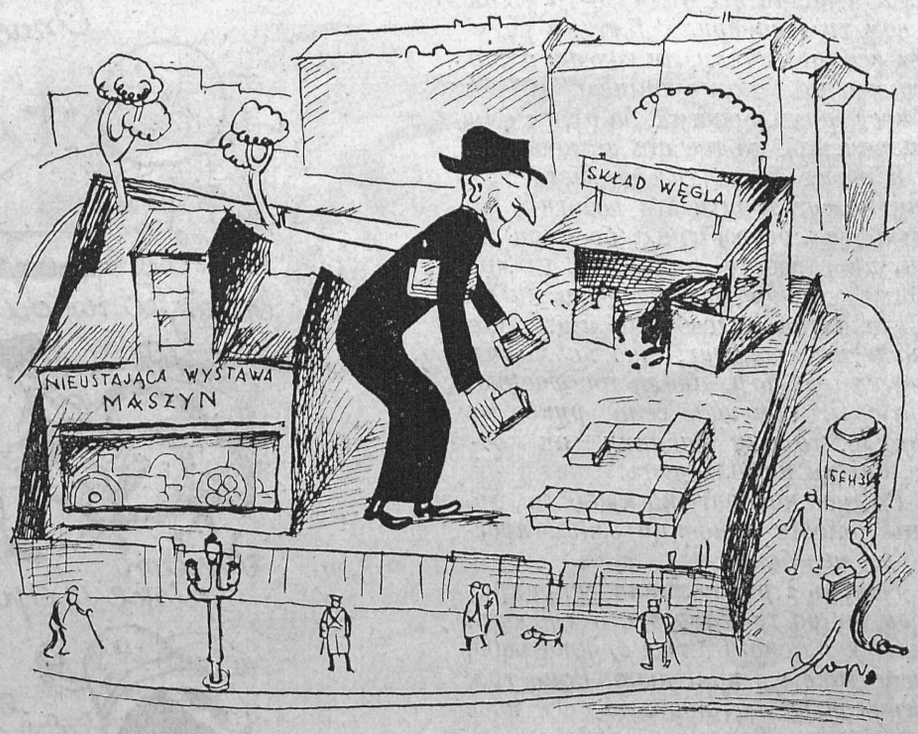

о. др. Йосиф Застирець виведений кунктарством Комітету Будови Театру з рівноваги, взявся енергійно за будову салі на театральній площі при вул. Сапіги.

МРІЇ

Муж сидить задуманий:

— Моя жінка важить 80 кіля. Кожного року їде до Карльсбаду і тратить 10 кіля. За десять літ я буду вільний.

У ФРИЗІЄРА

— Прошу мені зголити на пробу одну половину бороди. Я подивлюся чи мені з тим до лиця.

В СУДІ

С у д д я: Вже десятий раз ви карані; за крадіж, ошуканство, розбій, пянство...

— Пане суддя! Прошу ласкаво трохи тихіше, бо там на салі сидить мій будучий тесть.

——o——

Ах весна. Я чую, знаю,
Відчуваю, що йде вона.
На небі заясніло сонце,
В газетах весняні анонси
У радісний вдаряють тон:

15 травня
в Черчу
вже сезон!

Інформації та проспекти висилає: Управа Живця Черче, п. Рогатин.

ЧЄСНИЙ ДЄДЬЮ!

Єкби цалий чес були Света, то би се вам тиж наверило. Вже ни рахувати ведлуґ трунку, ци єдзене, але й того, що ни ма затрудніне і чоловік робитсі трумпльоватий, бо праце ему призначена і на тое він петнований.

Я іно се дивую тим по містах. Єк вони можут ходити без роботи і що тілько там безробітних, бо хлоп на селі, ци є робота, ци ни ма, то мус робити; єнакше би се страва писка ни імала тай охлевби на ніц. Але воно з того походит, що по містах дают си фольґу, бо за тое фасуют, а на селі, аби цале село руков ни кивнуло, то ему фасунку ни дадат, ані ни пофольґуют.

Всьо се наверит іно праце не, хоцень чоловік найвенци зміни прагне і за нев банує.

Таженъ і рідна жінка сприкрит се єк ше до того терпка, а худобині паше єк млісна. І з тим друдна рада. Бувае таке і з політиков. Вона тиж наприкритсе, бо щос люде все нове віпантруютъ. Такженъ і партії.

За моєї памяти — а воно нисавні роки — то наші партії декілька раз се перезивали. УНДО називалосе колись „нацальдимократи", потім, єк вибухла Україна, „трудова партія", а вже по войні, то так єк типер.

Радикали хоцень се перизивали, то їх се то ни тримало. Знаю, що до войни були „руські радикали" по войні „хлопи радикали", а тепер сам ни знаю як. Але з того і так ніц ни виходит, хоцень се партія перезиває, хіба що на зміну, аби се так нинаверила. Програм відав жи такий самий. Докладни того ни знаю, бо й ті ни знают, що се тим труднет, але і програм ше ніц ни показуе. Програм піше тое, що вобіцеют, а що дадут то нікому ни мож знати. Наші дают всьо, бо ніц ни мают, а землю, то кужда партія тиж дае.

Большевники, тому петнацеть літ, тиж всьо давали. Я був тоди в плену єк там се так завіхтимило, єк нарід се ґзив тагінь скаженій від радости, а типер шо? Ни доста, що панцьку землю ему відібрали, але ше й свою. Навітъ з хатів повіганяли тагінь псїв. На, їж трибу колис ни вмів свого шенувати! Найтежчи, аби за мордюк хопити, а потім, то й дуба ставай — ни поможе!

В нас тиж було се з тими большевниками вже зачело. Навітъ пани на кому се пісали, але увиділи, що й куди і мают того вже доста. Тепер вже Ґітляри того хочут. Ше не знав що з нього вийде. Ґітляр Ґітлярови нерівний: Хто знае ека в нього моц на тото, бо сили замало, треба й розуму.

Та нема чого на чуже се дивити. Свого ліпше пантрувати.

Сус Христос колись повів: „Борше верблюда през голку пройде єк багач до Царства Небесного". — Таке і нашому з політиков. Ніґди на свое ни вийде. Ци туда, ци сюда ни вобстане. Бо всьо се мішее: партія з падтійов, програм з програмом, тому, що еднаке. Ніхто се през тото ни визнае. Я тиж і мислю си, що й ви...

А на тім зістаньте здорові і зичу Вам Света файно та красно обпровадити.

А тото пісав
Грицько Гуцайло-Гуцьків.

——o——

З рисунків малого Ромця

ПРИЧИНА

— Чому не йдеш до Льонка на свята? Ви може на „воєнній стопі"?

— Ні, на „процентовій"!

ПЕРЕЛІЦИТУВАВ.

— Як я був минулого року в Ґренляндії, то там було так зимно, що чорна шерсть мого собаки зробилася біла.

— То ще нічо! Як я був у Африці, то було так горячо, що моя біла щіточка до зубів зробилася чорна.

ЗЛОСЛИВИЙ.

— Я нераз сміюся з власної глупоти.

— То ви мусите мати дуже веселе життя.

З КЛЮБУ СТАРШИХ КАВАЛЄРІВ

— А я Вам кажу, що тепер нема вже порядних дівчат.

Дир. Скрипка: Переборщуєте, пане товаришу, є — тільки дуже дороґі.

С.

——o——

ОГОЛОШЕННЯ

Чи варто сьогодні жити на світі, в добу кріси, краху і крови, коли за півдармо, за сто золотих, можете мати роскішну домовину з постілю, якої не витягне зпід вас екзекутор, світло біля неї, за яке не платитимете магістратові рахунку і гріб з прегарним видом на околицю Льва-города. Зголошення приймає телефоном ч. 14-64 або особисто: **„Харіс", Львів, Корняктів 3.** Там можете тепер оглянути листи від небіщиків з подякою за солідне виконання.

Кожне місто ринок має
І ратуш і вежу,
Кожне сикавку тримає
І гасить пожежу.
Та пожежу Великодну,
Що горить у шлунку,
Можна легко загасити
Тільки добрим трунком.
Чи ти брате з Копичинець,
Чи ти з Теребовлі,
Купи вина до гашення
В **НАРОДНІЙ ТОРГОВЛІ.**

ПРОВОКАЦІЯ

— Петрусю, якби я тепер скочила в воду, ти рятував би мене?

— А як я скажу „так", — ти скочиш в воду?

ТОВАРООБМІН

Жінка, що купила у склепі лапку на миші, приносить її на другий день і невинно питає:

— Чи не моглиб ви мені вимінятн цю лапку на фунт соли? Я вже всі миші вилапала

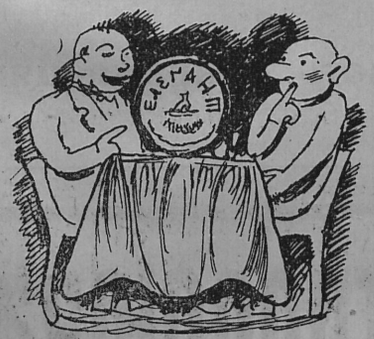

ВЕЛИКОДНА СВАРКА

Чіпилася жінка мужа
Стала йому докучати,
Що на Свята спекла бабу
Тай нема чим люкрувати.
А чоловік вхопив чобіт:
Перестань мене журити!
Замість люкру можеш бабу
ЕЛЄГАНТОМ помастити.

Великодні дзвони в Німеччині

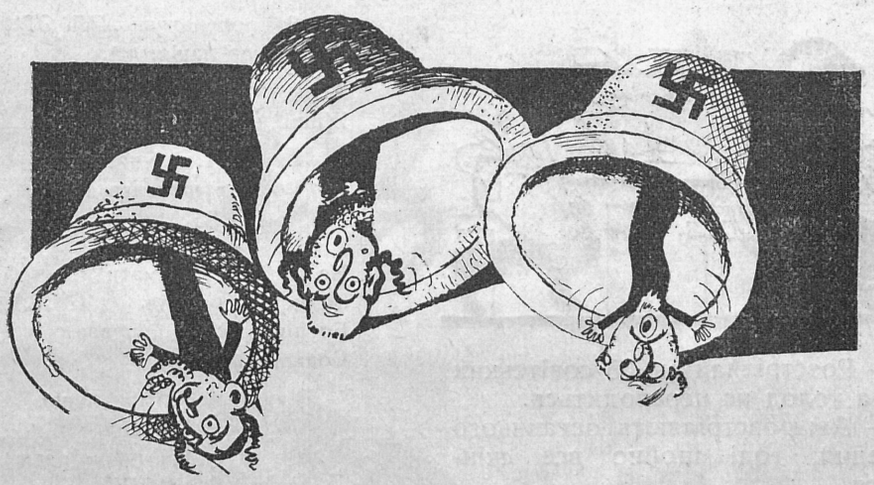

Гітлерівські дзвони найголосніші в ті свята.

ДОБРЕ ВИХОВАННЯ

Суддя: А чому ви подали фалшиве прізвище, як вас арештували за крадіж?

Обвинувачений: Мене вчили дома, щоби я шанував своє чесне прізвище.

РАДА БЕН-АКІБА.

На біса нам печи торти,
Казав Бен-Акіба,
Коли не всі нині мають
По шматочку хліба.
А як гостей ціла копа
До хати присуне,
То подай їм хліб-грагама
Й цукорки з **„ФОРТУНИ".**

——o——

ПЕРЕДВОЄННЕ

Бесідник (на астрономічному викладі): Мілїони років крутиться земля на своїй осі...

Слухач: От вісь! Мабуть передвоєнне залізо.

ЗУБ ЧАСУ

Одно німецьке подружжа вибралось по сорок літах на свята до родинного села на свята. Першого дня вибралися до ліса, де колись як ще були нареченими вирізали на дубі свої імена: „Walter — Lizel" а в середині серце. Але зуб часу позатирав деякі букви і романтична пара прочитала на дубі: allter ..esel.

ГОСПОДИНЯ

— Як там Іренка, чи ви вдоволені з курей?

— Дуже! Подумайте, до тепер ні одна не знесла зіпсутого яйця.

НА СВЯТА

Як полісу з Карпатії
Принесеш до хати,
Можеш сміло за стіл сісти
І розперезатись.

Можеш їсти що захочеш
Й пити без тревоги,
А вже жінка не заплаче,
Як „натягнеш" ноги.

——o——

ЦЕ КОШТУЄ НЕРВІВ

— Ох, пані, я вже ледви втримую нерви! Мій чоловік лежить хворий, а я мушу день і ніч мати на нього око.

— А хіба не маєте доглядачки?

— Та власне тому, що є доглядачка.

З МУЗИКИ

— Чи Ви Пані любите фортепян?

— Дуже!

— То чому його так мучите?

З ПОЛІТИКИ

Що в Броварах штрайкували,
Не велике диво —
Бо там кожний волів пити,
Як робити пиво.
А ми на це не зважаймо,
Не заходьмо в лайку,
Пиймо, друзі, Львівське пиво
І не буде штрайку.

МАЮТЬ ЩАСТЯ

— Знаєш, коханий, яке то щастя, що ми маємо всього троє дітей!...

— Чому, кохана?

— А от читаю в часописі, що кожна четверта дитина, що родиться у світі, то китаєць.

ПІСЛЯ РОЗСТРІЛІВ У БОЛЬШЕВИЦЬКІМ РАЮ.

— Розстріляли аж 55 совітських риб, а голод не переводиться.

— Аж розстріляють останнього оселедця, тоді щойно все скінчиться.

◆◆◆◆

Як веселі та щасливі
Хочеш свята мати,
То памятай, де дарунки
Мусиш купувати.
Бо не купиш черевиків
Для жінки, чи тети,
Як на Ринок не заглянеш
До склепу **„КОМЕТИ“.**

МУЗИКАЛЬНИЙ

— Ви розумієтесь на музиці?

— Так, досить.

— А що це таке, що тепер грають в радіо?

— Це фортепян.

Що викличе в господині
Настрої рожеві?

З кооперативи „ПЛАСТ“
Цукор ванілевий.

А як купиш сухі дріжджи
Жінці до печива,

Будеш і ти вдовлений
І жінка щаслива.

ГАГІЛКА.

Не хотіла мене мати
За першого дати,
Бо він в жида купував
Солялі на рати.

Віддам тебе, моя доню,
За того хлопчину,
Що за гроші, чи на рати,
Купує **„КАЛИНУ“.**

СВЯТОЧНІ ЖЕЛАННЯ.

Христос Воскрес! Дай вам Боже
Хоч сто літ прожити,
Від Глушевського що року
Два футра купити.
Кожному, що через літо
Грошей призбирає
Ю. ГЛУШЕВСЬКИЙ „Свят веселих“
Наперед бажає.

ЗАПОВІТ.

Споживайте, що хочете,
Робіть ріжні тріки —
Та на свята купіть конче
Хоч пів кіля **МІКИ.**

ДЛЯ СЕБЕ

— То Михась, кажете, оженився, а не повідомив своїх знайомих.

— Слушно — він оженився для власної приємности. **С.**

Кооперативний Банк

„ДНІСТЕР„

у Львові, вул. Руська ч. 20.

УДІЛЮЄ ПОЗИЧКИ векслеві і іпотечні, зачети на підклад якцій і т. п.

ПРИЙМАЄ під найкориснішими умовинами вкладки в краєвій і заграничній валюті.

ПЕРЕВОДИТЬ купно й продаж всякого рода цінних паперів.

ПЕРЕВОДИТЬ торговельні операції.

ПРИЙМАЄ вплати на рахунок третих осіб.

ПОПИРАЄ діяльність других кооператив.

Адреса для телеграм: „ДНІСТЕР“, ЛЬВІВ.

ТЕЛЄФОНИ: чч. 5-47 і 80-50.

Інформації в справі обезпечування і позичок уділюють агенції „Дністра“

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КООПЕРАТИВНИЙ БАНК

У ЛЬВОВІ

У ВЛАСНОМУ ДОМІ

ПРИ ВУЛ. ТРЕТЬОГО МАЯ Ч. 15

Приймає вкладки ощадности.

Конто ПКО. ч. 143.467.

ALOE КРЕМ і ПАСТА ДО ЗУБІВ

Вже продають у крамницях

ЧИМ миємося? МИЛОМ Центросоюза
шиємо? НИТКАМИ
світимо? БАТЕРІЯМИ

„Зиз“ виходить двічі в місяць. — Адреса: Зіморовича 3. Ч. телєфону 57-79. — Річна передплата 12 зол., півріча 6 зол. чвертьріча 3 зол. Поодиноке число з портом 60 сот. В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Відповідальний редактор РОМАН ПАШКІВСЬКИЙ.

З друкарні Вид. С-ки „Діло“ у Львові.

Należytość pocztową uiszczono ryczałtem.

Рік X. Ч. 9. Львів, 5 травня 1933. Ціна 50 сот.

ЗІЗ

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ ХРИСТОВІ

Взвязку з ухвалою студентського проводу, ходять поголоски, що студенти затримуватимуть прогулькові потяги на зїзд молоді 6 травня до Львова.

Малий Ромцьо:

Ади... не пускають на зїзд!

Травневе

Нераз прецікаво старий альбом взяти
Чи томик поезій, де все — давнина,
Обтріпати порох, розкрити й читати:
„З квітками, як пташка, надходить весна...“

В тюрмах „робітничих“ сидять чорнороби.
Счорнілі обличча, надії — нема.
І виють шакалі. І суди „люд“ робить.
„З квітками, як пташка, приходить весна...“

Минають Версалі. Назначені дати.
Все ближче і ближче це слово — Війна,
За нотою — нота. Дрімають — гармати.
„З квітками, як пташка, приходить весна...“

Ідуть телеграми, протести й заяви.
Вертається давнє. Знід споду. Із дна.
За кожним кордоном проходять розправи
„З квітками, як пташка, приходить весна...“

І сунуть парадно, ідуть дефіляди,
Гудуть барабани, аж лине луна.
Зближається міцно доба маскаради.
„З квітками, як пташка приходить весна...“

Десь дядько закуняв. Іде екзекутор.
Полісся — вмирає. Підгіря — кона.
Данина й податок всміхаються люто.
„З квітками як пташка, приходить весна...“

Закони природи? Чи льогіка в шалі?
Хіба позабулись святі імена,
Сократи всі, Канти, Толсті та Паскалі?..
„З квітками, як пташка, приходить весна...“

Забулися швидко їх гасла і твори
І солоддю дихне одна давнина,
Коли старий альбом старим заговорить:
„З квітками, як пташка, приходить весна...“

Яка.

Жіночі шпильки

Із двох інтелігентних жінок — інтелігентніша та, яка не веде інтелігентної розмови.

—

Із двох жінок, що так само виглядають — старша та, що виглядає молодша.

—

Із двох вірних жінок — вірніша та, яка зраджує свого чоловіка так делікатно, що він про це не знає.

—

Із двох жінок, що нам однаково подобаються, коли йдемо за ними ззаду, гарніша та, якої не побачимо зпереду.

—

Із двох жінок нещасливих у подружжі більше надії на щастя має та, якій чоловік хоче дати відступне.

—

Із двох жінок, з якими вяжуть нас ідеальні почування, частіше можемо порозумітися з тою, з якою рідше говоримо про гроші.

—

Із двох жінок, між якими вагаємось: яку вибрати на приятельку? — більше даних має замужна.

О. О.

ЗНАЄ ЙОГО.

— Позич мені 5.— зол. завтра віддам.

— Не позичу — бо я тебе добре знаю — тобі позичити олій рициновий — то ти не віддаш. **С.**

НАСЛІДКИ.

— Моя жінка ходить тепер на курси модерного варення.

— А що ви уживаєте на біль шлунка? **С.**

ПРАКТИЧНИЙ.

— Пане директоре, — вже 10 літ минуло, як я працюю і пан директор самі завважили, що я працюю за трьох, прошу підвишку.

— Підвишки не можу вам дати — але прошу, скажіть за яких трьох працюєте, то я зараз двох звільню.

СУЧАСНЕ.

Лист купця-ґросіста:

»Посилаю замовлений товар, за який прошу негайно прислати належитість після фактури.

На всякий випадок вношу рівночасно проти вас судовий позов«.

СВІЖИЙ ТОВАР.

Купець до помічника:

— Чи не треба нам замовити свіжих яєць, бо йдуть свята.

— Ні, не потрібно. Нам залишиться ще товару на шість тижнів.

Весняний репортаж

Тішуся, громадяне. Якщо я ще три тижні тому сумував, що не гітлєризуємося й не мусолінимося — то сьогодні мушу це відкликати.

Гітлєризуємося, громадяне!

Покищо у Сокальщині. Але з Сокальщини підемо далі. Покищо на жидівських шибах. Але посунемося й на двері.

Гітлєризуємося. Покищо один лікар в Городенці. Але з Городенки перекинемося на Богородчани. З півдня й півночі просуватимемо гітлєризм made in Сокаль і Городенка на Галицьку Волость!..

Хочби редакторів „Хвилі“ мала жовч залляти. Хай знають, що не даром „Наш Клич“ виходить!

*

І тішуся, громадяне! З нагоди свята „Українська Молодь Христові“.

Один мій знайомий священик з нагоди цього свята посивів. Має сина націоналіста і дві дочки націоналістки. Збунтували йому село. Загрозили батькові, що бойкотуватимуть його. І його і маму теж. За опортуністичну прихильність до ундо - радикало - католицького табору.

Але старий не піддався.

На Свято Молоді їде з цього села 17 дідуганів і 13 бабок. Бо це Свято Молоді. А вони молоді духом і молодий духом мій посивілий знайомий.

*

Тішуся, громадяне. Ще й того тішуся, що перебудовуємо життя. Підтягаємо в гору. І ліземо вгору. Пр. до „Рідної Школи“ треба аж на третій поверх лізти. Дотепер лазили ми на другий. Тепер вона підлізла. Пішла, значить, вгору!

Це від того, що націоналіст один є в головній управі. А з націоналістами завжди високо долізається. І тому, що Кузьмович хотів уступити.

А тішуся теж, громадяне, що „Просвіта“ йде в низи. Точніше вниз. От уже з другого поверху на перший зійшла. Дай Боже так далі! Дай Господи! Петренкові і на цей перший поверх важко вилазити! А виголоднілим службовикам „Просвіти“ теж.

*

Але хочу, щоб і ви тішилися. І тому повідомляю вас, що маємо у Львові скаженину, а ви на провінції не маєте. Це зрештою пізнаєте, коли прочитаєте українську пресу з останнього тижня. Але не вступні статті. Наші редактори здорові, а якщо й виявляють деяку дозу нервовости, то не з цього приводу.

Хочу повернути вашу увагу на новинки в цій пресі. 260 людей покусаних скаженими псами. Кожний тисячний громадянин Львова може на вас на вулиці собакою скочити, загавкати і покусати.

Я вже з приводу цього й на вулицю не виходжу. Якщо вийду, лічу людей і того, що тисячний, обминаю другим тротуаром.

Боюся, громадяне. Ануж покусавби мене а тоді й редактором „Курієра“ ставби.

Тож ви тіштеся там на провінції і до Львова не їдьте.

*

А ще тішуся й того, громадяне, що маємо нову українську харчівню. „Анкора“ називається. Не мали ми минувшого року ні одної, тепер маємо з десять.

Біда тільки, що тамтого року мали ми за що їсти, а тепер не маємо.

Але це байдуже. Грунт — що розбудовуємося. Творимо економічний фронт, що тягнеться від „Харчівні Укр. Громадянського Комітету“ до „Харісу“. А що ця харчівня радянофільська, то від неї націоналістові до „Харісу“ недалеко. Проста дорога. Бо відомо — ікра шкодить навіть по кількох роках, а націоналіста може до гробу завести.

Авреліян Pina.

Всесвіт

Ви маєте, пані, в собі щось з гашишу,
щось з таверни в порті над Ян-тсе-кіяном
і маєте в собі диких прерій тишу
і пянкість, що має аргентинське танго.
І маєте в собі нерв тих метрополій,
де душу закули ритми хмародерів
і маєте запах кавказьких магнолій,
з яких пяні гори і хмари в етері —
і ви як той самум що по пісках віє
як пальма, що гнеться у тропіків спеку,
а все це від того, що ви з Коломиї
а ця Коломия від світу далеко.

Ака.

Безпечний

— Ви не боїтесь влому?

— Ні, наш бухгальтер спить все в бюрі.

— Добре, а в ночі?

В школі

Учитель: За гріхи батьків покутують часто діти. Славку, скажи якийсь примір.

— Тоді як батько напише синові задачу до школи.

Мужчини

— Ті мужчини страшні. Перед шлюбом присягав мені, що піде для мене на кінець світу, а тепер навіть по хліб на ринок не хоче піти.

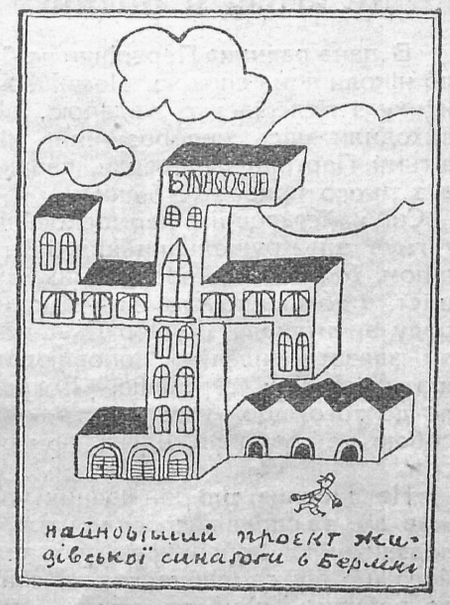

найновіший проект жидівської синагоги в Берліні

Нова німецька архітектура

Скупий

Директор К. купив два льоси на добродійні цілі по 50 сот. На один з них впала головна виграна: поїздка до Парижа.

Приятелі гратулюють директорові:

— Ти маєш щастя!

— О, чорт! — каже. — Але навіщо я купив ще той другий білєт?

Не можна вірити

До Львова зїхав славний астрольог. Пан Блинський пішов виворожити собі майбутнє.

— Жах — каже астрольог, провіривши гороскопи. — Тепер уже і звіздам не можна вірити: Гороскоп каже, що ви мали вмерти вже пів року тому.

СЛУШНО.

Приїзжий з Коцюбинчик питає:

— Перепрошую Вас, де є вул. Словацького?

— Аґі! собача ма-а-а-ать! Є у Львові тр-р-и-иста-а ти-исяч мешканців а той тра-а-апив на загикуючого. **С.**

ЧИСТИЙ ІНТЕРЕС.

— Скільки заплатите мені за мою жінку?

— Ні сотика.

— Зроблено.

У ДЕНТИСТА.

— Д-р Н.: І чогож Ви такий робите крик, таж це Вас не болить.

— Пацієнт: Не болить, але я пригадав собі, що Вам треба буде заплатити.

—o—

Де згода в родині

В пана радника Перепічки не було ніколи дома спокою. Поминаючи жінку з гітлєрівською вдачою, все виходили якісь непорозуміння між дітьми. Партійні суперечки, сварки, а з цього приводу і бійки.

Син найстарший, з неомоскофілів, тягнув за Крушельницьким і Сталіном. Молодший новокличник, фашіст, а донька по мамі з польського роду вичитувала „Курієр Львовскі" як завзята ендечка, доповнювала цю фамілійну гармонію. Доходило до того, що вже від року зі собою не говорили, навіть при росолі.

Не дивниця, що пан радник уважав дім за справжнє пекло і тільки надзвичайна побожність ратувала його ще від самовбивства. Що було робити. Ходив до церкви і молився, благаючи Господа милосердя над домом та собою. Це тревало більш року. Пан радник став уже сумніватись і тратити віру, але чудо таки сталось. Ненадійно приходить тому тиждень до дому, дивиться, а його рідня вкупці. Сидять усі й говорять приязно, аж очам своїм не вірить. Що сталось? Чудо! Таки Господь вислухав...

Жінка пояснила. Обєдналися якось так ненадійно. Пішло за зїзд кат. молоді 7 травня. Одно стало читати газету в голос, друге докинуло і слово по слові погодились. Всі значить, заявились проти зїзду.

Пан радник перехрестився, підніс очі на ікону над ліжком і зітхнув важко:

Благання мої вислухані, тепер уже мир буде в хаті...

* * *

Але чудо в родині п. радника ще не мало кінця. Діти не тільки погодились між собою, але й погодились зі зїздом.

Молодший пішов з цікавости подивитись і вже мимохіть приймав участь в поході кат. молоді, старший вибрався продавати картки — види міста Львова, відбитки з образу Куриласа „Христос серед молоді", бо як комуніст любив заробити, а до доні приїхав наречений з провінції, член Кат. Союза, дуже добра партія, тож годі було йому відмовити.

Гудзьо.

—0—

ЗЛАГІДНЕННЯ ПРОТИЖИДІВСЬКИХ РЕПРЕСІЙ В НІМЕЧЧИНІ.

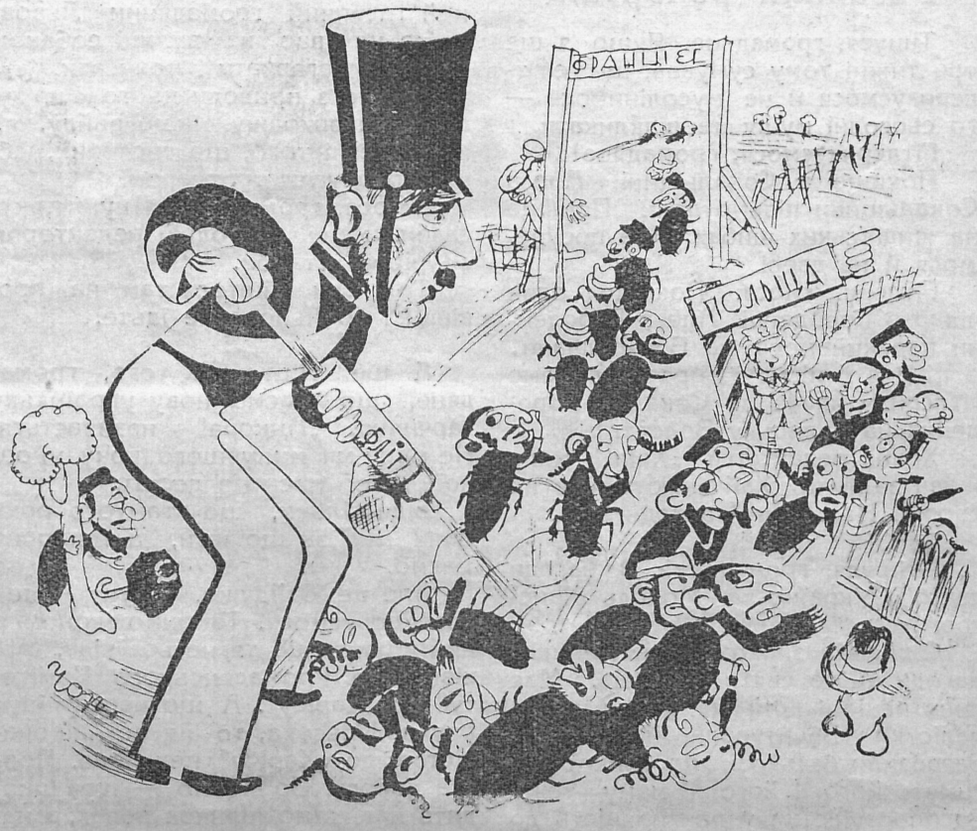

Посол Матчак, по дорозі на Зїзд II-го Інтернаціоналу в Женеві, задержався в Берліні, де конферував з Гітлєром дораджуючи йому уживати в протижидівських репресіях тільки фліту.

На зупинці

— З тими трамваями завжди так. Як не чекаєш на нього, то не треба чекати. А вже як чекаєш на бісового сина, то чекаєш і чекаєш...

На пошті

— Дайте мені значок на лист.

— За 30 сотиків?

— Може бути за 30, але найкращого гатунку.

Знак часу

Олівковер і Вертгавз пішли перший раз на змагання Україна — Гасмонея. Олівковер здивовано приглядається до грачів, до гри до руху на площі і врешті каже до товариша:

— Видиш, навіть тут відбивається кріза. Стільки людей мусить бавитися з одним мяч!

Прапрадід

— Це мій прапрадід — показує один шляхтич другому портрет якогось старого маляря.

— Міг бути моїм прапрадідом, але бісів син антиквар не хотів векслів.

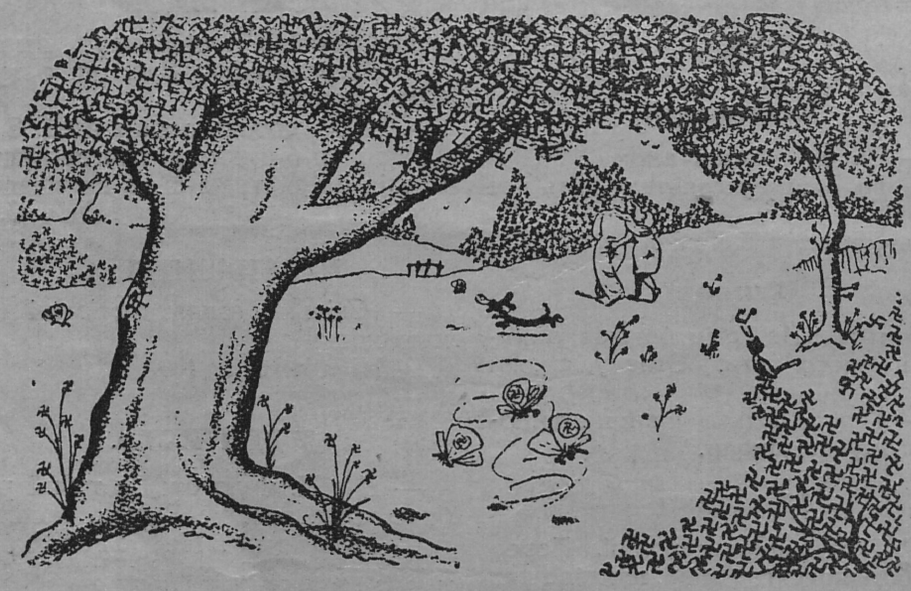

Весна в Німеччині

З великого міста

Щоденне лину думкою далеко
Тоді, коли місто в сумерк потопає
(У такі хвилини серце щось ще тямить
Від жалю й одчаю ніби завмирає...)

У малій кімнатці на третім поверсі
Відчиняю вікна, щоби десь зза світу
Приніс дужий вітер у холодних жменях
Твоє святе імя, що пахне як квіти...

А часом наставлю радіоапарат
І мені здається, що десь до антени,
Припине здалека кригом голубиним
Твоя ніжна думка, що тужить до мене.

А ніччю, як сходжу у потоки срібла,
Щоби заглушити той жаль, що як вістря
Вдирається гірко і в груди і в душу
Туга і розпука великого міста.

Славко.

— о —

Проєкти

Думаю нераз вечорами над ріжними проблємами і щастя, що голову маю.

Візьмім дві найважніші справи: політику та економію. Хоч гинь, а треба нам Гітлєра та Муссолінія. Глибока проблєма. Шукаю серед усіх своїх знайомих і не бачу кандидатів. Тиктора не хоче слухати Боднарович а Палієва Тиктор.

Далі: Не штука бути німецьким націоналістом. Бєш жидів, кричиш „гайль“ і весь світ зглядається на таку потужність. Не штука італійцям бути фашистами. Сорочки прати не потребують. А не пери в нас сорочки, скажуть люди, що не має іншої. А що будемо кричати замісць „евіва“? — „Гаразд“? Не підходить. Гарні гаразди маємо.

Це проблєма. Тому пропоную, заки організувати „націоналізм“ надуматися: Кого бити? Яку сорочку носити і що кричати однодушно. Щодо коліру сорочки найкраще був би жовтий, на кожний випадок, як треба буде втікати.

Друга проблєма. Економічна. Скрізь щось палять. В Америці — пшеницю, у Бразилії — каву, в Австралії — вовну, в Голяндії — свинину.

А що палити в нас? Пшениця 34 зол. сотнар, не виплатиться, кава за дорога і любимо мокку; вовни не маємо, хіба рідні свині.., Але тих, що ми хотіли би, не можна.

Хіба палити дідівські торби і зорганізувати всенаціональне свято торбового палення.

І так з усіма проблємами. Маю наприклад спільний коридор зі сусідом. Зовсім така сама справа як з данцігським коридором. Спати спокійно не можна: за порогом вічно метушня.

Зректися коридору важко, влазити вікном до хати ще важше. Задумуюсь.

Спитав би міністра Бека, як він собі із данцігським коридором радить. Або Гітлєра. І знову вертаєшся до того, з чого вийшов. Конче треба когось, хто має голову, як машинка від кави: вкинеш туди проблєму, а вона її зараз змеле на порошок. Нехай би бодай порошок на блохи.

Бе-Ве.

ЖОНГЛЄР НАРОДНОЇ ТОРГОВЛІ

Підчас вистави українського промислу у Львові на інавґураційнім вечері 4 V. відтанцює представник „Народної Торговлі“ котячий танець зі серпом і молотом та бияснить змістовий реферат про великі досягнення рідного промислу в продажі пасти „Ердаль“ цикорії „Франка“, мила Шіхти та муштарди „Горґонової“.

О

Бюрократія

Розенберг зустрічає Смочовера.

— Що чувати, Смочовер? Як там поводиться?

— Ех — зітхає Смочовер — моглоб бути добре, якби не та бюрократія.

— Що таке сталося?

— Що? Розумієш, я дійшов до того, що тепер може йти тільки такий інтерес... ну, що я буду завивати в вату... така кнайпа з веселими дівчатами. Я зложив прохання до комісаріяту, дав свідоцтво побуту, свідоцтво шлюбу, військову книжечку, квіт зі скарбової палати, стемплі приліпив і уяви собі — не дали дозволу!

— А тож чому?

— Бо я не мав свідоцтва моральности!..

Р. К. Р.

В регуляміні для залізничих службовиків є таке місце:

„На кожній стації кондуктори мають будити усіх пасажирів, не виключаючи навіть тих, що сплять“.

Побажання батярів

— Знаєш, я хотівби бути гітлєрівцем або фашистом.

— А тож чому?

— Може чоловік нарешті сорочку діставби.

Рекляма

Один американський часопис має таке оголошення:

„Смерть стукає у ваші двері. А знаєте, чому? Бо ви не купили ще патентованого елєктричного дзвінка Вилкукса“.

Фільозоф

Один чоловік вернув завчасно вечером до хати й прихопив свою жінку ін флягранті. Іменно влетів до спальні і накрив коханців. Бідачисько мав добре серце і накрив їх тому, що були розікрилися й могли перестудитися.

—о—

„Молода Громада“ в поході

До участи в поході підчас зїзду української кат. молоді запрошено також і львівську молоду громаду.

Тисячу фунтів

Один дуже, дуже багатий Шкот, відомий був з того, що був скупий. Оповідали про нього, що ще ніколи не запросив він нікого на обід. Якийсь молодчина, чув це й заложився, що скупар, якого він на очі не бачив, запросить його з першого погляду за стіл. Заложився, пішов.

Старий скупар їв якраз обід, коли юнак не мельдуючись прийшов до нього й каже:

„Вибачте, що я не зголосився, але я в дуже важній справі. Можете заробити тисячу фунтів. Але вибачте, ви якраз їсьте, а я теж голоден, я піду от недалечко до ресторану, перекину щось, вернусь тай говоритимемо далі.

Скупар збоявся, що інтерес втіче і просив сісти, він зараз кінчить їсти. Але той взяв уже за клямку, мовляв, я можу голоден денервуватися, а оце зараз вернусь. Старий запросив його їсти. Хлопчище їв, як ніколи. Зїли. Старий питає за інтерес. Гість каже:

„Я чув, що ви маєте дочку. Чув, що ви хочете дати їй віном 10 тисяч фунтів. Пропоную: Дайте мені її за жінку. Я возьму 9 тисяч фунтів, а ви заробите тисячу фунтів на чисто“.

Джентельмен

— Ви кажете, що я гарна, а мої товаришки сміються, що я маю одну ногу тоншу від другої.

— Ідіотки! Навпаки, ви маєте одну ногу грубшу від другої.

Минуле й сучасне

(Історичні жарти.)

Вияснення

Якось підчас побуту Мек-Дональда у Франції запевнював його один політик, що через його уста не перейшла ніколи брехня. Мек-Дональд притакнув і звернувся до своїх приятелів.

— Очевидно, через уста ні, бо він говорить, як кожний Француз, через ніс.

Мудрість Вашингтона

„Батько Америки“ був така поважна людина, що за ціле своє життя зажартував один одинокий раз. Було це підчас дебати над проєктом армії Зєдинених Держав, коли один з послів обстоював, щоби ця армія не мала більш, як 3000 вояків.

„Добре, сказав Вашингтон, але ви пане после подбайте, щоби ніодна ворожа армія не мала більш, як 2000 вояків!“

Регіт, що повстав від цього, повалив внесок посла.

Міністер від нічого

На параду вступлення на престол царя Олександра II., запрошено теж любимця попереднього царя, князя Меншікова.

— Щож у вас, Меншіков? — спитав молодий цар.

— Ваше величество, я чув, що мене іменовано міністром скарбу.

— Так, чомуб ні?

— Ох, ваше величество, це мене не дивує. Я був міністром мореплавства, коли не було фльоти, я був начальним комендантом на Криму, коли не було кримської армії. Чомуб тоді не міг бути міністром скарбу?

●●

*

— Моя дочка студіює музику в Парижі.

— Стипендія?

— Ні, сусіди платять.

*

— Видиш — це міліонер, його маєток варт щонайменш 10.000 зол.!

*

— Суддя Гевак нечемний. Якось у трамваї дозволив він мені стояти.

— Не журись. Мене просив сісти і я сидів 6 місяців.

Нечувана справа

— Чи в часі моєї неприємности не сталося нічого надзвичайного?

— Сталося, пане меценас. Був один клієнт і заплатив готівкою.

Соломонове

— Як кажемо пане редакторе: Пожежна сторожа чи вогнева сторожа?

— Якщо вибухла пожежа — то пожежна, якщо вогонь — вогнева.

Карієра

— Я чув, що ваш син отворив банк.

— Еге. І на цьому прилапала його поліція.

МАДРИГАЛ.

В очікуванні Вас доходжу до перфекції
Я вчувся в тон моєї анапізи.
: Вюнкістю тіла Ви близькі до Люкреції,
та очі в Вас сумні як в Монни Лізи.

Ваш рух і хід є повні легкости і грації
красунь містичних, вкритих забобоном
й коли Вас ницість ніжі зуб еманципації
— Вам кренолїна... співак під балконом.

Можлива ще синтеза дужости й анемії
легенди стик — з життям на земній грані.
Плодом тільки такої дивної алхемії
могли Ви бути Пані.

Іван Чернява.

—о—

Чесний дєдю!

Абисте ми що казали, то я вже ниніка ніц не знаю. Вібиравєм сє на отой зїзд ді Львова, бо варта сі подивити на параду, тай за злотий перїхати сє там і назад, а така дурничка ледви ци сє коли трафит бідному крестїнинови. Хтівбим сє тиж по такім великім місті вобглєнути по тратуварах пошпацірувати тагінь колись при воцьку.

І тому мє кортит, а вєнци ни антересує, бо на біскупів ци митрополіту відав не може буде сє подивити подлуг такого стиску і навіть сє того ни сподіваю. Але ануж: може акурат вдастьсє бодай воком зазиркнути. Ни знаю, як тепер біскупи: колись то буш фейст ростом, бо так сє належит, тому їх здалеку було видно. Знаю, як бувало на Гардань, ше за цісари робилисмо при 15 регименті параду, том на діштанц якик двоє гонів самого митрополіту ніби живого видів.

І варта сє подивити. Но, ни знав, ци банда буде, бо без того ніц ни виходит: ані команда, ні веселість хоцєньби до ходу, а так то самі ноги сє підносєт.

Воно файно як сє так у Львові наш нарід зїде, рахувати, і зробит рух. Місто тягінь своє тоди стане: „Розступисє всяка потрать, пляцу нам дайте!“. А ті, шо їм ни врехт, аже зубами заскригочут!

Мєркую си, шо куждин від писка си відоймив би, аби поїхати. Але чо-

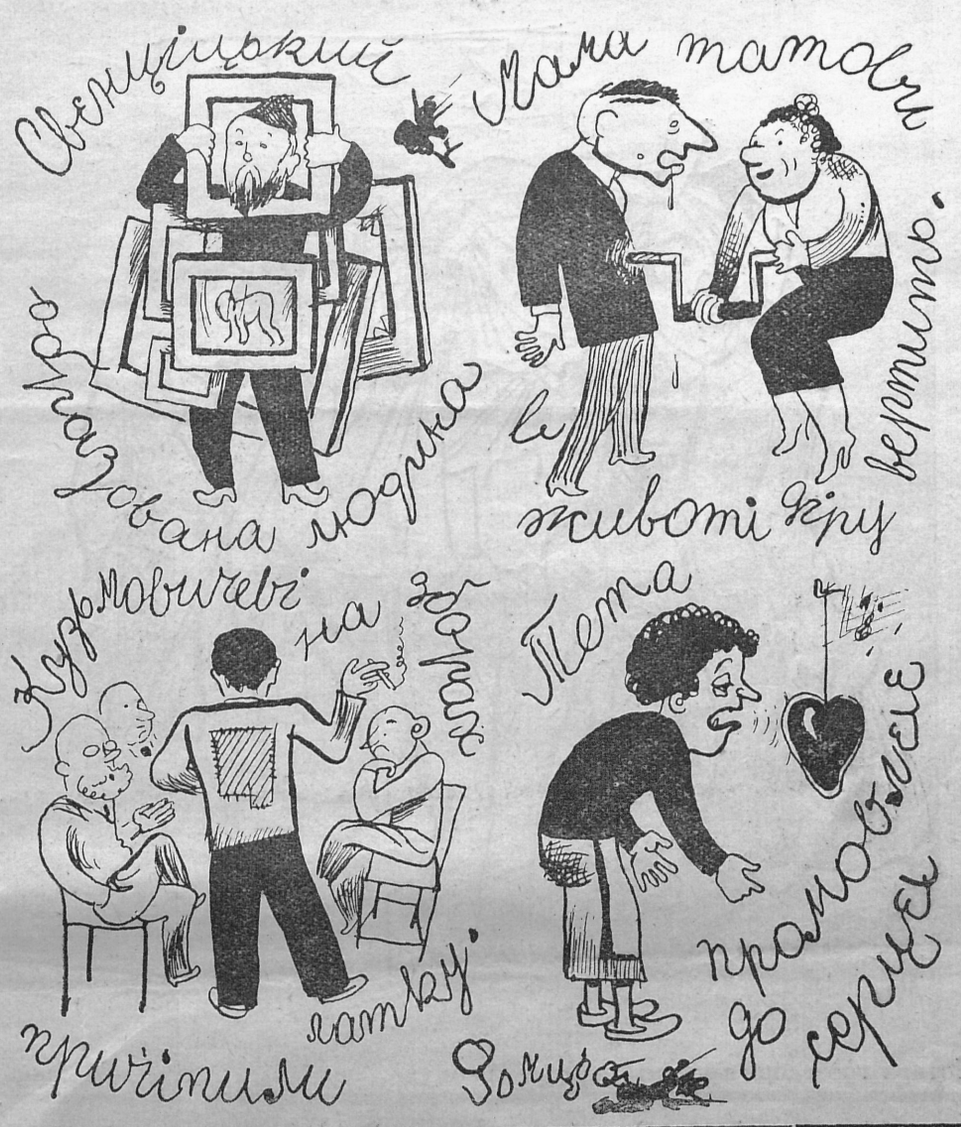

го тоті студенти хочут і чому сє противлєт, то я вже на тото чисто дурний. Бо ци то ни може Бога фалити, до того хоцень і студенти права ни мают, хібаби поліцаї; тай тоті, шо сє на комуну писали.

А тото пісав

Грицько Гуцайло-Гуцьків.

Загальні Збори Т-ва „Дністер“

Ред. Мудрий: Витаю вас шановні гості, що прийшли подивитись на ту прастару демократичну урну від тайного голосування куди всі явно кидаємо свої голоси.

Директор

— Пане директоре, там прийшла якась пані.

— А як виглядає?

— А така — подібна до пані директорової.

— Скажіть, що мене нема.

Фалшивий внесок

— І ти не соромишся, Грицю — каже учитель — приходити до школи необмитий? Ади. Я заложуся з тобою, що ти рано сьогодні їв варені яйця.

— Неправда — каже Гриць — це я ще вчора їв.

—охо—

Делікатність

— Чомуж ви сказали пані директоровій, що її чоловік помер, тоді як він втратив тільки майно?

— Бачите, я хотів підготовити її делікатно до цього.

В старому замчищі

— Отже тут в ночі ходять духи?

— Еге. В ночі духи, в день екзекутори.

Жаль до долі

Петрик має суворого батька. Раз якось дістав у шкіру і зітхає:

— Бузько! Чому ти не сказав батькові, щоби мене заніс до такої жінки, що не має чоловіка?...

Шаляпін і гонорар

Шаляпін вимагав за свій виступ на англійському дворі 1000 фунтів.

— Їх величество вважають, що це задорого. Їх величество платять так багато тільки міністрам — виправдувався скарбник короля.

— Отже їх величество можуть сміло вимагати, щоб вони співали — відповів Шаляпін і дістав гроші.

Большевицько-французький союз

Чотири ґренадири з розбитої німецької комуністичної партії ідуть до Франції

Модерний жебрак

— Не маю, дідусю, грошей, але можу вам дати роботу.

— Не треба — каже дід — я не маю грошей платити за роботу.

—o—

Так уже якось завелось
По цілому світу —
Кожний одяг є пса варта,
Як не має „шніту".
Тож з весною не забудьмо,
Що майстерня наша:
Це шнітовий **Дуфанець**
Пасаж — Міколяша.

Передплачуйте
„СПОРТОВІ ВІСТИ"

В школі

— Що ти заробив собі за це, Грицю?

— Прошу пана, я ходжу до школи не заробляти, а вчитися.

—o—

Вже таку натуру маю, —
Лишусь з тим до віку,
Що кохаю й дальше буду
Міку, тільки **Міку!**
(Муштарда Міка найліпша)

Філософи вже казали,
Що по черевиках
Пізнає світ, чи людина
Мала чи велика.
А пізніше говорили
Мудрці школи Канта:
Наймудріший, хто вживає
Пасту **Елєганта.**

—o—

В „Уніоні"

— Чоловіче, що там подумають про тебе у буфеті! Пять разів ходиш і кожний раз вертаєш з повною тарілкою.

— Нічого не подумають! Я кажу, що це для тебе.

—o—

Оженився врешті Влодзьо
Зібравсь на відвагу,
Взяв дівчину як цукорок,
Й не хотів посагу.
Лиш сказав до своїх тестів:
Щоб ви не забули
Дати в придане конечно
Килими Хамули.

Найліпші паперці
„КАЛИНА"!

За швидке темпо

За чаєм балакають про смерть пані Міни.

— Від чогож вона вмерла?

— Невідомо. Лікарі не знають. Я думаю, що вона зашвидко вижилася.

— Як це?

— А так: Коли вона вийшла заміж, була 5 літ молодша від свого чоловіка, а потім вияснилося, після смерти, що вона 10 літ від нього старша.

—o—

„Не помастиш не поїдеш,"
Кажуть старі люде,
Без омасти ні любови,
Ні щастя не буде.
Без омасти не вженишся
Й жінка піде люзом
Тому й раджу:
Масти маслом
Із **Маслосоюзу.**

—o—

Жахливий примір

Безробітний Опський взявся продавати шнурівки. Інтерес не йде дуже добре. Його приятель питає: А чомуж ти не кинеш шнурівки та не почнеш торгувати сірниками?

— Не хочу так скінчити як Іван Кройгер! — каже Опський

—o—

Копай, брате, де що є
І показуй, що жієш.
Кидай усім, що візьмеш,
Бо для спорту нема меж.
І життя лиш там пливе
Де приладдя спортове.
А з тим теж буде гаразд
Як затямиш собі **„Пласт".**

—o—

Основно

— Втовкли ви вже, пане інструкторе, цим близнюкам в голову табличку множення?

— Еге! У дві голови!

—o—

І „Наш Прапор" має моля
Скрізь з весною молі —
Не сховаєш від них футра
Хочби і з соболів
Та найдети швидко раду
Шоб молям не датись;
Дайте футро **Глушевському**
На літо сховати!

—o—

Там жило дівча мале — **Альое!**
Таке кохане, хоч дурне — **Альое!**
Її цілунок був едем — **Альое!**
Бо вживала тільки крем — **Альое!**

—o—

Якщо ти людина мудра
Не дикун з пралісу,
І як жінку й діти любиш —
Придбаєш полісу.
І по світу уже духом
Не будеш блукати
Як даш себе в **„Карпатії"**
Асекурувати.

„Зиз" виходить двічі в місяць. Адреса: Зіморовича З. ч. телєф. 57—79. Річна передплата 12 зол., піврічна 6 зол. чвертьрічна 3 зол. Поодиноке число з портом 60 сот. В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно.
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Відповідальний редактор РОМАН ПАШКІВСЬКИЙ. З друкарні Ст. Ін. в піднаймі З. Медицького у Львові.

Należytość pocztową uiszczono ryczałtem.
Рік X. Ч. 10. Львів, 20 травня 1933. Ціна 50 сот.

ЗИЗ

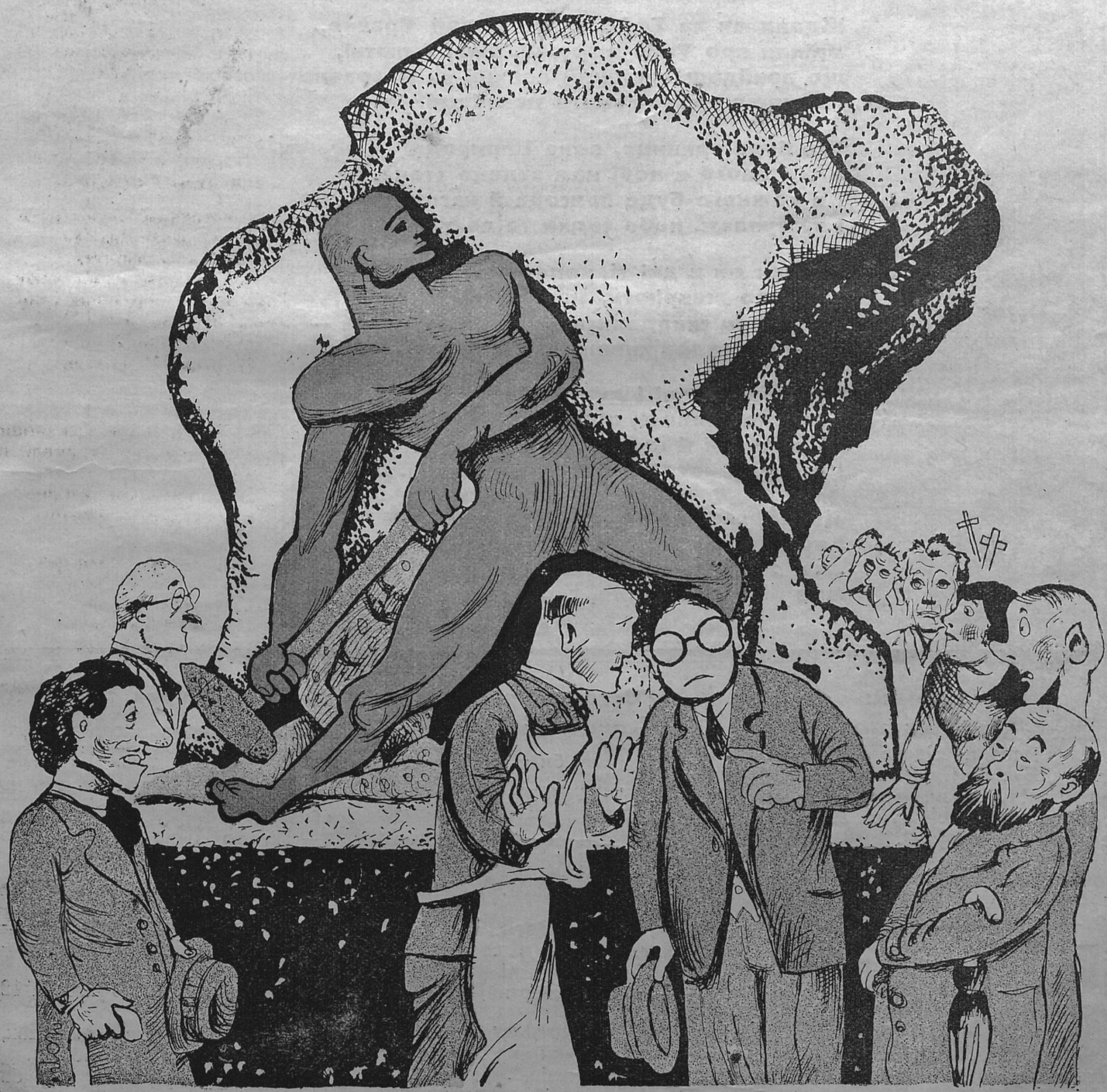

РЕВМАТИЧНИЙ КАМЕНЯР

Голова К-ту будови нагробника І. Франка до дра Т. Бурачинського: — Пане доктор, чи не можнаби зоперувати ноги тому бідакови.

Оператор: Це вже запізно. Можете хіба післати його ще до Черча.

Ждали ми...

Ждали ми на Тебе, смарагдовий Травне,
мріяли про Тебе в грудні, січні й лютні,
що прийдеш чарівний, палкий як Альравне
і почнеш еротик змаги незабутні.

Що буде травиця, лоно і природа
а від цього в лобі нам зелено стане.
І в кожного буде пригода й нагода
і заступлять небо садки та альтани.

Бачили ми в дні ті, холодні та зимні,
ночі, що жевріють, шал такий як спека,
слова нам складались на кохання гимни —
ждали ми зловживань, що прийдуть здалека.

Ми лічили ночі і дні і години
і так долічились, що хай не казати:
бо кальоші й футра хто зна, коли скинеш
і ні ніг ні носа не покажеш з хати.

Дивимося в вікна, де дощ і болото
і тонуть в баюрах мрії сподівання
...а поета оком бачиш, як під плотом
мов обмокла курка, скулилось кохання.

Ака.

Лист на часі:

„Високоповажаний Пане: Перед двома місяцями віддав я Вам 200 зол., які був Вам винен. По причині негайної кризи, мушу Вас на жаль просити, мені тих 200 зол. негайно звернути".

В школі

— Як називалася жінка Авраама? — питає катихит.

— Не знаю. Я є в школі щойно від весілля в Кані Галилейській. Але Тольо є тут вже від сотворення світа.

Згуба

— Чоловіче, встаньте, чого рачкуєте по вулиці? Чи може ви що згубили?

— Ах, так, пане поліціянте. Я згубив рівновагу!

Осторожний.

— Що, ви хочете зі мною одружитися?

— Так, чому би ні? Що маєте проти мене, панно Зоню?

— Алеж ви мене знаєте щойно три дні.

— О, богато довше. Я був три роки урядовцем банку, в котрому ваш батько має конто.

Знає його

— Я не збрехав в свому житті більше, як три рази!

— А тепер четвертий, так?

Психольог

— Ні, ті знимки мені не подобаються. Вони невірні.

— Пані добродійко, ви не потрібуєте вірности, ви потребуєте любови.

Історик

— Що зробив цісар Барбаросса в святій землі?

— Він утопився!

— Так, але більше нічого не зробив?

— Ні, то було останнє, що зробив..

ХИТРУН.

Трьох знайомих католик, евангелик і жид, оповідають, які дарунки післали приятелеві на свята.

— Я післав сервіс до чаю на 12 осіб, каже католик.

— А я, продовжує евангелик, сервіс столовий на 24 особи.

— То ви скупарі, каже жид, бо я післав цукорничку на 50 осіб.

Ренесанс.

Ніби фельетон.

— Ніч яка Господи, місячна зоряна...

А, властиво не ніч, а вечір в травні. Парк. Лавочка. Кожний „він“ — Карманський, кожна „вона“ — Фавстова Гретхен.

— Любиш?

— Ох!

— Любиш?

— Ох, єдиний!

Уста на устах, а руки?.. Руки тиснуть серце, щоби не вискочило.

А місяць крізь діру в небі виставив голову і так з цікавости вихиляється, що мало не вилетить. І тільки язиком губи облизує.

Черемха пахне, горобці тьохкають.

І знову:

— Ох... Ах...

— Влодзю, я боюся! До дому час. Вже девята!.. Мамця...

— — — — — — — — —

Так було колись. Тепер залюблених нема. І страху нема. Всі парочки, що ходять разом, — це обовязково на-речені.

Йому 17 років, їй 15 цять, і — „наречені“.

А наречені, зітханням не займаються: За них зітхають, татко та мамця.

В парках на лавочках пусто. Невигідно. Краще вже в кіні.

Недавно радив мені один знайомий молодець:

— Знаєте, де найкраще ходити?

— ???

— До кіна „Бонтон“ Четверта льожа. Темно і вигідно.

Що саме: „вигідно“ — не знаю. Мабуть сидіти. Фотелі.

— — — — — — — — —

Або таке:

Ніч. Справжня ніч. Майже північ. Татко і мамця в ліжку. Татко читає газету, мамця слухає радія. Час до часу стогнуть.

Мамця: — Де наша Ірка, може її арештували?

— Защо?

— Хто там знає. Може крикнула де „гайль Гітлєр!“?

— Я їй дам „гайль Гітлєр“! Хай тільки прийде!.. (Татко хоч з професії урядовець, але трясе ним шевська пасія).

Нарешті. Дзвінок в передній. Хвилинка тихо. Ірка. Дівча років 18.

— Де ти була?

— В барі, татусю.

— З ким?

— З моїм нареченим.

— Ов! А хто тепер твій наречений?

— Юрко.

— Хто?

— Юрко! Юрко Риповський.

— А матура де, в твого Юрка Риповського? Такий драпюх, а вже наречений. Батяр...

— Прошу татка, мого нареченого не ображувати! Мій наречений маляр. Артист-маляр! В літі буде виставляти!

— Що буде виставляти, трастя.,.

Мамця дістає атак, татко біжить по воду, Ірка йде до кухні шукати щось їсти!

В барі була!

— — — — — — — — —

Він звичайно високий, пристійний, гнучкий як цирковий батіг. Валєнтіно, хоч по правді повинен називатися більше свійсько: Петріно, або Іваніно.

— Професія?

— Блище неокреслена. На всякий випадок — вища, академічна.

Може бути технік, але обовязково заграничний. На відпустці. Його техніка стоїть в Данцігу, а він на Легіонів. І чекає.

— На що?

— На дипльом. Почтою прислати мають.

Коли „техніка“ надто прозора, то він — письменник.

— Що робить такий письменник?

— Ясно, що пише! Всюди! Як що початкуючий, то поезії, якщо заавансований, — повісти. Сексуальромани. Модерністичні. Ходить по редакціях, як по батьковій хаті. Часом користає з редакційного телєфону.

— Гальо, тут редакція „Калатала“. Чи то ти, Мері? Не забудь о пятій. Маю тепер пресову конференцію.

Часом заступає співробітників газети на судових розправах. Безплатно і добровільно. Махає тоді пером, як ціпом. І обовязково запрошує свою даму на процес. Хай бачить.

Якщо з „письменником“ не виходить, тоді він „маляр“. На всі фарби. На золоту теж. Очевидно малює тільки футуристично.

Зрештою грасує у всіх фахах, професійно невловимих.

— Ну гаразд, а „наречену“ має?

— Як же не має? Ясно, що має!

— А „наречена“?

(Гляди як вище.) Він має її, вона має його.

Не знаю тільки, звідки люде мають терпець, отаке годувати?..

— — — — — — — — —

На пси сходить романтика, читачі шановні. На пси сходить травень і червень, поезія і квіти.

І солідність греко-католицька.

Ренесанс гряде.

Chat noir.

—x—

ЧОРНА ПАННА

Ким були ви, сумна, зловіща, тиха панно?
Прогулих літ красуне чорноока?
Чи за серпневим сонцем був вам так банно,
Що попращали згаслий світ барокка?..

Шовкових ваших шат ігра не шелестіла
І шепіт слів беззвучно гас в повітрі.
Безкровний флюїд плив в мягкім сюжеті тіла,
Що вюном вився, хитаний на вітрі.

По днях вас стерло сонно прозоріле сонце.
На тім нотаток рветься сіра жмінка. —

— — — — — — — — —

Життя дивачність? Витвір віри в забобон це?
Психометрична правда Метерлінка?

Іван Чернява.

—x—

Достроївся

Директор бюра хоче про щось запитати урядника, йде до другої кімнати і застає його, як спить на бюрку. Будить його і каже:

— Скажіть мені, скільки ви вже в нашому бюрі?

— Два тижні, пане директор.

— Гратулюю. Ви незвичайно швидко достроїлися до темпа нашого бюра.

Найлекша праця

— Мій чоловік хитрун. Винайшов собі найвигіднішу на цілому світі працю.

— Якто? Щож він робить?

— Випробовує матераци у фабриці постелі.

Важне post scriptum

Син повідомляє листом батьків, що заручився. За кілька днів дістає такий лист:

„Дорогий сину! Батько і я тішимося дуже, що ти заручився. Ми давно вже дожидали й бажали собі, щоб ти оженився щасливо. Щасливе співжиття розвиває шляхотно характер мужчини. Добрий вплив жінки придушує в ньому усі злі пристрасти...

І так до самого кінця. А тоді батьківським письмом дописок:

„Мама пішла якраз шукати марки. Не будь туманом і на милість божу не женися!“

*

— Що ти заліз там під ліжко?

— Мене болять жахливо зуби.

— Ти вдурів зовсім? Як зуби болять, то лізеться на шафу.

Поправа

— Ну, як там з твоїм розводом? Пішла справа вперід?

— Ні, я відкликав позов.

— А тож чому?

— Моя жінка уже пів року не говорить до мене. Хіба це зле? Ідеальнішої жінки не найдеш.

ЗЕЛЕНА ФІЛЬМА

Писав я вже нераз травневі фейлєтони. Правду казати—ніяка була штука. Починав чоловік від кохання і буревійної снаги, перейшовся серединою по соловейках, а закінчив охом з окликом і трьома точками. Людей за серце щипав такий фейлєтон.

Цього року ті фейлєтони належуть до історії.

*

А все пішло від націоналістів. Змінилися обличча сучасности, почали нову епоху і от тобі епоха. І соловейків вхопило і буревійна снага перевелася і з охами нічого не вдієш. Стільки тих охів тепер, що просто враження не роблять.

Нова епоха і нові теми — каже молода генерація. Дощеві. Заплакані.

*

Ще мені — байдуже. Статечний з мене чоловік, жонатий, уже й не тямлю, як виглядає кохання. Але вам, юнаки і юначки, що вам діється, коли бачите, як ваші мрії талапаються у баюрі, ходять сновидами по дощі і просто гумаків їм треба.

Знаєте- оком уяви бачу, як ви стоїте на рандці. Вам капає, їй капає—скапаний світ тай годі.

Моя злоба має всю сатисфакцію.

*

Кожне лихо має свій добрий вік. Навіть женячка має, особливо, коли травень мокрий, як перший поцілунок.

Приміром: Моя жінка ходить у футрі, а я маю в дощі за вікном річевий доказ, що їй потреба весняного капелюха, крепдешинової сукні і крокодилячих мештів. Зітхає вона, але й я зітхаю, щоб такий дощ цілий рік був. Як у тропіках. І я пожив би трохи і крокодилі пожилиб.

Боюся тільки, що Бог вислухає врешті її молитви за погодою. Не знаю, хто заслужить тоді більш на кондолєнції: я чи крокодиль з далекого Нілю, щасливіший настільки, що для жіночої краси з нього раз луплять шкіру.

*

Зачуваю, що з огляду на технічно досконалий стан львівських тротуарів магістрат проєктує комунікацію в місті гидроплянами. На баюрі на моїй вулиці центральна їх станція. Безпосередна комунікація на Руську, Ринок і Коперника.

І зачуваю теж, що окрема комісія важить, мірить і розглядає дощ. Боюся, що запроєктують податок. За те, що дощ, замість падати на державну землю на нас падає. Біда буде тоді високим! На них завжди більше дощу падає.

Бо, прошу панів, у нас є техніка і є специ. Від усього.

*

На моїм подвірі круг баюри, бахурня з цілого Городецького. Сондують дно і для розваги кидають що який час когось коміть головою в багнюку.

Поетичним оком душі бачу, що це майбутні Скажинські — перелетники океану і „вількі морскє". Мій син пр. не має тієї морської жилки. Як кожний Українець. Стоїть збоку і байдуже дивиться, як у баюрі плавлять його рудого товариша.

*

Дощ, дощ, дощ...

Цяпає. Люди зівають і крізь вікно зазирають. Пригадують собі тогорічний травень і зітхають.

А я сиджу і сардонічним усміхом макабрично всміхаюся.

— Хай іде! Я теж тямлю тогорічний травень. Кожна особа лазила по зелені, по лоні, впивалася коханням і монополем, а я сидів і придумував для тої товпи рими з охами!

— Спробуйте ви раз посидіти!

— Охи придумуйте!

Аврелій Ріпа

—o—

Зрозуміла

— Настуню, ти носила підчас моєї відсутности мою синю і бронзову суконку?

— Так, прошу пані, в тій червоній мені не добре.

Дешева курація

— Знаєш, лікар наказав мені зміну клімату!

— Так, то знаменито. Власне в радіо щойно заповіли на завтра зміну.

——oo--oo——

Фраґмент зі свята У. М. Х.

На святі Українська Молодь Христові найбільш оплескували „Луги". (з ґазет)

Дашкевич до видавця і редактора „Нашого Прапору":
— Тішуся, що разом зі мною берете участь у нинішному святі.

Епідемія серед достойників

Є епідемії, які ширяться переважно між бідаками. З недоживлювання, з бруду, з задухи по мешкальних норах

Епідемії, які хапаються кожного, без ріжниці стану, віку і маєткового положення.

Але про епідемію серед достойників, до того достойників церковних — перший раз чую.

Вибухла вона в нас, у Галичині, саме перед їхнім виступом на святі „УМХ-и", де мали нагоду задокументувати свій тісний, живий і непереривний звязок з цивільним віруючим народом.

На щастя не обхопила ця епідемія всіх дієцезій, пощадивши львівську архідієцезію і Чин Василія Великого, що вказує на здоровші відносини і більшу відпорність архідієцезальних та василіянських організмів.

В обох інших дієцезіях епідемія просто шаліла.

Станиславівські о.о. єпископи порозхоровувались оба одного дня і що найтрагічніше — рівночасно з о.о. єпископами перемиськими. Така сама доля стрінула дійсних крилошан обох Капітул. І тільки Провидінням Божим можна назвати факт, що бодай один крилошанин з кожної Капітули міг узяти участь у святі.

І то перемиський делєгат не мав сили на офіціяльну участь, а виступав тільки в характері обсерватора, щось так як американці в Лізі Народів.

Епідемія, яка з такою фурією кинулася на наших достойників підчас свята „УМХ-и", вже віддавна крутиться по дієцезіях (в станиславівській була підчас ювилею Б. Лепкого.) Лікарі не знайшли досі її бакциля, але впевняють, що вона має щось спільного з поворотним тифом. Викликує болі голови, тиск в околиці серця і хвилювання діяфрагми. Після уступлення болів наступає депресія і понурий настрій, получений з браком апетиту та безсонністю.

Коли лікарська штука тут безпомічна, то єдина надія на милосердія Боже. Наша країна зазнала стільки лиха від ріжних епідемій у часах війни і нира, чиж треба ще одної?

Господи, хорони наших достойників від неї!

Данило Скромний

—o—

— Коли шимпанс боїться, то він кричить, як людина. Ти чув?

— Ні. Закричи ще раз.

Комар на прощі у св. Юрі

Ой щож то за щум учинився,
Що комар перед Юром поклонився?
— Рішив Тиктор і Ковак,

Що не можна знати
Коли кому який святий
Може у пригоді стати.

Коштовна забава

В десятилітні роковини шлюбу дістали панство богато подарунків. Між іншими прийшла коперта, з залученими двома білєтами до льожі на премієру. Від кого були ті білєти,не можна було вгадати,бо крім них була в коперті тільки карточка:

„Вгадайте, від кого білєти?"

Комічно, але оригінально. Льожа першорядна, пішли до театру, бавилися по королівськи, і в доброму гуморі вернулись до хати.

В хаті дивно: шафи вітворені, бюрко розбите, дорогі образи і дивани зникли, а на столі лежала карточка:

„Тепер вже вгадали, правда?"

ПИСЬМЕННИЙ КІНЬ.

Жінка робить чоловікові сцечу заздрости, бо чула як у сні він згадав кілька разів імя »Катя«.

— Успокійся, каже чоловік, це імя перегонового коня, на котрого я поставив і виграв двіста золотих.

За якийсь час приходить чоловік до хати, а жінка каже:

— Там на столі лежить лист від твого коня.

Вибагливий

— То ти дістав близнята; бійся Бога, що за вереск мусиш мати в хаті!

— Ну, то тільки через половину так зле! Бо як одно кричить, то вже другого не чути!

Діягноза

— Пане доктор, мене болить ліва нога!

— Ах, цеж старість, пане добродію!

— Та де! Прецінь моя права нога має стільки літ, що ліва, а не болить!

Сучасне

— Слухай, Юрку, наша доня скінчила сьогодні сімнайцять літ. Ну і я собі з нею поговорила отверто. Так про ріжні справи, знаєш?

— Ну, і чи навчилася чогось нового від неї?

Наші діти

— Мамцю, що то є недискретні питання?

— То є питання, на котрі не мож відповісти.

— В такім разі наш учитель дає дуже богато недискретних питань!

На академії У. М. Х.

Гості з провінції боялися залишати свої річи в гардеробі.

ЦІКАВИЙ.

Двох безробітних оглядає виставі і один питає:

— Які свята ти зробив би, Іване, якщо мав би стільки грошей як Ротшильд?

— Це мене не цікавить, але які свята зробив би Ротшильд, якщо у нього булоб стільки грошей як у мене?

НА ДАНСІНГУ.

— Знаєте, пані, я вас звідкись знаю. Чи ви були може коли в Перемишлі?

— На жаль не була.

— Я теж не був. Але як воно дивно: Скільки ми маємо спільно пережитого!

АСТРОНОМІЯ.

Добродійка дивиться в люпу і питає професора-астронома:

— Чи то »Марс«?

— Ні, це »Венера«.

— Цікаво, дивується добродійка, що ви з такої віддалі умієте відріжнити.

ЗАЛЕЖИТЬ.

Добродійка до жебрака:

— Хочете заробити 50 сот.

— Чому ні...

— То поможіть моїй служниці тріпати хідники.

— Я мусів би раніш побачити.

— Що, хідники?

— Ні, служницю.

Чудо світу

На виставці дивовиж у Відні:

— А деж тота ваша жінка з бородою?

— Зараз прийде. Пішла до хати, бо жінка його хора.

*

Конференція УНДО-ння.

— Ну, панове, часи поважні — мусимо поважно задуматись. —

— Алеж панове — каже хтось — нащо братися за цей останній засіб ратунку?

З НАСТРОЇВ.

Маленькій знайомій

Ти мені здаєшся така мацьопенька
І копи часами поруч Тебе стану
Боюсь — що пропадеш в городі між квіттям
Або втонеш, мипа, в пушпинці з банану...

І тоді розпука, — будуть похорони
В каравані буде шість коників попьних,
Сверщі будуть грати марша Бетовена
І сум буде чорний важкий і бездонний...

Будуть заводити дикі пчілки з лісу
Чмелик буде мати надгробнес слово
Скаже: „Жипа пяпя, така мацьопенька
Була завжди мипа, кохана й чудова"...

Славко.

—o—

ТАК БУЛО КОЛИСЬ.

Нуся хоче студіювати.

— Краще виходи замуж, каже мати, мущини воліють дурних жінок.

— Так було за твоїх часів, тепер інакше, відповідає донечка.

ЩИРИЙ ПРИЯТЕЛЬ.

Славко має розпучливу міну:

»Слухай, Ромку, як вона не вислухає мене сьогодні, то я собі пущу кулю в голову. Можеш мені помогти?«

»На жаль. Не маю при собі револьверу«.

Зрозуміле

— Він скочив у горіючу хату і вирятував тещу.

— Розумію. В таких випадках тратиться звичайно голову.

Не дурниця

— О, тієї зими я швіцувала.

— Якто, сусідо?

— Знаєте, чоловік і піч — це не щобудь. Що я займуся одним, то друге вистигне.

Любов і Черче

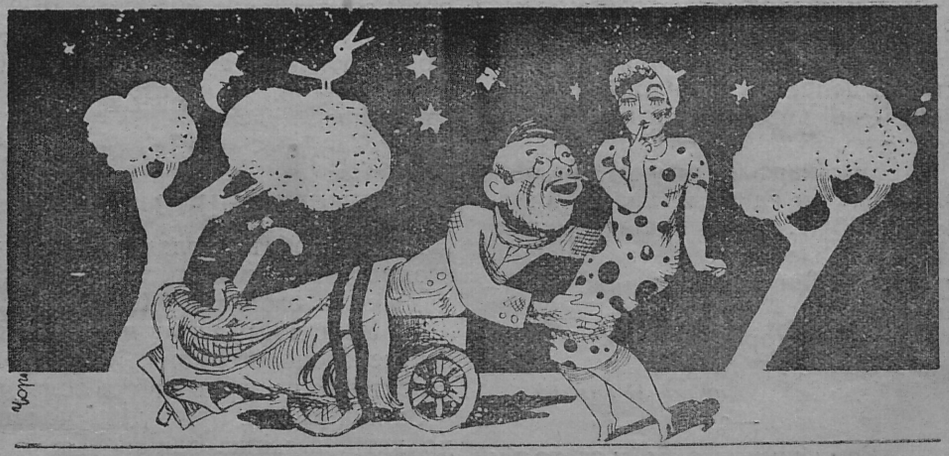

— Люблю вас пані! Але оженюсь щойно тоді, як поверну з курації з Черча.

Сила медицини

Один дідич запросив своїх приятелів на гриби. Але осторожна пані дому боялась, що гриби можуть пошкодити, казала дати наперід порцію псові.

Пес смачно зїв подані йому гриби і коли минула година, а гриби йому не пошкодили, господині казала подати гриби гостям. Смачна їда подобалась гостям і полумисок з грибами скоро опорожнився. Обід скінчився, як до їдальні влетіла служниця з криком, що перед брамою лежить пес неживий.

Господині зомліла, а серед гостей запанував жах. Один тільки господар не стратив голови і послав служачого по лікаря. На нещастя лікар поїхав якраз до хворого і треба було трохи почекати.

А тимчасом гості, повні страху, дивились один на другого, контролюючи, чи часом котрий з них не вмирає. Врешті приїхав лікар і почав випомповувати гостям шлунки.

Коли вже майже кінчив роботу звернувся до господаря з такими словами:

„Не гнівайтеся, пане. Я причинив вам шкоду, яку готов направити, як тільки захочете. А саме, їдучи недавно до хворого, я переїхав автом вашого пса перед самою брамою."

Коли тільки лікар це сказав, хорі гості зразу поздоровіли. Найгірше на тім вийшов господар, бо мусів гостям давати наново вечеру.

—o—

В школі

— Пси, що гавкають, не кусають. Хто скаже суперечність до цього речення?

— Блохи, що кусають, не гавкають.

Важна справа

— Чи я можу бачитися з міністром хліборобства?

— Міністр дуже занятий, а хіба у вас така важна справа?

— Важна. Я посіяв на бальконі редьковцю і не сходить чомусь.

Докладно

— Пане докторе, мене страшенне болить, раз з лівого, раз з правого боку, раз в середині.

— А де вас заболіло перший раз?

— На площі Сокола Батька.

Наші діти

— Ти ходиш вже до школи, Юрчику?

— Так, тітко.

— І любиш вчительку?

— Ні, вона для мене за стара.

Зі спорту

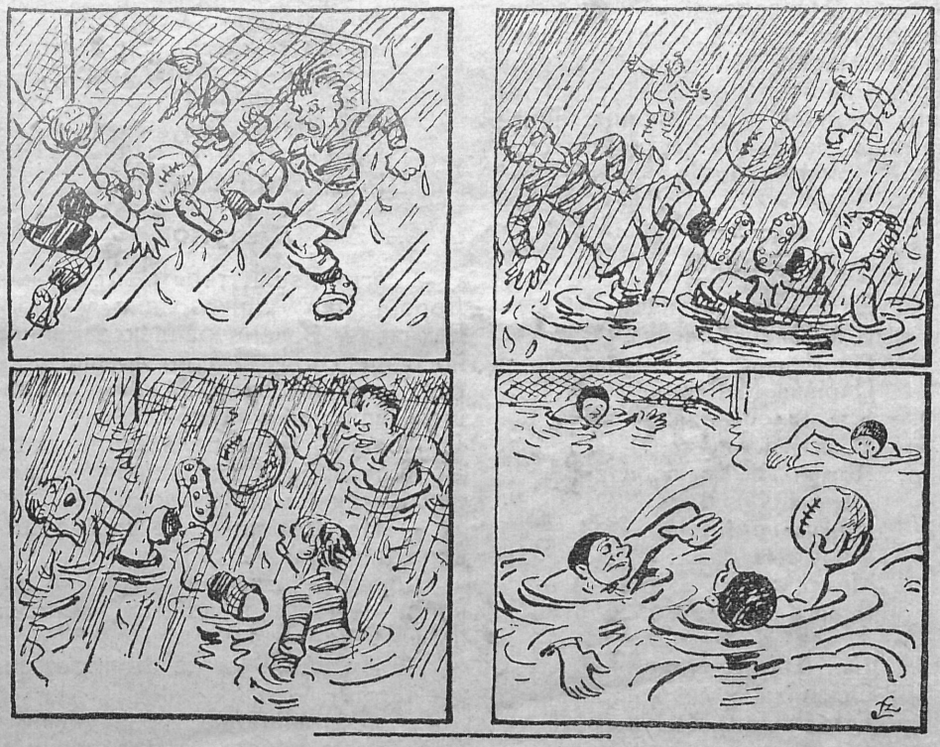

Так виглядав останній меч „Україна" — „Погонь" 1:6

Цікавий

Петрик сидить біля матері в опері. Прімадонна співає велику арію. Петрик показує на капельмайстра і питає:

— Мамо, чому цей пан так накивує їй бучком?

— Тихо будь, він зовсім не накивує.

— Ну, а чогож вона так кричить тоді? — шепоче Петрик і показує на співачку.

На годині історії

— Добре, що ти вже нарешті здоров, Михайлику. Ти від коли не був з нами?

— Від походу Ігоря на Половців.

Розмова

Біля занятої телєфонічної будки стоїть якийсь чоловік. Чекає і чекає. Врешті йому забагато, відчиняє двері і кричить:

— Що це ви виробляєте? Три чверти години тримаєте телєфонічну трубку в руці і не говорите ні слова!

— Тихо, тихо! — хитає рукою той. — Я говорю з жінкою!

* * *

— Добрий день, пане Петрик, як ви шалено змінилися!

— Я не є Петрик, я Боднар.

— Ади! І прізвище змінене!

Неправда

— Я чула, що ти розповідаєш між знайомими, мовби я була така стара, що моглаб бути твоєю мамою!

— Брехня! Я тільки кажу, що я така молода, що моглаб бути твоєю дочкою.

Льогіка

Професора від льогіки наскакує в ночі якийсь тип:

— Руки вгору. Якщо ви рушитесь — то ви труп!

— Пане, що за льогіка! — сміється вчений. — Цеж суперечне з примітивною льогікою. Якщо я рушуся, то це знак, що я живий!

Правдива відповідь

— Хто мені скаже — питає учитель в клясі — як називаємо такого чоловіка, що говорить, хоча ніхто його не слухає?

— Учитель! — підносить Павлик пальці.

Добрий клієнт

Дуфанець іде зі своєю дружиною на прохід. Якомусь прохожому кланяється надзвичайно чемно і жінка питає, хто це.

— Це мій найсолідніший клієнт. Він як замовляє маринарку, то відразу кладе на стіл 10 зол. на листи з пригадкою!

ТЕЛЄГРАМА

Вашінгтон, 20. V. Маслосоюз—Львів. — На господарську конференцію просимо прислати зразки вашого масла і сирків стоп ціла америка зацікавлена і домагається ваших виробів стоп ваших представників чекаємо стоп кооперативний привіт стоп

Рузевельт

—x—

Казка

За горами за ріками
В князя Соловейка,
Проживала там чудова
Царівна Мажейка.
І зїздилося лицарство
В залізо закуте,
Кожний хотів цю царівну
За жінку добути.
Вонаж усім відмовляла
І крутила ними:
Мовляв: піду лиш за того
В кого є килими!"
А лицарі про килими
Як тільки почули,
Осідлали буйні коні —
Гальоп до **„Хамули.**

—o—

Несподіваний успіх

— Отже я, пане докторе, можу знову усе рукою робити?

— Ви зовсім здорові. Можете усе робити.

— Навіть грати на скрипці?

— Очевидно!

— Це чудово, пане докторе! А я давніше цього не вмів.

—o—

Як до бріджа сядеш брате,
То найкраще грати піки,
А як хочеш шлєма дати —
Зїдж коробку **Міки.**
Бо хто цю муштарду їсть,
Той виграє всім на злість

*

Жінка: Знаєш, любку, мені іноді так жаль тих нежонатих! Бідачиська не мають навіть з ким поділитись журбою.

Чоловік (зітхає): А бож то нежонатий має журби, Татянко?

—o—

„Пізнаш пана по холявах" —
Так колись казали.
Але тоді старі люде
Дуфанця не знали.
Нині холяв вже не носять
І той має марку —
Хто у **Дуфанця** пошиє
Штани й маринарку.

Пророцтво

На обрії далеких днів
Нові мандрують Гуни —
Зруйнують світ, щоби дійти
До фабрики **„Фортуни".**
З її цукорків, чоколяд
Нове життя збудують
Гукнуть „Фортуна хай живе!"
Що аж світи почують.

Дарунок

Довгих двайцятьпять літ служив Дорош яко книговодчик у фірмі Вахнявич. В день ювилею закликав його шеф до себе і по довшій промові вручив зворушеному Дорошеві великий пакунок.

Повний нетерпеливости, хотів Дорош вийти з канцелярії, але пан Вахнявич відозвався:

— Но, Дорошку, не хочете вітворити пакунок?

Дорош відтворив обережно пакунок — і виняв звідтам портрет шефа...

— Ну, щож на це скажете, питає шеф?

— Ах відповів розчарований Дорош, це зовсім до Вас подібне!

—o—

Наш клич майбутня розбудова
І перспективи будня,
Нехай голосять все і всюди
Від рана до полудня:
Що ось на небосклоті ген,
Заграє амарантом
Чавунний зов: Мастіть усі
Ваш обув **Елєгантом.**

*

— Отже ви не хочете, ласкавий пане, тому женитися з моєю дочкою, що я не даю їй посагу?

— Так, пане директоре!

— Так тоді йдіть к бісу! За такого ідіоту дочки не віддам!

—o—

Хочеш брати рекорд взяти,
Хочеш ноги цілі мати,
Хочеш скочити далеко
Оминути небезпеку,
Мати щастя у нещасті
Купуй все приладдя **в Пласті.**

Обурення

— Що робить той Трувич з грішми? Скілько раз його стріну, кіколи не має сотика.

— Він хотів від тебе може по жичити?

— Ні, я від нього.

— —

Замісць мужа

— Скажіть, ласкава пані, чому властиво не хочете вийти замуж?

— Я вам скажу: мої три звірятка заступають мені мужа вповні: пес бурчить цілими днями, папуга проклинає від рана до вечера а кота нема ніколи ночю в хаті!

Має рацію

— Ви повинні одружитися, вже задля своїх вірителів!

— Якщо мої вірителі потребують грошей,то нехай самі женяться!

В школі

— Хто мені скаже, звідки походить роса? — питає учитель.

Ніхто не голоситься. Аж по довшій хвилі встає Іван:

— Земля так скоро крутиться, що аж пріє!

З нової поезії

Психометричний ритм життя
Льогічні правди аналізи —
Усе це піде в забуття,
Як смерть крізь комин влізе
Тому життя моральний сенс
І льогіки преміси
Наказують добути всім
З **„Карпатії"** поліси.

*

— Або ти зі мною оженишся, або я кинуся під оцей трамвай, що надїздить!

— Дай мені пять хвилин до надуми. Зараз надїде другий.

Експорт, імпорт і дефіцит
Білянси в блуднім колі
Показує століття щит:
Найбільший ворог молі!
Показує гра перспектив
Імпресій анапести —
„Найбільший час футра й кожух
Глушевському віднести!"

*

— І тоді, як крали, не могли ви подумати про вашого бідного старого батька?

— Або як він краде, то він про мене думає?

Найліпші паперці „КАЛИНА"!

„Зиз" виходить двічі в місяць. Адреса: Зіморовича 3. ч. телєф. 57—79. Річна передплата 12 зол., піврічна 6 зол. чвертьрічна 3 зол. Поодиноке число з портом 60 сот. В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Відповідальний редактор РОМАН ПАШКІВСЬКИЙ. З друкарні Ст. Ін. в піднаймі З. Медицького у Львові.

Należytość pocztową uiszczono ryczałtem.
Рік X. Ч. 11. Львів, 5 червня 1933. Ціна 50 сот.

ЗИЗ

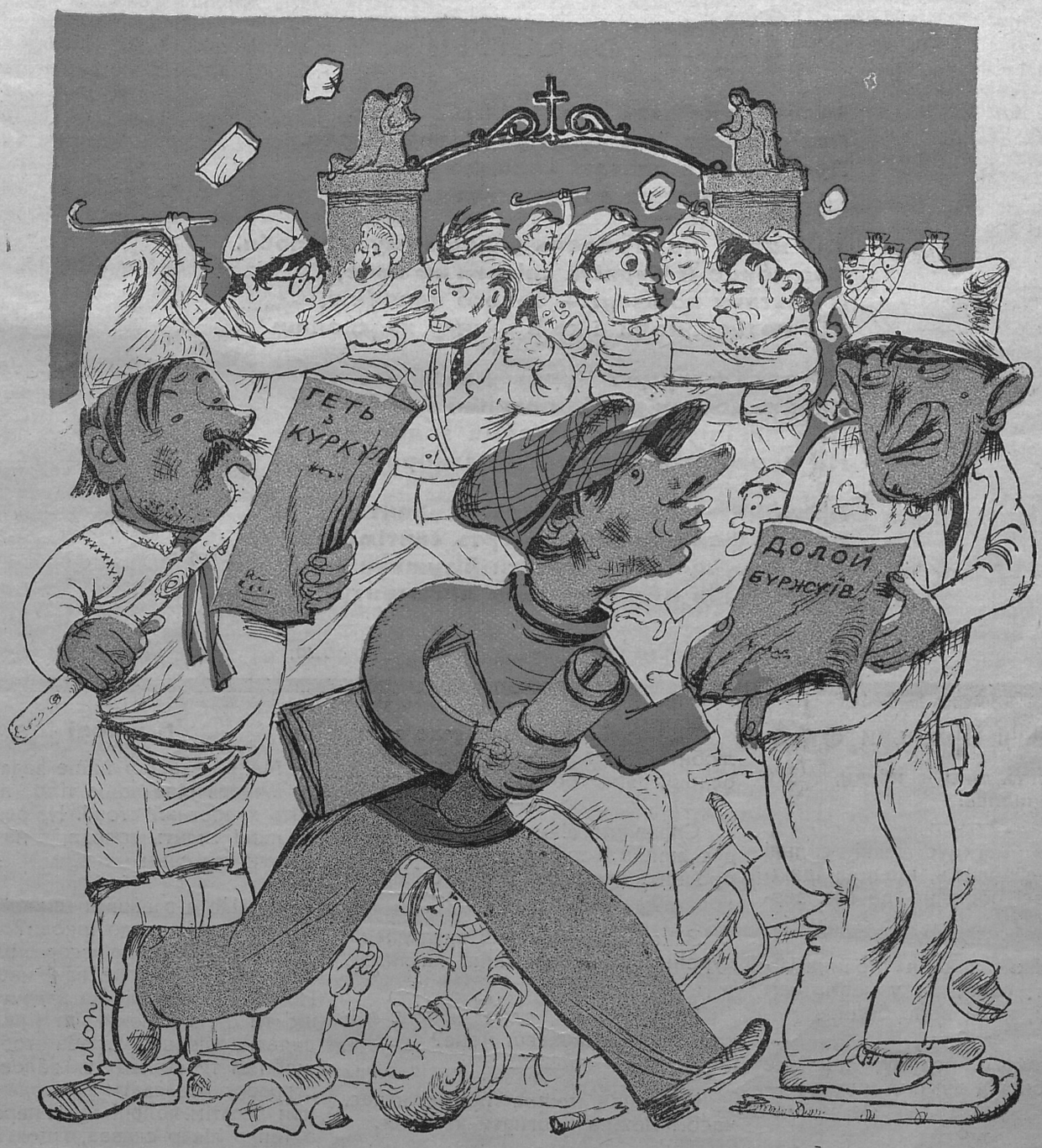

ФРАҐМЕНТ ФРАНКОВОГО СВЯТА

Перед входом на цвинтар комуністи роздавали летючки. (З ґазет.)

Де двох бється, там третій користає. (Народ. пословиця).

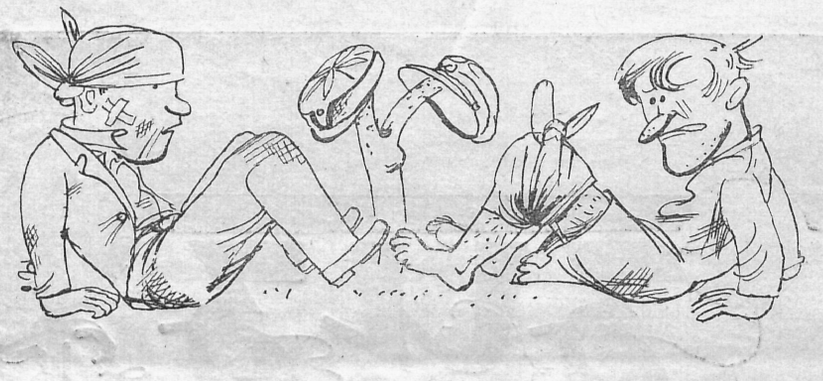

Смерть сантіменту

Здалобся співати про зелень і квіти,
Про червень і сонце. Про бози і Черче.
Про те, як в альтані солодко сидіти
І як від кохання ворушиться серце.

Так щож, коли зелень пішла комусь в лоби.
Про сонце й Курпіта співати не хоче,
В альтану полізеш — такого наробиш,
Що потім ніколи вже в гречку не скочиш.

А Черче і серце? Чудові два рими.
Колиж до тих римів потрібні три сотки.
(Що нині редактор з двома золотими?...
На Черче сенатор і той — закороткий.)

Приходиться лізти на дах і смалитись.
Писати фейлєтон про смерть сантіменту.
А в того, що хоче кохати й тужити —
Пустити пів цегли на знак аргументу.

Яка.

Жіночі Шпильки

Не хваліть ніколи жінки, заки ви не оженились.

—о—

Кохання нагадує деякі сильні напитки: всі знають, що вони шкідливі, але всі постійно до них вертаються.

—о—

У справжнє кохання починаємо вірити так само, як у ревматизм щойно тоді, коли воно болить.

—о—

Нема такого розуму, який не захитався би від думки, що ми — кохаємо.

—о—

Любов це куховарка життя. Вона не тільки підсолоджує його, але й часто пересолює та недосолює.

Коли дві жінки однаково гарні, люби обі, а за якийсь час уже побачиш, яка тобі швидше надоїла.

—о—

Справжнє вічне кохання нагадує явища з духами; всі говорять про них, але мало хто їх бачив.

—о—

Закоханий мужчина виглядає як дурень, закохана жінка як янгол.

—о—

Існує тільки одно жіноче питання: — чи кохаєш мене?

—о—

Коханням можна прогнати час, часом можна прогнати кохання.

В школі

Малий Синцьо пише задачу:

...через ціле наше тіло переходить хребетний стовб. На однім його кінці сидить голова, а на другім сидимо ми сами.

*

— Що є з вашим сином, чому він не прийшов до школи?

— Ах, пане професоре, це наслідки тієї нової методи навчання. Подумайте, він дістав задачу: „Якщо ти одно яблоко зїш у пяти хвилинах, то кілько треба тобі часу, щоби зїсти сімнацять яблок? Він старався розвязати ту задачу, але при десятім яблоці мусів перестати, а тепер лікар сказав, що мусить пару день перележати в ліжку.

—о—

„Зиз“ крутить „ПАТ-а“

(фільми)

Нарешті вже по святах. Вже може чоловік безпечно не убирати три светери на купу і ходити без капелюха. А як має капелюх, не погребує пхати в нього цілого „Курєра“, щоби протиставити голову камінюці, палиці, чи якому иншому студентському аргументові.

І може вже чоловік опортуністично зітхнути:

— Ну, скінчилося!..

*

А з тим „Курєрком“ виходила іноді біда. Один наш найновіший політик, що вложив в капелюх „Курєрок“, вважав, що цього замало і опісля вложив ще й „Наш Клич“.

Можете уявити собі, що діялося в його капелюсі?

Капелюх витримав, але голова політика насякла випарами одного і другого і

— ви уявляєте собі, яку він тепер політику струже?

*

Один мій знайомий вийшов з „Пласту“ з дротяною маскою до шерму і ватованим плашем від „rugby“. Я знав його як спокійну людину.

— Що ти, кажу, знашкличів уже так? Навіщо тобі шерму?

Мій знайомий зробив поважну міну;

— Хочу, знаєш, піти помолитися на гріб небіжки жінки Ануж ірраціоналісти схочуть демонструвати...

Має рацію. Я думав, що ми взагалі мусітимемо швидко приходити на всякі збори, обходи і національні свята в панцирях зі щитами. Хто не матиме, так, як мій знайомий, грошей на маску, мусітиме брати на плечі двері від пивниці.

На кожний випадок.

*

Зачуваю, що у Львові відчиняють бюро, в якому видаватимуть легітимації на патріотів. Таке бюро давно вже було потрібне.. Бо подумати:

Всяка опортуністична голота працює по редакціях, по установах, просто не знати, як до кого балакай

Занотовую це з журналістичного обовязку, хоч знаю, скільки людям не дасть спати ця вістка.

*

Сьогодні вже важко сказати, хто патріот. Франко анархіст, предтеча большевизму, Лепкий — угодовець, Кузьмович—зраднилк, СУА—назадники, Паньків вирабляє крем до зубів, що не має жовтоблакитної коробки, „Маслосоюз“ має подвійні шильди...

Хочеться вхопити голову в руки ! дивуватися, чому не йде апостол правди і науки...

*

Знаєте, що найкраще сьогодні робити? Бути в „Новій Зорі“ і писати звіти. Як отой зі свята УМХ.

Пишете: Гарні дівчата, солодкі дівчата, чудові молодиці, розкішні дівчата і молодиці,молодиці як лані, рослі дівчата, прегарні молодички...

Доказує мені цей опис, що я постарівся. Я бачив той похід і слово, що не відчував жіночого чару. Я опортуністично рахував чвірки і бив браво за карність. Я старіюся, прошу, тому, що весна має вплив навіть на назарукові співробітники. Я собі уявляю, як вони з балькону облизувалися...

*

Знаєте, що я на те кажу?

В травні був дощ і ми на мали де подіти енергії.

Майко

НИТКА АРІЯДНИ

Аріядна сиділа біля входу до лябіринту і тримала в руках клубок. Починала бути неспокійна: Тезей не вертав досі. Хібаж потвора його, героя, перемогла

І вона скрикнула втішно та радісно, коли Тезей вийшов з лябіринту.

— Ну і що? — спитала схвильовано.

— Зробилося — відповів з геройською скромністю.

— Я була певна цього Ти непереможний герой. А мені серце з тривоги трохи не поривалося. Хоча я м і. знала, що завдяки моїй нитці найдеш легко дорогу.

— Еге, правда — відповів неохотно Тезей, не бажаючи ділитись з ніким своїм успіхом.

— Ця тонка нитка звяже нас на віки.

— Думаю — притакнув герой холодно.

— А скажи, важко було з цією потворою?

— Краще не говорити про це — відповів неохотно.

Після весілля, що відбулося на дворі короля Міноса, виїхали молодята кораблем у пошлюбну подорож. Аріядна забрала зі собсю і той історичний клубок, з чого Тезей був вельми невдоволений і вважав це щонайменш нетактовністю. З другого боку Аріядну вражала поведінка Тезея, що на її думку безосновно вважав себе героєм а забув про неї, як свою співробітницю. І тому при кожній нагоді нагадувала про цю нитку й клубок, зразу дискретно, але згодом щораз виразніше.

Отже коли підтягали шнурами паруси, завважила знехотя:

— Іноді тоненька нитка важніша...

То знов зішиваючи хламиду героя, сказала:

— Бачиш, коханий, оце шию тією самою ниткою, що вже раз так тобі у пригоді станула ..

— Боги! — зітхнув нетерпляче Тезей — дайте, щоб моя хламида порвалася зовсім, а тоді може й ця проклята нитка скінчиться! —

— Але спогад про неї залишиться на завжди — відповіла солодко Аріядна.

Молодята висіли відпочати на острові Наксос. Аріядна згубила свій клубок і сумувала страшенно. Тезей заявив тоді, що боги малиб ласку, якби клубок впав у море і пропав на віки..

— Невдячний! — ледви видусила зі себе розлючена Аріядна.

— Чогож ти хочеш, до біса! Це ти так кажеш, ніби не я, а ти вбила мінотавра!..

— Так воно й було! Ти був тільки сліпим приладом, а я головою. Що ти зробивби без моєї інтеліґенції?

— Твоя інтеліґенція? Ну, цього забагато нарешті! Волів я був залишитися на віки в лябіринті, ніж отут з тобою жити. Одну потвору вбив, а друга...

— Ти мене потворою вважаєш? Дочекалася я, мамо. Може й мене хочеш позбутися? Можна сподіватися цього по тобі!.

— Подумаю — відповів байдуже.

І справді думав про те давно. А як темна ніч розкинула над землею свій плащ, Тезей побудив тихцем своїх друзяк і наказав негайно приготовити корабель в дорогу.

А коли найшовся на покладі, зітхнув свобідно і сказав півголосом:

— Ну, порвав врешті цю прокляту нитку! порвав!.. (*і*)

Фатальні штани

— Галло, Андрію! Яка несподівана зустріч!

Вони поздоровилися.

— Вже буде років зо три, як не бачилися! Кудиж ти їдеш? Шукати щастя?

— Ні. Краще сказати, тікаю від нещастя.

— Від якого?

Вони сіли. Йому впала в око порошинка, яка спричинила в оці біль і зробила його обличча жалісним.

— Росказуй, що сталося?

— Сталося, що через штани я змушений був покинути місто, в котрім я, не зважаючи на тяжкі часи, мав бодай скромне життя.

— Щож то за такі дивовижні штани, що ти через них так потерпів?

— Колиб тільки я, а то нас троє!..

І він обтер хустиною сльозу з ока.

— Роскажи, що сталося.

— Мешкаючи в одних людей на кватирі, мені й в думку ніколи не приходило підлабузнюватися, як кажуть, до господині. Але нещастя не треба купувати. Його всюди повно!

Одного разу мене запросив драматичний гурток заграти ролю жида. Тиж знаєш, що я вмію відгравати ролю жидів, — ну й я згодився.

В день вистави я взяв проношені штани, яких не жалко було забрудити на сцені. По скінченню вистави я, як на гріх, забув їх в театрі. Чоловік, який на другий день раненько робив там порядки, найшов мої штани і, думаючи, що зробить мені прислугу, приніс їх до дому й віддав господині.

Занести штани до моєї кімнати на гору їй не хотілося, бо думала, що я сплю, тай сама вона лежала ще в ліжку, причиняючи собі ночі.

Повісивши штани на краю свого ліжка, вона лягла ще трохи полежати. В той час повернувся господар, який ходив з раня за якимись орудками. Побачивши мої штани на перинах і лежачу в ліжку жінку, йому в голові уроїлось чорт зна що...

Прибігши в мою кімнату, він також застав мене в ліжку.

Він озвірів й як скажений почав лаяти то її, то мене. Успокоїти його не довелося жадними переконаннями...

— Ну й чим скінчилося?

— Вони подалися по розвід, а я — як бачиш — утік від людських язиків з міста!

— Дійсно неприємна історія з штанами!

Вони закурили...

Frutti de la Baiura

(Для Муссолінія, який дуже любить їсти жаби, спровадили в Америки спеціяльну їх породу.) (З ґавет)

Студент до др. Дондова: — Що ви робите, Дуче?
— Ловлю жаби для одного з моїх учеників
— Для котрого? Для Штикала, чи для Яніва?
— Ні, для Муссолінія.

Філозоф

Один професор засидівся досить довго вечером у знайомих. Коли вже мав виходити, почав падати великий дощ. Знайомі попросили, щоби залишився на ніч, замісць йти в дощ. Професор згодився. Та за якийсь час хтось дзвонить й в дверях з надвору стоїть професор цілий мокрий від дощу.

— Деж ви ходили, питаються його?

— Кладучись до ліжка, я пригадав собі, що не маю нічної сорочки, тож ходив по неї до хати.

Таxі

До шофера таксівки звертається добродій: — Що ви візьмете, коли завезете на стацію: мою жінку, тещу, троє дітей, служницю і пакунки?

— Перш усього візьму тягарове авто.

Не штука

Жінка до чоловіка в кіні:

— Дивися добре на екран: — чи ти хоч раз був супроти мене такий ніжний?

— А ти маєш поняття, скільки він за це дістає грошей.

Штука

— Чи знаєте тайну довгого життя? Кажуть, що треба їсти дві цебулі денно, щоби довго жити.

— Добре, але скажіть мені, як можна рівночасно їсти цебулю й задержати це в тайні?

Забавка

Саґових пальм дрижить тривожний резонанс.
в смараґд острову буруни бють в ритмі —
(гляджу в цей світ вікном Конрада й Стефенсона)
— бронзове сонце жаско зір палить мій.

Стежиною з мушель ідеш в мій дім над беріг
ненатлим сонцем й морем охміліла.
Соромишся й дрижиш, скрадаючись у двері,
за палкість віч і дику пружність тіла.

Цілуєш мою руку, пестючись під вечір,
як місяць море черка в срібні ґонґи —
й на пробу криєш груди, як кожна і плечі,
шовком матерій на нові саронґи.

Іван Чернявт.

●●

Кажуть, що ...

Комітет зїзду колишніх учениць першої середньої дівочої української школи в Галичині „Школи ім. Шевченка" у Львові мав виїмкові труднощі: — учасниці зїзду не хотіли признатися до свого річника, а замужні позабували свої дівочі прізвища.

Найбільші заслуги при зорґанізуванні Академії в честь Франка мав той, хто зумів погодити наші музичні та музикальні сили при складанні черги точок програми.

Один принціпіяльний радянофіл, відомий під псевдонімом Рибалка Панас Круть виступив гостинно і пише ряд статтей проти УНДА в однім із нац'ональних часописів.

Мирон Коновалець робить конкуренцію інж. Творидлові, починаючи виголошувати похоронні промови.

——00--00——

Одинокий вихід

— То правда. Твоя наречена дуже богата, але також дуже вимагаюча. Будеш змушений перестати курити й пити.

— Так це правда. Але як не одружусь з нею, то буду змушений перестати їсти.

Знищив

До редакції „Зиза" приходить молодий чоловік і питає: Вибачте, пане редактор, чи ви вже читали ті дотепи, що я вам їх післав?

— Натурально, багато разів!

—o—

Союз чотирьох

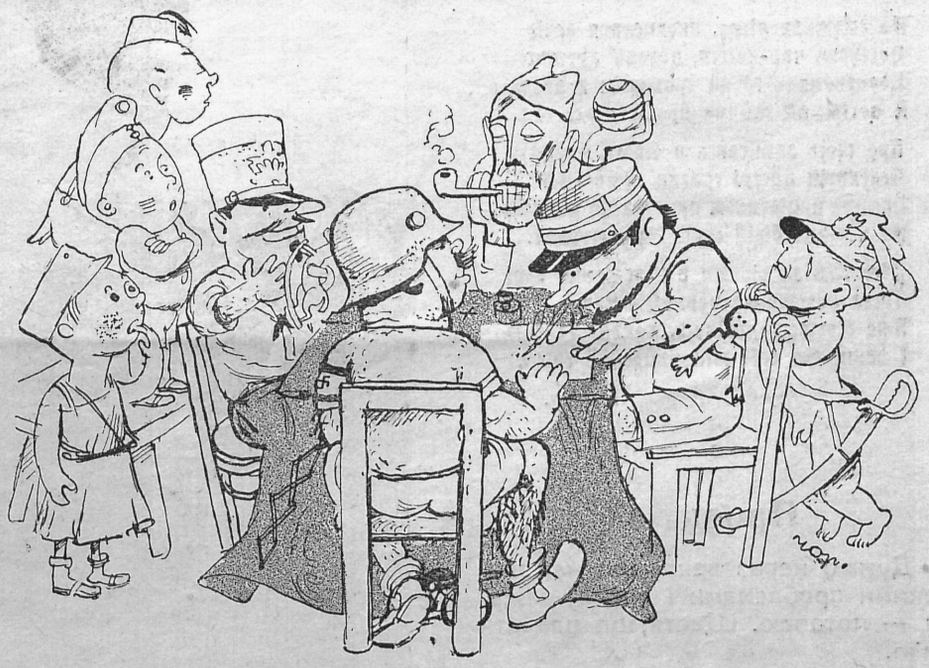

Чвірка великих до Малої Антанти: — Бахори і риби не мають голосу

Недуга

— Що з вами діялось пане директор? Так давно я вас не бачив!

— Нічого дивного. Я не виходив через пів року!

— Ви були може хорі, що вам бракувало?

— Ех, дрібниця. Бракувало кілька тисяч золотих, при ревізії каси.

Зґідлива

— Ти купила цей капелюх за двацять золотих, а той за десять був далеко кращий.

— Успокійся, щоби зробити тобі приємність, я куплю ще й той за десять.

Медицина

— Знаєш, лікар заборонив моїй жінці варити.

— Що, вона хора?!

— Вона ні, але я.

Модерне мистецтво

На виставці Т-ва Прихильників Мистецтва.

— Диви, яке цікаве зіставлення красок! Лука сина, дерева червені, а ріка жовта.

— А як називається образ?

— Серед зелені!

Переконав

— Чи та ріка є дуже глубока?

— Ні, де там — бачили, що качкам вода сягає ледви по живіт?

—o—

Скромний

— Якже подобався тобі твій наречений?

— Дуже несмілий. За весь час тільки один раз мене поцілував; і то тільки тому, що було темно і він взяв мене за нашу покоївку.

Солідарність

— То ти говориш, що радився двох адвокатів; чи оба сказали однаково?

— Так, один і другий казав дати 50 зол. на кошта.

Вирівнав

— Заявляю, що не вийду з цієї кімнати, доки не дістану належних мені 200 зол.

— Дуже добре. За два місяці будемо квіт, бо за кімнату плачу по 100 зол. місячно.

Чемність

Добродій Малий приходить до панства Ромадинів на приняття в годині 11-й в ночі.

— Вибачте, що так пізно, але не мав часу, я й тепер прийшов тільки на хвилину, щоби забрати мою жінку до дому.

— Дякуємо, що ви прийшли і дуже жалуємо, що так пізно.

●

Вечір

На смужках вітру, вкописався вечір
Поступав чар-квітня, розлив аромат,
Порозкривав груди трояндам в алеях
А потім, як зайчик пробіг через сад..

Про щось запитався в білого нарциза,
Пепехатій айстрі сказав комплімент,
Припав поцілунком пристрасно до бозів —
На черемсі білій спочив на момент.

Десь там за лісами в задуманім полі
Нічка розстелила чорний оксаміт,
Вже більше не стрінусь, кохана з тобою —
І згине без тебе мій найдений світ...

Яро.

—о—

Проєкти

Думаю нераз вечорами над глибокими проблємами і правду кажучи — потапаю. Щастя, що плавати вмію.

Візьмім Гітлєра і Муссолінія. Глибока проблєма. Перешукую знайомих і не бачу в нас нікого на їх становище, хіба Голіян вусиком нагадує, а Донцов міною. І націоналісти в нас, пожалься Боже — які. З чого зрештою мають бути?

Задумуюся.

Добре то бути німецьким націоналістом. Жида по голові вріжеш і крикнеш „Гайль!" — аж луна йде. В нас? жид тебе ріже.

Італійським націоналістом теж добре бути. Сорочки прати не потребує, „Евіва" може кричати. Не пери ти в нас сорочки — скажуть люди, що невихований. А що будеш кричати?

Гаразд? Не підходить! Слава? Ще гірше. Проблєма.

Пропоную: Застановитися над відповідним вигуком і над кольором сорочки. Найкраща булаб довша — на кожний випадок. А тоді вже організувати націоналізм.

Возьмім другу проблєму.

Начитаєшся, що палять. в Америці пшеницю, в Бразилії каву, в Австралії вовну, в Голяндії просто жарять свинину.

Паліть ви в нас, а що? Підпалили би хату, скажуть — саботажник. Пшениця — 34 зол. сотнар — не виплатиться. Каву — дорога. Вовни не маємо, барана полюдського нема, а свинь? Хіба наші свині так собі пустопаш ходять, як в Голяндії?

Проблєма. Задумуюся.

Чого в нас забагато? Дідівства. Кождий з торбою ходить.

Оце воно. Будемо торби палити. Зробимо національне свято паленя торб і спалимо їх. Буде попит на торби і на дідів. І на дідоводів можна буде усім громадянам подаватися.

Ще одна проблєма.

Маю спільний коридор зі сусідами, зовсім, як Польща. Виливає хто помиї, поляпає мій поріг, вертається хто пяний — стукає в мої двері. Що його робити?

Коридор — погана справа. Відректися важко, вікном влазити годі — зовсім, як Гітлєрові. Що його робити?

Задумуюся. Проблєма.

Хіба піти до міністра Бека і спитатися, що він зі своїм коридором робить.

Є розвязка. Проєкт є, за який й від жінки можна почути добре слово.

О. Г.

—о—

Студент на селі

— Муше зобачиць, чи нє зоставіл он там часем бомби...

Моральна

— Моя пані, каже рано до пані Гусовської льокаторка, з тим льокатором, якого кімната сусідує з моєю треба скінчити. Він дуже неморальний; вчера цілий вечір було чути з його кімнати неприличні пісні.

— Алеж він зовсім не вміє співати.

— Но так, але він їх свистав.

—о—

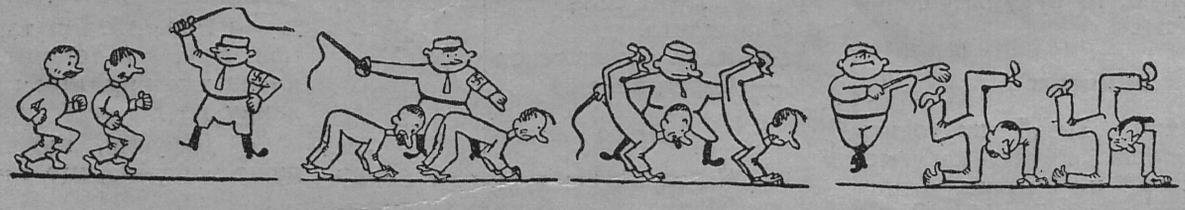

Як у Німеччині роблять з комуністів гітлєрівців.

Чєсний дєдю

Я вже теперічка ніц ни знаю, як воно й куди сє творит тай робит, чисто дур голови сє імає від того всього тай шлюс.

Перше, бувало, чоловіка шицували чи подлуг маєтку, чи моци в писку, а по правді і по божому, рахувати: Як на кривді людскій моєтку ни нажив, свого пантрував, а за чужим ни вганявсє, то єго в пошанівку тримали, гонір єму як треба і повинно бути віддавали.

Тепєр нє. Тепер, всьо заніц. Бо най він буде востатнa потрать — як йно в писку моцний, а в кишени ни слабозатий, то хоцєньби по головах другим ходив, ніхто єму того за зле ни ввзьме ше й гартанку свою наставит.

І ни ма правди і ни ма рихту і ніхто си тому нічого за дісгонір ни має, бо люди забули вже навіть що правда, шо ниправда, шо рабунок, а шо дарунок. Вже і розуму ни треба! Такий час і такогосмо дожили.

Мисливєм си, шо бодай в казетах правди може шукати. Але де там! Свєті типер письма ни пишут, а пише кождий як наймлений.

През тото на нічім сє ни годен візнати — през тото таке сє чудо диво творит —През тото брат на брата настає тагінь той Каян.

Типерічка між свої люди навіть ни може сє показувати. Ци ніж, ци камінь, за ницістє ни тєжко. Ліпше вже поміж чужих, — хоцєньби поміж жидів, або циганів. Бодай правди ни тра шукати по чиїм боці, бо то тебе не вобходит, а грунт шо безпечно. І то свєте. Про решта, то вже певнє самі знаєте і два рази ни треба вам казати.

А тото пісав

Грицько Гуцайло-Гуцьків.

—0—

З рисунків Малого Ромця

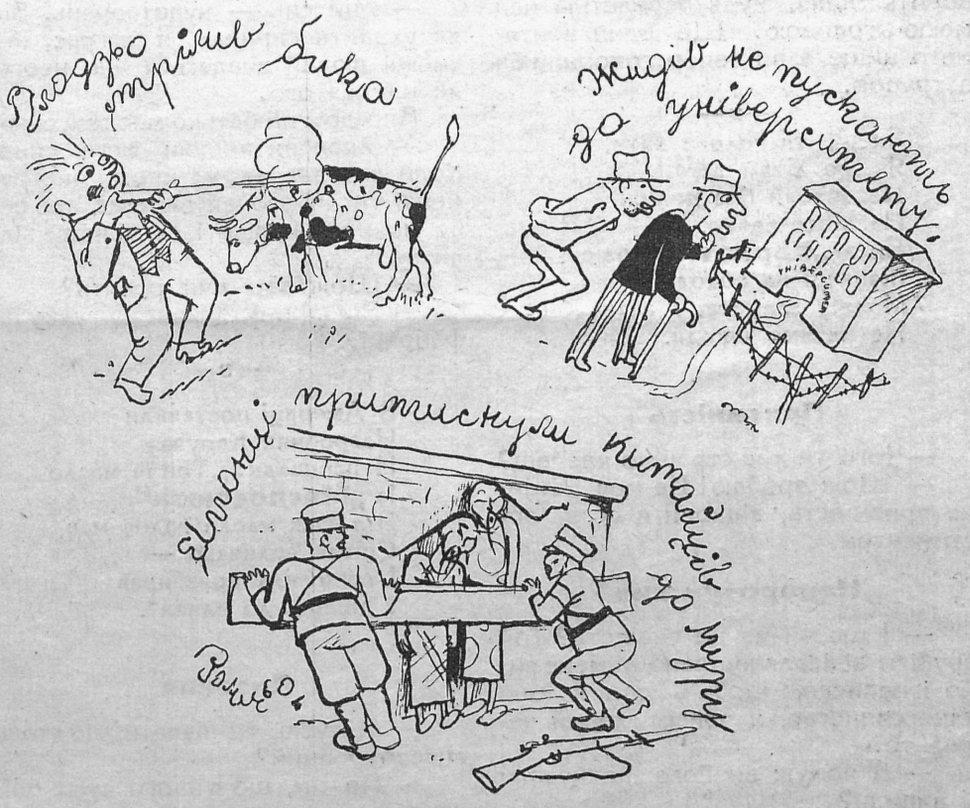

Мрія

— Мамусю, каже Влодзьо, цеї ночі снилося мені, що я купався. Чи треба мені тепер ще митися?

Щирий

— Знаєш, Тадзю, ти мав дуже дурну міну тоді як просив, щоби я була твоєю дружиною.

— То ще нічого в порівнанні з тим, який я був дійсно дурний, що це зробив.

Професія

— Що роблять ваші сини?

— Один є музиком, другий злодієм, а третій одно й друге.

— Чимже є третій?

— Композитором.

Забавка

— Що там за голос чути зі спальні?

— А то мій тримісячний братчик скрегоче зубами.

— Як, тримісячний а вже має зуби?

— Ні, він бавиться зубами бабці.

Перешкода

— Ходи зі мною на меч, а в бюрі скажеш, що померла твоя тітка.

— Не можу, бо я працюю в бюрі у вуйка.

Сховок

— Де ти ховаєш гроші, що твоя жінка ніколи не найде.

— Я завиваю їх до клунка з подертими скарпитками.

Жебрак

До дверий дзвонить раненько жебрак. Господар бачить, що жебрак вже пяний і каже:

— Не дам ні сотика, бачу що ви вже пяний.

— Но так,але прошу пана самою горівкою чоловік жити не може.

Солодка пімста

— Що? тому Крупінському, якого ви не терпіли, віддали ви свою дочку?

— Так, я собі подумав, що моя жінка буде його тещою.

Зневіра

— Ви не ходите вже більше до свого дентиста?

— Ні, не маю до нього довіря. Вчера він відкорковував фляшку коняку і розлупив корок на двоє.

—0—

Дві полички одна лавка
В склепі Нуна, Стаха й Славка
Скарпитки, хустки, паньчохи,
Краватки і мила трохи.
Всі товари перший сорт,
Ось і цілий вам рапорт.
Затямте: Українське Народне Мистецтво, Костюшка 1.
Галянтерія — Косметика.

—0—

Підслухане

... — Вчера на полюванні, говорить Чіпка, куля перелетіла над моєю головою. Ще один сантиметр нище, а ви тепер говорили би з трупом.

—x—

Як що ти голова хати,
Як що дітям тато,
Не виходи без поліси
На ніяке свято.
Як з **„Карпатії“** полісу
Візьмеш на обходи,
Можеш згинути, а жінка
Не матиме шкоди.

Приємність

—Чого ти так страшно кленеш?

— Щож зроблю! Це моя остання приємність, відколи я став абстинентом.

Непорозуміння

— І що ви на це скажете? Той грубіян відіслав куплене у мене вино і написав, щоби я самий пив таке свинство. Я зовсім хорий через те.

— А чомуж ви його послухали й випили?

—o—

„Україна програє“!
„Україна гине“!
Викликають кольпортери
Кождіської днини.
А чи знаєте, від чого
Україну „дує?“
Бо спортового приладдя
В **„Пласті“** не купує.

Рекляма

Один торговець дичиною вивісив над своїм склепом такий шильд:

— Продаю дичину. На бажання клієнтелі луплю з неї шкіру.

Щирий батько

Дитина недокровна. Лікар наказує:

— Давайте дитині залізо!

Багатий батько каже:

— Пане докторе, як уже про те ходить, то мої засоби дозволяють на те, що можуїй давати срібло, золото...

—o—

Хоч би футро ти сховав
Між снопи в стодолі,
То до нього все одно
Доберуться молі.
А тому як з футра ковнір
Не хочеш застати,
Віддай його **Глушевському**
На літо сховати.

Батькові гордощі

Батьки чваняться:

— Мій син — чудотворець. Він як ухопить скрипку й заграє, то тисячі людей дивляться на нього, як на святого.

Але другий батько має теж сина:

— Якби ви почули мого сина! Коли він заграє на своїм інструменті, тисячі людей забуває про себе, покидає працю і свобідніше віддихає.

— Щож ваш син робить?

— Він при фабричному гудку на фабриці.

—o—

В Америці поставили
Нагробник Каруза
Й написали: „Той їв масло
Із **„Маслосоюза“.**
З тогож масла голос мав,
Співав величаво —
І грошенят призбирав
І дійшов до слави“.

Питання

— Матусю, як пізнати, що хтось є недокровний?

— По тім, що в нього дуже бліде обличча.

— А як це негер?

—o—

Як не хоче вже з тобою
Рідна жінка жити,
То знак, що до хати треба
Килими купити.
А килими від **Хамули**
Такі чари мають,
Що не тільки рідну жінку —
Й чужу притягають.

Фамілійне

— Ви маєте на тій світлині дуже гарну фризуру.

— Це по моїй мамі.

— А теперішня лисина?

— По моїм батькові.

—o—

В часі крізи до дентиста
Не варто ходити,
Бо дешевше сто раз вийде
„Альое“ купити.
З цьої пасти будеш мати
Такі сильні зуби,
Що відважно можеш гризти
Радикальні дуби.

Найліпші паперці
„КАЛИНА“!

Наслідки чемности

...—Подумайте—кілька днів тому я дала мому сестрінкові з осмої кляси, блоху для досвідів під мікроскопом, а тепер ціла гімназія ходить до мене по блохи.

—o—

Не один ще „Каменяр“
Буде в нас каліка,
Як забуде, що існує
Ідеальна **„Міка“.**
Муштардою він направить
І шлунок і ноги —
В суматосі наших днів
Не зблудить з дороги.

—o—

Потішив

— Чи ти зовсім забув, що винен мені сто золотих?

— Алеж як можеш щось подібного подумати, буду про це памятати до самої смерти.

—o—

Як коморнік вам забрав
Усі річи з хати,
Як не маєте на себе
Вже нічого взяти,
Доки **Дуфанець** жиє,
Не журися брате!
В нього купиш цілий одяг
В готівці й на рати.

—o—

Мила дитина

— Но, Синцю, подобається тобі, як їдеш у мене на колінах?

— Так, Ірусю, але я волівби їхати на правдивім кони.

Запевнення

— Слухай, Льоню! Прошу тебе дуже, не продовжуймо занадто наших заручин.

— О, можеш бути спокійна. До тої пори нареченство ніколи довше у мене не тревало як два тижні.

—o—

Як Рузвелт конференцію
Починав скликати,
То сказав собі пуделко
Елєганту дати.
І показав делєгатам
Та закликав: люде!
Купуйте всі **Елєгант,**
То й крізи не буде.

Передплачуйте
„СПОРТОВІ ВІСТИ“

„Зиз“ виходить двічі в місяць. Адреса: Зіморовича 3. ч. телєф. 57—79. Річна передплата 12 зол., піврічна 6 зол. чвертьрічна 3 зол. Поодиноке число з портом 60 сот. В продажі 50 сот. — Для заграниці 3 доляри річно
Конто: Почтова Каса Ощадности Краків ч. 404.910.

Відповідальний редактор РОМАН ПАШКІВСЬКИЙ. З друкарні Ст. Ін. в піднаймі З. Медицького у Львові.

КНИГОЗБІРНЯ „СТУДІОН“ у ЛЬВОВІ
ЛЬВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА АН УРСР № Ж-1317 П